

Η Γραφή
Επι Της
Επανοδου
Του Κυριου

Η ΓΡΑΦΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΟΔΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ,
ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ,
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ.

Printed in U. S. A. by
DAWN BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
East Rutherford, N. J. 07073

«Ἰδού ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω. Ἐάν τις ἀκού-
σῃ τῆς φωνῆς μου [τοῦ κτύπου] καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰ-
σελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ καὶ αὐτός
μετ' ἐμοῦ.» — Ἀποκάλυψις γ' 20.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΑΙ Η ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ
ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
ΑΥΤΟΥ ΕΛΕΥΣΙΝ

«Γρηγορείτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε ποία ἡμέρα, ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται». * «Ὁ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι (τοῖς πιστεύουσιν), λέγω, γρηγορεῖτε!» — Ματθ. κδ' 42. Μάρκου ιγ' 37.

ΟΠΟΙΟΣΔΗΠΟΤΕ καὶ ἂν εἶναι ὁ χαρακτήρ τῆς ἀγρυπνίας καὶ ὅποιονδῆποτε καὶ ἂν εἶναι ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον δέον νὰ παρατηρῶμεν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ πρὸς ἀγρυπνίαν προτροπὴ διὰ τὴν γεγονόν τοῦ ὁποίου ὁ ἀκριβὴς χρόνος δὲν καθορίζεται, συνεπάγεται ὅτι οἱ ἀγρυπνοῦντες θέλουσι γνωρίσῃ, ὅταν τὸ συμβεβηκὸς ἐκεῖνο λαμβάνει χώραν. Ἡ ἔννοια ἐπομένως τοῦ ἄνω ἑδαφίου εἶναι, Ἐγρυπνεῖτε, διότι δὲν γνωρίζετε, ἵνα ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ γνωρίσητε, ὁ δὲ καθαρὸς ὑπαινιγμὸς εἶναι ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἀγρυπνοῦσι δὲν θὰ γνωρίσωσιν ὅτι τὰ γεγονότα ἅτινα θέλουσι γείνη γνωστά ἐν καιρῷ τῷ δέοντι εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας θέλουσι ἀναγνωρισθῇ ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὅχι παρ' ἄλλων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκπληρώσεως.

Αὕτη δὲ, ἥτις εἶναι ἡ μόνη λογικὴ ἐρμηνεία τῆς προτροπῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τελείως ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τινων Ἀποστόλων. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει ἡμᾶς, λέγων: «Αὐτοὶ γὰρ ἀκριβῶς οἴδατε, ὅτι ἡμέρα Κυρίου, ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ, οὕτως ἔρχεται. Ὅταν λέγωσιν (ὁ κόσμος, οἱ ἄπιστοι) εἰρήνη, καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐπίσταται ὁ ὄλεθρος, ὥσπερ ἡ ὥδιν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσιν. Ὑμεῖς δὲ ἀδελφοί, οὐκ ἐστὲ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτης καταλάβῃ» (Α' Θεσσαλ. ε' 3, 4) διότι ὄντες υἱοὶ τοῦ φωτός,

* Τοιουτοτρόπως ἀναγινώσκουσι τὰ ἀρχαιότερα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα.

ὁμοῖς ἀδελφοί θέλετε ἀγρυπνεῖ, φωτισθῇ καὶ διδαχθῇ παρὰ τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰσηγεῖται ἡμῖν τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Κύριος θέλει διδάξῃ καὶ πληροφορηθῇ ἡμᾶς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν ἡμῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν δικαίων, ἣτις λάμπει ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον μέχρι τῆς τελείας ἡμέρας, καταδεικνύων ὅτι τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ διὰ θαυματουργικῶν ἀποκαλύψεων, ἢ δι' ἐνυπνίων ἀλλὰ διὰ τοῦ λόγου τῆς μαρτυρίας, τῆς Γραφῆς, «Καὶ ἔχομεν, λέγει, βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ὃ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες, ὡς λύχνω φαίνοντι, ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν». — Β' Πέτρου α' 19.

Ἡ ἡνωμένη μαρτυρία τῶν Γραφικῶν τούτων χωρίων διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καίτοι δὲν ἦτο κατάλληλον οὔτε δυνατὸν διὰ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, ὅπως γνωρίσῃ τι ὁριστικὸν ἐκ τῶν προτέρων, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀκριβῆ χρόνον τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας Του, ἐν τούτοις ὅταν ὁ ὁρισμένος καιρὸς θὰ ἤρχετο, οἱ πιστοί, οἱ ἀγρυπνοῦντες θὰ ἐπληροφοροῦντο περὶ τούτου — καὶ δὲν θὰ ἐγκατελείποντο ἐν τῷ σκότει μετὰ τοῦ κόσμου. Εἶναι μάταιον ὅπως προβάλλωμεν ὡς ἀντιφάσκουσιν εἰς τοῦτο τὴν διακήρυξιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν: «Περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς γνωρίζει, οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, οὔτε ὁ Υἱὸς, εἰ μὴ ὁ Πατήρ μου μόνος». Ἐκεῖνοι οἵτινες μεταχειρίζονται τὸ Γραφικὸν τοῦτο χωρίον ὅπως ἀποδείξωσιν εἰς ἑαυτούς καὶ τοὺς ἄλλους ὅτι οἱ οὐδεὶς θέλει γνωρίσει ποτέ τὰ περὶ τοῦ καιροῦ τῆς δευτέρας ἐλεύσεως, ἐλέγχονται ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ χωρίου, καταστρεφόμενου οὕτως τοῦ ἰδίου ἑαυτῶν ἐπιχειρήματος· διότι ἐὰν τοῦτο σημαίνει ὅτι οὐδεὶς θέλει γνωρίσει ποτέ, τοῦτο ἐξ ἑσέως ἀποδεικνύει ὅτι οὐδεὶς ἄγγελος θέλει ποτέ γνωρίσει καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Υἱὸς δὲν θέλει ποτέ γνωρίσει. Τὸ ὅλον ὁμῶς αὐτῶν οἰκοδόμημα, ὅπερ ζητοῦσιν οὗτοι νὰ στερεώσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδαφίου τούτου, εἶναι ἀληθῶς λίαν σαθρόν. Ὁ Υἱὸς δὲν ἐγνώριζε καθ' ὃν χρόνον ἐξέφερε τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ οἱ ἄγγελοι δὲν ἐγνώριζον τότε· ἀλλ' ὁ Υἱὸς βεβαίως πρέπει νὰ γνωρίζῃ περὶ τοῦ χρόνου τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἐλεύσεως, τοῦλάχιστον ὀλίγον τινὰ χρόνον πρὶν ἢ αὕτη λάβῃ χώραν· καὶ οἱ ἄγγελοι ἐπίσης πρέπει νὰ γνωρίσωσι μικρὸν πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς, καὶ τὰ ἀληθῆ τέκνα τοῦ Θεοῦ, οἱ «ἀγρυπνοῦντες» ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, θὰ ἀγρυπνῶσιν ἵνα ἐπίσης γνωρίσωσιν εἰς τὴν κατάλληλον ἐποχὴν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἐν τῷ σκότει, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ, μετὰ τοῦ κόσμου· ὅτι δὲ ἡ ἀγρυπνία τῶν αὐτῶν θέλει ἀνταμειβθῇ εἶναι βέβαιον, διότι, «Οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσει· ἀλλ' οἱ συνετοὶ (ἐν τῇ οὐρανίῳ σοφίᾳ) θέλουσι νοήσει». — Δανιὴλ ιβ' 10.

ΔΙΑ ΠΟΙΟΝ ΠΡΑΓΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΡΥΠΝΩΜΕΝ;

Ἴδου μία σοβαρὰ ἐρώτησις. Πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ σκανδαλίζονται, «προσκοπτοῦσι» σχετικῶς μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς δευτέρας ἐλευσεως τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν Λυτρωτοῦ, ἕνεκα τῶν ἰδιαζουσῶν, παραλόγων, παραδόξων καὶ ἀντιγραφικῶν θεωριῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τῶν προσαγομένων ὑπὸ τινων, οἵτινες ἐπαγγέλλονται ἀγάπην πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου, τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Σέκονδ Ἀδθέντιστ. Εἶναι ὅμως λίαν πεπλανημένοι αἱ θεωρίαι τῶν αὐτῶν διότι δὲν πρέπει νὰ ἀπορρίψωμεν ἐν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐξοχωτέρων δογμάτων τῶν Γραφῶν, ἀπλῶς καὶ μόνον διότι τινὲς ἐκ τῶν συναδέλφων χριστιανῶν ἐπλανήθησαν τρομερῶς, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἐπέφερον τὴν περιφρόνησιν τῶν κατὰ κόσμον σοφῶν ἐπὶ παντὸς ἔχοντος σχέσιν πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Τοῦναντίον, τὸ δόγμα τοῦτο, ὡς πολῦτιμον κόσμημα ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν πολυτίμων τῆς θείας ἀληθείας, ἐκ τῆς ὁποίας θέσεως θὰ ἡδύνατο νὰ ριπτῇ τὴν αἴγλην καὶ τὴν λάμψιν καὶ τὴν ἀνταύγειαν ἐπὶ πασῶν τῶν εὐλογιῶν καὶ ὑποσχέσεων αἵτινες συνδέονται καὶ ἀναφέρονται πρὸς ταύτην. Δὲν ἔπρεπε ἡ διδασκαλία αὕτη νὰ ἐγκαταλειφθῇ εἰς τι ἀτελές μέρος, ὥστε νὰ ἀποκρύπτηται ἡ δόξα αὐτῆς καὶ καλλονή, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἀποκαλυφθῇ, ἀποκαθαρθῇ καὶ τοποθετηθῇ εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτῆς θέσιν, πρὸς δόξαν Θεοῦ, καὶ πρὸς εὐλογίαν πάντων οἵτινες εἶναι εἰλικρινῆς καὶ ἀληθίης λαός Του.

Οὐδεμία ἀνάγκη ὑφίσταται νὰ ἐκθέσωμεν τὸν λόγον διατὶ αἰσθανόμεθα τοιοῦτον ἐνδιαφέρον ἐπὶ τοῦ μεγάλου τούτου ζητήματος, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κέντρον ἐφ' οὗ πᾶσαι αἱ μαρτυρίαι τῆς θείας χάριτος, αἱ δοθεῖσαι διὰ τῶν ἁγίων προφητῶν, συγκεντροῦνται. Μᾶλλον ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἀνάγκην ὅπως ἀπολογηθῶσιν, οἵτινες καίτοι γνωρίζουσιν ὅτι ἡ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν κατέχουσι τὰς σπουδαιότερας θέσεις εἰς τὰς Γραφάς, ἀμέσως μετὰ τὸ δόγμα τῆς ὑπέρ τῆς ἀμαρτίας καταλλαγῆς, παρημέλησαν ἐν τούτοις τοῦτο, ἐνῶ ἐρίζουσι, διαπληκτίζονται, μάχονται, καὶ ἔστιν ὅτε αἱματηρῶς, διὰ ζητήματα οὐδεμίαν ἀληθῶς σπουδαιότητα ἔχοντα, δογματικῶς ἢ ἄλλως πῶς.

Ἡ ἀγρυπνία ἡμῶν πρέπει νὰ εἶναι διὰ τὴν ἔλευσιν Ἐκείνου, ὅστις ἀπελύτρωσεν ἡμᾶς καὶ ὅστις ἔλεγεν: «Ἐὰν πορευθῶ πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτὸν». Ἡ ἀγρυπνία πρέπει εἰδικῶς νὰ γίνηται μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἔρχεται κατὰ τὴν δευτέραν Αὐτοῦ ἔλευσιν ἐν τῇ μεγαλειότητι καὶ δόξῃ τοῦ Πατρὸς, Βασιλεὺς τῶν βασιλέων καὶ Κύριος τῶν κυρίων. Ἡ ἀγρυπνία δὲν συμπεριλαμβάνει μόνον τὴν σκέψιν τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς Βασιλεως,

ἀλλὰ συνδεδεμένα πρὸς αὐτὴν εἶνε τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα, τὰ ὑποσχεθέντα ὅτι θὰ ἀπορρεύσωσιν ἐκ τῆς ἐλευσεως τοῦ Βασιλέως· διότι ἡ ἔλευσις τοῦ Βασιλέως σημαίνει τὴν ἔλευσιν τῆς Βασιλείας διὰ τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθημεν ὅπως προσευχώμεθα: «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθῇτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς». Ἡ ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ Βασιλέως, καὶ ἡ ἐγκατάστασις τῆς ἐνδόξου αὐτοῦ Βασιλείας σημαίνει τὴν ἀπὸ πολλοῦ προσδοκωμένην ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπαγγελίας τῆς γενομένης πρὸς τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ· τὴν ἐπαγγελίαν ἣν ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ, δὲν εὐρέθη ἄξιος νὰ κληρονομήσῃ· τὴν ἐπαγγελίαν διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν τοῦτον αἰῶνα ἐξέλεγε τὰ μέλη τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ὦσι μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ συγκαληρονόμοι αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν φιλαγάθων αὐτοῦ βουλῶν· τὴν ἐπαγγελίαν, ἥτις εἶναι βεβαία, ἀλλ' ἥτις οὐδέποτε μέχρι τοῦδε, ὑφ' οἵανδήποτε σημασίαν τῆς λέξεως ἔσχε ποτὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς, τὴν ἐπαγγελίαν ἥτις λέγει: «Ἐν τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς».

Τὸ ἀγρυπνεῖν συνεπάγεται ἐλπίζειν, ὡς ἐπίσης καὶ ἀναμένειν. Ἀναμένομεν, καθὼς ὁ Ἀπόστολος λέγει «διὰ τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, τὴν ἐνδοξὸν ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὅστις θέλει μεταμορφώσει τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ κατὰ τὴν πνευματικὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ καὶ εἰκόνα, ἵνα καὶ ἡμεῖς («μεταλλαγέντες») γείνωμεν ὅμοιοι πρὸς αὐτόν, καὶ ἴδωμεν αὐτόν καθὼς εἶναι, καὶ συμμετάσχωμεν τῆς δόξης αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ μέγα αὐτοῦ ἔργον τῆς προσφορᾶς τῶν Χιλιετῶν εὐλογιῶν εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς τῆς ἀναμονῆς ταύτης καὶ ἐλπίδος εἶναι καιρὸς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον θλίψεως, ὅχι μόνον ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὅσας ἀκόμη εὐρίσκεται ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν τυφλωτικῶν ἐπιρροῶν τοῦ Σατανᾶ, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων, ἐλπίζόντων καὶ ἀναμενόντων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπόστολος λέγει: «Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν (ἐκ τοῦ θανάτου), τοῦ σώματος ἡμῶν» — τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ τοῦ ὁποίου εἴμεθα μέλη κατὰ μέρος. — Ρωμ. η' 23.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΡΥΠΝΩΜΕΝ;

Ἡ ἀγρυπνία ἡμῶν δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ παρατηρῶμεν τὸν οὐρανόν — νὰ «ἀστρολογῶμεν»· διότι οἱ πρὸς τινα σκοπὸν μελετῶντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ταχέως θέλουσι μάθει ὅτι **ἡμέρα** τοῦ Κυρίου ἔρχεται ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, καὶ ὅτι ἡ **χαρὰ** αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ὁραθῇ διὰ τοῦ φυσικοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἐὰν ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τι διὰ τῶν φυσι-

κῶν ὀφθαλμῶν του παρατηρῶν τὸν Οὐρανόν, δὲν θὰ ἠδύνατο καὶ ὁ κόσμος νὰ διακρίνῃ ἐξ ἴσου τὸ αὐτὸ πρᾶγμα; Ἐὰν ἡ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἦτο φανερὰ φυσικὴ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις, δὲν θὰ ἠδύνατο καὶ ὁ κόσμος νὰ γνωρίσῃ περὶ αὐτῆς, ἀκριβῶς καθὼς καὶ οἱ ἅγιοι οἱ ἀγρυπνοῦντες; Τούτων δέ οὕτως ἐχόντων δὲν θὰ ἦτο ἀληθὲς ὅτι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου θὰ ἦρχετο ὡς κλέπτῃς, (ὡς παγὶς) ἀπροσδόκητος ἐπὶ τοῦ κόσμου, καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐγνώριζε περὶ αὐτῆς προηγουμένως — δὲν θὰ ἐγκατελείπετο ἐν τῷ σκότει.

Πρέπει νὰ ἀγρυπνῶμεν διὰ τὰ σημεῖα τῶν Καιρῶν, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, τῆς λυχνίας ἡμῶν· καθὼς δὲ ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει: «Ἐχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν ἀχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διανγᾶσῃ». Ὁ εὐαγγελικὸς αἰὼν ἦτο νύξ, καὶ ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ἀνέμενε τὴν χαρὰν τῆς Χιλιετοῦς πρωΐας μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ἠχοῦσαν εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν. «Ὁ Θεὸς θέλει βοηθήσῃ αὐτήν (τὴν ἐκκλησίαν) ἀπὸ τοῦ χαράγματος τῆς αὐγῆς». (Ψαλμὸς μστ' 5). Ὁ διὰ τῶν προφητῶν δοθεὶς λόγος τοῦ Κυρίου, ἦτο ὁ λύχνος καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα ἐπὶ τῶν ἐπημάτων τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς ὁ Κύριος ἐξέφρασε τοῦτο διὰ τοῦ προφήτου Δαβὶδ: «Λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου εἶναι ὁ Λόγος Σου καὶ ὡς εἰς τὰς τρίβους μου». Ὁ λύχνος τῆς ἀληθείας τῆς ἀποκαλύψεως ὠδήγησε πάντας τοὺς πιστοὺς, ἀγρύπνους ἀποδημητὰς εἰς τὴν πρὸς τὴν οὐράνιον πόλιν ὁδοποιρίαν αὐτῶν — τὴν οὐράνιον Βασιλείαν. Ὡ! πόσον παρήγορος ὑπῆρξεν οὗτος, καὶ πόσον ζοφερὰ θὰ ἦτο ἡ ὁδοποιρία ἡμῶν ἄνευ τούτου.

Ἐκεῖνοι οἵτινες προσέχουσιν εἰς τὰ ὁροθέσια τὰ σημειωθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τῶν προφητῶν Δανιὴλ, Ἡσαΐου καὶ Ἱερεμίου, καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων προφητῶν, ἀναγνωρίζουσιν ὅτι διητύσαμεν ἤδη μακρὰν ὁδοποιρίαν, τὴν μακροτέραν πορείαν κατ' ὅσῃν ἀνέμενεν ἡ Ἐκκλησία ὅτι θὰ ἐξετέλει, ἀπ' ἧς ἡμέρας ἤρχισε τὴν σταδιοδρομίαν αὐτῆς· παρατηροῦσιν ἐπίσης ἐκ τῶν σημείων τούτων ὅτι ἐφθάσαμεν πλησιέστερον πρὸς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου, πολὺ πλησίον πρὸς τὸν καιρὸν, ὁπότε ἡ μεγάλη εὐλογία, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἀνέμενε καὶ προσήνχετο, θὰ ἦρχετο. Οἱ ἀγρυπνοῦντες ἐπὶ παραδείγματι, ἔχουσι παρατηρήσει τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ Προφήτου Δανιὴλ «περὶ τοῦ ἐσχάτου καιροῦ» ὅτι οὗτος θὰ ἦτο περίοδος τις χρόνου (μεγαλειτέρα ἐνὸς αἰῶνος) καὶ ὅτι κατὰ τὸν ἐσχάτον τοῦτον Καιρὸν θὰ ἐγίνετο μεγάλη πρόοδος εἰς τὴν συγκοινωνίαν, εἰς τὸ περιτρέχειν πᾶσαν τὴν γῆν, ὡς ἐπίσης μεγάλη πρόοδος εἰς τὴν γενικὴν νοημοσύνην, καὶ εἰς τὴν αὔξησιν τῆς γνώσεως, καθὼς εἶναι γεγραμμένον: «Ἐν τῷ ἐσχάτῳ καιρῷ πολλοὶ θέλουσι περιτρέχειν καὶ ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ». — Δαν. ιβ' 4.

Οὐδείς ἀγρυπνῶν προσεκτικῶς εἰς τὰ περίξ ἡμῶν γενόμενα, οὐδείς ὅστις εἶναι πλήρης ἐλπίδος καὶ ζήλου ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐνδοξα πράγματα ἅτινα ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη, εἶναι συγχρόνως ἀδιάφορος πρὸς τὰς ἐκπληρώσεις ταύτας τῆς προφητείας, αἷτινες γίνονται ὁραταὶ ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν σήμερον. Πάντες διακρίνουσι ταύτας, ἀλλ' ὅχι πάντες ἐξ ἴσου· οἱ πιστοὶ οἱ ἀγρυπνοῦντες διακρίνουσι ταύτας ὅχι μόνον ὡς γεγονότα, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ὡς ἐκπληρώσεις τῆς **προφητείας**, ὡς ἀποδεξίς ὅτι εὕρισκόμεθα ἤδη εἰς τὴν **περίοδον** τὴν ὀνομαζομένην «ἔσχατον καιρὸν». Περαιτέρω ἔρουναι καὶ ἐφαρμογαὶ τῶν προφητικῶν καταμετρήσεων ἀποδεικνύουσιν εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τὸν «ἔσχατον καιρὸν» ἀπὸ τοῦ 1799, ὅστις ἐπίσης καλεῖται «ἡ ἡμέρα τῆς προπαρασκευῆς Του (τοῦ Ἰεχωβά)». Παρατηροῦντες περίξ αὐτῶν, οὗτοι βλέπουσι τὴν **προπαρασκευὴν** τὴν ὁποίαν ὁ Ἰεχωβά Θεὸς ἐκτελεῖ διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ ἀγαπητοῦ Αὐτοῦ Υἱοῦ. Οὗτοι βλέπουσι τὴν ἄρσιν τοῦ πέπλου τῆς ἀμαθείας, καὶ τὴν ἐπίχυσιν τοῦ φωτὸς καὶ ὅτι ὁ Θεὸς μεταχειρίζεται τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, ὅπως ἐτοιμάσῃ κατὰ φυσικὸν τινα τρόπον τὰς μηχανικὰς καὶ ἄλλας διατάξεις καὶ εὐκολίας, αἷτινες τελικῶς θέλουσιν ἀποβῆ μεγάλαι εὐλογίαι εἰς τὸν κόσμον, ὅταν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης θέλῃ ἀνατείλῃ μετ' ἱσίν εἰς τὰς πτέρυγας Αὐτοῦ, καὶ ὅταν ἡ Χιλιετής ἡμέρα θέλῃ εἰσαχθῇ μετ' ὅλων αὐτῆς τῶν ἀφθόνων εὐλογιῶν, χαρίτων καὶ εὐκαιριῶν — ὅταν θὰ ἔλθωσι «οἱ καιροὶ τῆς ἀποκαταστάσεως πάντων, ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος τῶν ἁγίων ἀπ' αἰῶνος αὐτοῦ προφητῶν». — Πράξεις γ' 21.

Ἀγρυπνοῦντες μετὰ ζήλου, προθύμως, καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος διότι γνωρίζουσι περὶ τῶν καλῶν πραγμάτων ἅτινα ἐπιφυλάσσει δι' αὐτοὺς ὁ Θεός, οἱ φρουροὶ παρατηροῦσι ὅτι ἡ προφητεία τοῦ Δανιὴλ περαιτέρω ὑποδεικνύει ὅτι καθὼς ἡ αὔξησις τῆς συγκοινωνίας ἐπέφερε τὴν αὔξησιν τῆς γνώσεως, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ αὔξησις τῆς γνώσεως θέλει ἐπαφέρει τὴν αὔξησιν τῆς δυσφορίας εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γενεῇ· τὸ δὲ ἀποτέλεσμα θέλει εἶσθαι, ὡς τρῦτο προφητικῶς διεκηρύχθη «καιρὸς θλίψεως ὅστις οὐδέποτε ἐνέμετο ἀπ' ὅτου ὑπῆρξεν ἔθνος». Οἱ ἀγρυπνοῦντες ζητοῦντες νὰ γνωρίσωσι ἐὰν ταῦτα ἔσχον ἐκπληρώσιν τινα ἢ ὅχι παρατηροῦσι περίξ αὐτῶν, καὶ ἰδοὺ δυσφορία καὶ ἀπαισιοδοξία ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, — καὶ τοιαύτη δυσφορία, ἣν ὁ κόσμος οὐδέποτε εἶχεν, ἀκόμη καὶ ὅταν οὗτος ἀπελάμβανε πολὺ ὀλιγωτέρας εὐλογίας καὶ χάριτας τοῦ Οὐρανοῦ. Τὰ δῶρα τῶν τελευταίων τούτων ἡμερῶν τῆς θείας προνοίας (ἅτινα εἶναι προπαρασκευαστικά διὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα) ἀντὶ νὰ προκαλέσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην, τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μεγαλο-

ψυχίαν, παρήγαγον εἰς τὰς μὴ ἀναγεννηθείσας καρδίας φιλοδοξίαν, μεγάλην φιλαργυρίαν, ἐγωισμόν, πάθος, μῖσος, ἐριδίας καὶ ἄλλα ἔργα τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πονηροῦ. Ναί· οἱ ἀγρυπνοῦντες δύνανται καθαρῶς νὰ διακρίνωσι τὸ μέγα κατακόρυφον σημεῖον τῆς ἀνθρωπίνης θλίψεως ἐν τῇ ὁποίᾳ, αἱ Γραφαὶ καθαρῶς διακηρύττουσι, ὅτι πάντα τὰ παρόντα ἀνθρώπινα συστήματα θέλουσι περιέλθῃ εἰς ἀναρχίαν σύγχυσιν καὶ χάος. Ἀλλ' οἱ ἀγρυπνοῦντες δὲν λησμονοῦν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Πρόνοιαν Αὐτοῦ, ἀλλὰ γνωρίζουν, ὅτι καίτοι ἡ πλησιάζουσα κοινωνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ καταστροφή θὰ εἶναι τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐγωισμοῦ, ἐν τούτοις ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἐπὶ τοῦ πηδαλίου, καὶ ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐνεργήσῃ ὥστε ἡ ὁργὴ τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ἰσχυρῇ πρὸς δόξαν Αὐτοῦ, καὶ ὅτι δύνата νὰ περιστείλῃ καὶ καταδαμάσῃ τὴν ὁργὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ δοξάσῃ Αὐτόν.

Οἱ ἀγρυπνοῦντες δὲν παρατηροῦσι μόνον εἰς τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα, καθὼς φαίνονται ταῦτα εἰς τὸν κόσμον. Οὗτοι ἐξετάζουσι προσεκτικῶς καὶ ἐπανελημμένως τὸν «χάρτην», τὴν προφητικὴν τῆς Γραφῆς σκιαγραφίαν τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, τὴν εἰς αὐτοὺς προμηθευθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Βασιλέως. Ἐπειδὴ δὲ διακρίνουσι τὸν καιρὸν τῆς θλίψεως ὡς οὗτος σκιαγραφεῖται ἐπὶ τοῦ προφητικοῦ χάρτου, διὰ τοῦτο εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσιν ὅτι ἀφεύκτως θέλει ἔλθῃ ἡ θλίψις, καὶ ὡς ἐκ τούτου δύνανται νὰ διακρίνωσι πρὸ τῶν ἄλλων «τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν» καὶ νὰ μὴ εἶναι ἐν τῷ σκότει ἀναφορικῶς πρὸς τὰ «ἐρχόμενα». Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ὑπεσχέθη εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον θὰ ὠδηγῇ τοὺς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, καθόσον ἕκαστος χαρακτήρ ταύτης θὰ ἐγίνετο ἐπίκαιρος, καὶ θὰ ἐδείκνυνεν αὐτοῖς τὰ ἐρχόμενα — μέλλοντα πράγματα — προτοῦ ἀκόμη ὁ κόσμος λάβῃ γνῶσιν τούτων, καὶ πρὸ τῆς ἐκτυλίξεως αὐτῶν τῶν γεγονότων. (Ἰωάν. ιστ' 13). Ἀλλ' ὁ ἴδιος χάρτης ὅστις δεικνύει τὴν πτῶσιν πάντων τῶν ἐπιγείων συστημάτων πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ θρησκευτικῶν, δεικνύει ἐπίσης ὅτι ἡ πτῶσις τῶν αὐτῶν εἶναι τόσον καλῶς ρυθμισμένη χρονολογικῶς εἰς τὸ μέγα σχέδιον τοῦ Ἰεχωβά, ὥστε ἡ πτῶσις αὐτῆς θὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καθ' ἣν θέλει ἐγκαθιδρύσει τὴν βασιλείαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐκλεκτῆς ἐκκλησίας (οἵτινες τότε θέλουσιν εἰσθαι ἐνδοξον βασίλειον ἱερατεῦμα—ἱερεῖς ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτῶν — θρησκευτικοὶ ὅσον καὶ πολιτικοὶ κυβερνῆται τοῦ κόσμου) ἥς ἡ ἐξήφωσις θέλει ἀποβῇ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ πρὸς εὐλογίαν παντὸς κτίσματος.

Οἱ ἀγρυπνοῦντες ἐνθυμοῦνται καλῶς ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς σκιαγραφίαν τινὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν χρόνον παρήγγειλεν αὐτοῖς νὰ ἀγρυπνώσιν καὶ νὰ ἀνα-

μένωσιν ἐκεῖνα ἅτινα Αὐτὸς εἶχε προείπη. Ἀγρυπνοῦντες δὲ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἶναι ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ οἵτινες σέβονται τὰς ὑποσχέσεις Αὐτοῦ καὶ οἵτινες οὐκ ἀνημουνουσι τῶν ρημάτων ἐκείνων ἅτινα αὐτὸς ἐλάλησε. Καὶ καθόσον ἐπιλαμβάνονται αὐτῆς ταύτης τῆς προφητείας ἀναφορικῶς δι' ὅσα ὤφειλον νὰ ἀγρυπνώσῃ, διαβλέπουσι καθαρῶς ὅτι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου θέλει εἰσαχθῇ κατὰ τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος μυστικῶς, ἡσύχως ἄνευ ἐπιδείξεως, ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον, καὶ γνωστὴ μόνον εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀμέριμνοι, ἀφρόντιδες καὶ ἀδιάφοροι ὑπηρέται τοῦ Βασιλέως, ἀλλὰ πιστοὶ καὶ πρόθυμοι, οἱ ἀγρυπνοῦντες ἐξετάζουσι μετὰ πολλῆς προσοχῆς οἰανδήποτε μικρὰν λεπτομερείαν ἣτις ἔπεσεν ἐκ τῶν χειλέων Ἐκείνου ὅστις ὠμίλησεν ὡς οὐδέποτε ἄνθρωπος ὠμίλησεν· ὥς ἐπίσης ἐξετάζουσι καὶ πάσας τὰς ἀληθείας τὰς ὁποίας Αὐτὸς ἔδωκεν αὐτοῖς διὰ μέσου τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Μετὰ προσοχῆς δὲ ἐξετάζοντες ταύτας διακρίνουσι ὅτι ὑπάρχουσι τρεῖς λέξεις διακεκριμένως διαφόρου σημασίας αἵτινες χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸ ζήτημα τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου, δηλαδή **Παρουσία, ἐπιφάνεια, καὶ ἀποκάλυψις**· **παρουσία** εἶναι λέξις ἀναφερομένη εἰς τὸ πρῶτον στάδιον τῆς δευτέρας ἐλεύσεως, ἐνῶ **Ἀποκάλυψις** ἀναφέρεται εἰς τὴν ἰδίαν ἔλευσιν ἀλλὰ βραδύτερον — οὐχὶ ὅτι **ἀποκάλυψις** καὶ **ἐπιφάνεια** ἀναφέρονται εἰς ἄλλην ἢ τρίτην ἔλευσιν, ἀλλὰ ἁπλῶς εἰς τινὰ βραδύτερον χαρακτηριστὴρα τῆς δευτέρας ἐλεύσεως. Αἱ Ἑλληνικαὶ αὗται λέξεις εἶναι ἀληθῆς ὅτι ἀπεκρύβησαν εἰς τὴν κοινὴν μετάφρασιν τῆς Γραφῆς καὶ τοῦτο πιθανῶς διὰ τινὰ σκοπόν. Ὁ σκοπὸς τοῦ Κυρίου προφανῶς ἦτο οὐχὶ μόνον ὅπως κρατήσῃ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀσεβεῖς ἐν ἁγνοίᾳ περὶ τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ σχεδίου μέχρι τοῦ ὀρισμένου χρόνου· ἀλλὰ καὶ διότι ἐπεθύμει ὅπως καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγρυπνοῦντες ἀκόμη μὴ κατανοήσωσι τὰς λεπτομερείας τῆς παρουσίας του εἰ μὴ κατὰ τὸν ὀρισμένον καιρὸν τῆς ἐκπληρώσεώς των. Ἡδὴ ὅμως εὐρισκόμεθα «εἰς τὸν ἔσχατον καιρὸν» εἰς τὰς ἡμέρας τῆς «προετοιμασίας» αὐτοῦ, εἰς τὸν καιρὸν καθ' ὃν προελέχθη ὅτι τότε οἱ «συνετοὶ (ὅχι οἱ κατὰ κόσμον σοφοί, ἀλλὰ οἱ ταπεινῶς ἀγρυπνοῦντες οἵτινες εἶναι ἀρκετὰ σοφοί, ὥστε νὰ προσέχουν εἰς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου) θέλουσιν ἐννοήσῃ». (Δαν. ιβ' 10). Καὶ ἐπομένως ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἀγρυπνούντων δὲν εἶναι Ἕλληνες φιλόλογοι ὁ Θεὸς ἐπρομήθευσε πολὺτιμα βοηθήματα (καθὼς τὸ Λεξικὸν τοῦ Γιώγκ καὶ τὸ δίγλωττον) ἵνα οἱ ταπεινότεροι ἐκ τοῦ

λαοῦ Του λάβωσι καθαρὰν καὶ ἐπισταμένην κατανόησιν τῶν σημασιῶν τῶν διαφόρων χαρακτήρων τοῦ Λόγου Του ὅστις μέ-
χει τοῦδε ἐκρατεῖτο κεκρυμμένος ὑπὸ ἀτελεῖς μεταφράσεις· τὰ
δὲ ζητήματα ταῦτα ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἐφάνερωσεν εἰς τὸν λαόν
Του διὰ μέσου τῶν **Γραφικῶν Μελετῶν** τῆς **Σκοπίας τοῦ Πύ-
ργου, κλπ.** Οἱ ἀγρυπνοῦντες καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἔλαβον γνῶσιν
«τῆς βοηθητικῆς ταύτης χειρὸς διὰ τοὺς Σπουδαστάς τῆς Γρα-
φῆς» τὴν ὁποῖαν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐκτείνει πρὸς αὐτοὺς.

Διὰ τῶν βοηθημάτων τούτων οἱ ἀγρυπνοῦντες ταχέως ἤλθον
εἰς τὸ σημεῖον ὅπως ἴδωσιν ὅτι ἡ λέξις **παρουσία** δὲν σημαίνει
ἔρχεσθαι, φθάνειν, ἀλλὰ τοῖναντίον σημαίνει παρουσίαν τινὸς
ὅστις ἔχει ἤδη ἀφικθῆ. Οἱ ἀγρυπνοῦντες γνωρίζουσιν ἐπίσης ὅτι
αἱ Γραφαὶ πολέγουσι γεγονότα τινὰ ἀναφορικῶς μετὰ τὸν Κύριον
καὶ τὴν **παρουσίαν** Αὐτοῦ, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι θὰ εἶναι **πα-
ρὼν ἐκτελῶν τὸ ἔργον Αὐτοῦ, τὸ μέγα Αὐτοῦ ἔργον** (ἐγκαθι-
στῶν τὴν Ἑαυτοῦ Βασιλείαν καὶ πατάσων τὰ ἔθνη διὰ τῆς ρομ-
φαίας τοῦ στόματος Αὐτοῦ) **ἄγνωστος** εἰς τὸν κόσμον — «ὡς
κλέπτῃς ἐν νυκτί». Οἱ ἀγρυπνοῦντες ἐπίσης παρατηροῦσιν ἐν
ταῖς Γραφαῖς ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Κύριος ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ κα-
τὰ τὸ διάστημα τῆς **παρουσίας** αὐτοῦ ὁπότε θὰ εἶναι ἄγνωστος
εἰς τὸν κόσμον, θέλει κάμει βραδυτέρον **φανέρωθιν τῆς παρου-
σίας αὐτοῦ** — φανέρωσιν ἥτις θέλει κατανοηθῇ ὑφ' ὅλης τῆς ἀν-
θρωπότητος· ἡ ἐξωτερικὴ δὲ αὕτη φανέρωσις καλεῖται **ἐπιφάνεια**
Αὐτοῦ.

Οἱ ἀγρυπνοῦντες κατανοοῦσι τὰς δύο ταύτας σημασίας τὰς
σχετιζομένας μετὰ τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου· ὅτι, πρῶτον,
καθὼς πνευματικὴ τις ὑπόστασις δύναται νὰ εἶναι παρούσα, κα-
θὼς οἱ ἄγγελοι, οἵτινες στρατοπεδεύουσι κύκλῳ τῶν φοβουμένων
τὸν Θεόν καὶ ἐλευθεροῦσιν αὐτούς καὶ «οἵτινες εἶναι πάντες λει-
τουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλ-
λοντας νὰ κληρονομήσωσι σωτηρίαν», καὶ τῶν ὁποίων ἡ διακο-
νία εἶναι ἀόρατος (Ψαλμ. λδ' 7. Ἑβραίους α' 14), τοιοῦτο-
τρόπως καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ὅστις εἶναι ἤδη ἔνδοξος πνευματικὴ ὑ-
πόστασις τῆς θείας φύσεως, δὲν θὰ φανερωθῇ εἰς τὸν φυσικὸν
ὀφθαλμὸν κατὰ τὸ διάστημα τῆς **παρουσίας αὐτοῦ.** Ἐπομένως
εἶναι ἀνάγκη ὅπως οἱ πιστοὶ τοῦ Κυρίου **ἀγρυπνῶδιν** διότι καὶ
οὗτοι καθὼς καὶ ὁ λοιπὸς κόσμος δὲν δύνανται νὰ διακρίνωσι
πνευματικὴν ὑπόστασιν διὰ τοῦ φυσικοῦ αὐτῶν ὀφθαλμοῦ. Οἱ
ἀγρυπνοῦντες ἐν τῷ ὀρισμένῳ καιρῷ θὰ διακρίνωσι τὴν **παρου-
σίαν** τοῦ Κυρίου των διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως. Ὁ ἀκόμητος
ὀφθαλμὸς τῆς πίστεως ἐν τῷ ὀρισμένῳ καιρῷ θὰ λάβῃ γνῶσιν
«τοῦ σημείου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου» καὶ τῶν ἀποδείξεων **τῆς**
παρουσίας τοῦ Βασιλέως.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς **παρουσίας** ἥτις προηγείται τῆς **ἐπι-**

φανείας ἔργον τι θέλει ἐκτελεσθῇ, ἄγνωστον εἰς τὸν κόσμον, ἄγνωστον εἰς τὴν κατ' ὄνομα Ἐκκλησίαν, γνωστὸν μόνον εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας. Ἄ, πόσον σπουδαῖο εἶναι εἰς ἡμᾶς οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, παρακινοῦντος ἡμᾶς ὅπως εἴμεθα ἀγρυπνοί! Συγχρόνως ὅμως ἡ ἀγρυπνία αὕτη ἐμπερικλείει καὶ τὴν ἀγρυπνίαν τῶν ἰδίων ἡμῶν καρδιῶν, καθὼς καὶ τοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων — ὅπως εἴμεθα ἄξιοι νὰ ἐξακολουθήσωμεν μένοντες ἐν τῷ φωτὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου. «Ἐὰν τις δὲν ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, οὗτος δὲν εἶναι αὐτοῦ» καὶ ἂν τις ἀπολέσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, οὗτος παύει νὰ ἀνήκῃ εἰς Αὐτόν· ἐπομένως πάντες εἶναι ἀνάγκη νὰ «ἀγρυπνώμεν» ἵνα, καθὼς αἱ Γραφαὶ διδάσκουσι, «φυλάξωμεν τὰ ἐνδύματα ἡμῶν ἀμόλυντα ἀπὸ τοῦ κόσμου» καὶ **διυλάξατε ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ**, προσμένοντες τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅστις δύναται νὰ σᾶς φυλάξῃ ἀπταίστους καὶ νὰ στηρῇ ἀμώμους κατενώπιον τῆς δόξης Αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει». Διότι ὅστις ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, θὰ εἶναι ἀγρυπνός, καὶ ὡς Ἀγρυπνῶν θὰ δύναται νὰ γνωρίσῃ περὶ τῶν ἐνδόξων πραγμάτων τῶν συνεχομένων πρὸς τὴν μεγάλην ἑσωτηρίαν ἣτις θέλει δοθῇ εἰς ἡμᾶς κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ὅστις ὅμως παύσῃ νὰ ἔχῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, κατ' ἀνάγκην θὰ παύσῃ ἐπίσης νὰ εἶναι ἀγρυπνός καὶ θὰ εἶναι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν συμβαινόντων τῆς ἡμέρας τοῦ Κυρίου, καθὼς ὁ κόσμος οὗτινος καὶ αὐτὸς ἴσως τότε θὰ ἀποτελῇ μέρος.

Ὡς φῶς διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ὀφθαλμὸς τῆς πίστεως θὰ δύναται νὰ διακρίνῃ **τὴν παρουσίαν**, ἔχομεν «τὸν θεβαιότερον προφητικὸν λόγον, ὃ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες». Οὗτος ἐφώτιζε τὴν ὁδὸν τῶν ἀγρυπνούντων κατ' ὅλην τὴν νύκτα ταύτην, ἥδη ὅμως αἱ διάφοροι αὐτοῦ προφητικαὶ ἀκτίνες συγκεντροῦνται ὡς εἰς ἐστίαν, καὶ καθαρώς ἀποδεικνύουσιν ὅτι ζῶμεν ἔρῃ «**εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου**» κατ' ὃν χρόνον, καθὼς Αὐτὸς ρητῶς προεῖπεν, ὁ κόσμος ἐν γένει θὰ βαδίσῃ ὡς συνήθως, ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ περὶ τῆς **παρουσίας** αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἔργου τοῦ θερισμοῦ του, καὶ τῆς ἐνάφξεως τῆς ἡμέρας τοῦ Κυρίου· ὁ κόσμος ἐξακολουθεῖ ὡς συνήθως—τρώγων καὶ πίνων, νυμφεύμενος καὶ νυμφεύων, φυτεύων καὶ οἰκοδομῶν. Εἶναι σφάλμα τὸ ὑποθέτειν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν, δίδων τὴν πληροφορίαν ταύτην ὅσον ἀφορᾷ τὰ γεγονότα τοῦ χρόνου τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ἤθελεν ὅπως ἐννοήσωμεν ὅτι θὰ ἦτο ἀσεβὲς διὰ τὸν κόσμον νὰ φάγῃ, νὰ πῖνῃ, νὰ φυτεύσῃ, νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ νὰ νυμφευθῇ· ταῦτα δὲν εἶναι ἀνάροστα πράγματα, καὶ μίᾳ τοιαύτῃ ἐξήγησιν ὡς βεβιασμένη καὶ σφαλερὰ, θὰ προέκυπτεν ἀπὸ ἐντελῆ παρεξήγησιν τοῦ ζητήματος. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐπεθύμει ἀπλῶς νὰ καταδείξῃ ὅτι ὁ

κόσμος θὰ ἡγνόει τὴν παρουσίαν Αὐτοῦ «εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου» καὶ οὐδεμίαν γνῶσιν θὰ εἶχε τοῦ μεγάλου καιροῦ τῆς θλίψεως ἢ «τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδικήσεως» τὴν ὁποίαν ἡ ἐγκατάστασις τῆς Βασιλείας Του θέλει ἐπιβάλλει εἰς τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου τούτου, τὰς ὁποίας θὰ συντρίβῃ ὡς τὰ σκεύη τοῦ κεραμέως. Ἡ ἄγνοια τῆς ἐπικειμένης θλίψεως θὰ εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ λαοῦ τοῦ ζήσαντος εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Νῶε. «Καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου». Λουκ. ιζ' 26.

Καθὼς «αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε» δὲν ἦσαν ἡμέραι πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε, τοιοῦτοτρόπως καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἡμέραι πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ ἡμέραι τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἱ ἡμέραι τῆς παρουσίας αὐτοῦ—ἥτις παρουσία εἶναι ἀόρατος καὶ ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον, γνωστὴ μόνον εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας ὁρωμένη ὑπ' αὐτῶν μόνον διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως. «Ὡς γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμιοῦντες καὶ γαμιζόντες καὶ οὐκ ἔγνωσαν . . . οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»,—ὁ κόσμος θὰ ἐξακολουθῇ τὰς συνήθεις αὐτοῦ ὑποθέσεις, καὶ δὲν θὰ γνωριθῇ περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. Ματθ. κδ' 38.

Ἀλλὰ διατὶ ὁ Κύριος ἡμῶν θὰ εἶναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρών; Ποῖον θὰ εἶναι τὸ ἔργον Του κατὰ τὴν περίοδον τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ἥτις προηγείται τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ἢ φανερώσεως εἰς τὸν κόσμον;

Τὸ ἔργον αὐτοῦ καθαρῶς σκιαγραφεῖται εἰς τὰς διαφορὰς παραβολὰς αὐτοῦ, αἵτινες ἐδόθησαν ὅπως οἱ ἀγρυπνοῦντες γνωρίσωσιν—καὶ μὴ εὐρίσκωνται εἰς τὸ σκότος. Ἡ παραβολὴ τοῦ σίτου καὶ τῶν ζιζανίων δεικνύει τὴν περίοδον ταύτην τῆς παρουσίας ἥτις προηγείται τῆς ἐπιφανείας καὶ δεικνύει ταύτην ὡς τὸν χρόνον τοῦ «θερισμοῦ» τοῦ αἰῶνος τούτου. Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔσπειρε τὸν καλὸν σπέρμα, οἱ δὲ ὑπηρετοὶ αὐτοῦ ἐπακολούθησαν, ἐργαζόμενοι εἰς τὸν ἀγρόν, καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα· τέλος, τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος ἦλθεν ὅποτε ὁλόκληρος ἡ συγκομιδὴ τοῦ σίτου ὠρίμασε καὶ τότε ὁ θερισμὸς ἐθερίσθη. Ἡ παραβολὴ δεικνύει τὸν ἀποχωρισμὸν δύο τάξεων τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ «θερισμοῦ». Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἀγρός τοῦ σίτου δὲν εἶναι ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ κατ' ὄνομα χριστιανικὸν μέρος τοῦ κόσμου — ὁ χριστιανικὸς κόσμος· τὸ περισσότερον μέρος τοῦ ἀγροῦ δὲν ἐσπάρη εἰσέτι. Ἡ παραβολὴ λοιπὸν ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸν ἀγρόν τοῦ σίτου, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν σίτον. Τὰ ζιζάνια (οἱ νόθοι χριστιανοί) μόνον τυχαίως ἀναφέρονται. Τὰ ζιζάνια κατέπνιξαν τὸν σίτον, ἐν τούτοις ὅμως ὁ Κύριος θὰ ἀποκομίσῃ ἀρκούντως εὐρεῖαν ἐσοδείαν,

δίδωμι—«Ὁλοι αἱ προσθέσεις Του θέλουσιν ἐκπληρωθῇ».

Ὁ ἀποχωρισμός τῶν ζιζανίων ἀπὸ τοῦ σίτου εἰς τὸν σιτοβολῶνα τῶν οὐρανίων συνθηκῶν προηγείται τοῦ ἔργου τῆς καθάρσεως τοῦ ἀγροῦ τοῦ σίτου, ἐκ τῶν συμβολικῶν ζιζανίων διὰ τοῦ συμβολικοῦ «πυρός», ὁλόκληρον δὲ τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Θερισμοῦ θὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, πρὸ τῆς ἐπιφανείας Αὐτοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχιθεριστής, πάντες δὲ οἱ ὑποθερισταὶ θὰ ἐργασθῶσι ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ ἐπίβλεψίν Του· ἕκαστος δὲ στάχυς τοῦ ἀληθοῦς συμβολικοῦ «σίτου» θέλει συναχθῇ εἰς τὸν ἔνδοξον συμβολικὸν σιτοβολῶνα δι' ἀναστάσεως καὶ μετελλάγῃς.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ διαχωριστικὸν μέσον καὶ τὸ «πῦρ», ἡ μεγάλη θλίψις ἡ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ προφήτου καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, δὲν θὰ κατακαύσῃ καὶ καταναλώσῃ συμβολικῶς ὅλα τὰ ζιζάνια, ἐὰν μὴ ὁ ἀποχωρισμός γίνῃ τέλειος καὶ ἅπας ὁ σίτος ἀποθηκευθῇ εἰς τὴν δόξαν τῆς οὐρανίου φύσεως ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ δύνатаί τις νὰ ὁμολογῇ ψευδῶς ὅτι εἶναι χρυστιανός ἐνῶ πραγματικῶς ἀποτελεῖ μέρος τοῦ κόσμου, καὶ κατέχεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ.

Ἡ παραβολὴ τῶν «μυῶν» καὶ τῶν «ταλάντων» καλύπτει τὴν ἰδίαν ταύτην χρονικὴν περίοδον. Εἰς ἀμφοτέρας ταύτας ὁ Κύριος παριστᾷ ἑαυτὸν ὡς μέγαν Οἰκοδεσπότην καὶ κληρονόμον θρόνου, ὅστις ἀπῆλθεν εἰς χώραν μακράν, ὅπως περιβληθῇ διὰ βασιλικῆς δυνάμεως καὶ ἐπιστρέψας, μεταχειρισθῇ τὰς δυνάμεις ταύτας. Ἀναχωρῶν, ἀφήκε εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ διάφορα πλοῦτη χάριτος καὶ προνομίου, «εἰς ἕκαστον κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἰκανότητα» λέγων πρὸς αὐτούς, «Πραγματεύσασθε, ἐν ᾧ ἔρχομαι». Ἡ ἐπάνοδος τοῦ εὐγενοῦς τῶν παραβολῶν ἀναντιρρήτως παριστᾷ τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Διδασκάλου. Ἦδη παρατηρήσατε τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ λάβῃ χώραν πρῶτον, καθὼς δεικνύεται διὰ τῶν παραβολῶν τούτων. Ὁ Κύριος δὲν πολιτεύεται πρὸς τὸν ἐπαναστατικὸν κόσμον—πρὸς ἐκείνους οἵτινες δὲν θὰ θελήσωσιν αὐτὸν ὅπως βασιλεύσῃ ἐπ' αὐτῶν· ἀλλὰ πρῶτον καλεῖ τοὺς «ιδίους αὐτοῦ δούλους» καὶ λογαριάζεται μετ' αὐτῶν—ἀπορρίπτων τινάς ἐκ τῆς περαιτέρω ὑπηρεσίας ἕνεκεν ἀπιστίας, καὶ δεχόμενος ἄλλους πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὰς χαρὰς τῆς Βασιλείας, τὴν ὁποίαν Αὐτὸς ἀμέσως ἐγκαθιστᾷ.

Ὁ μετὰ τῶν δούλων λογαριασμός σημαίνει τὸν μετὰ τῆς ἐκκλησίας λογαριασμόν πρῶτον, μετὰ τὴν ἐπάνοδόν Του, καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ σίτου καὶ τῶν ζιζανίων εἰς τὴν ἄλλην παραβολήν. Εἶναι συγκριτικῶς εὐκολον δι' οἰονδήποτε νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν εἶναι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον προηγεί-

ται τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ πρὸς τὸν κόσμον. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην οἱ ἀγρυπνοῦντες πρέπει νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ τῆς λεπτομεροῦς ἐξετάσεως ἢ κρίσεως, ἣτις τότε θέλει εἶσθαι ἐν προόδῳ. Μόνον οἱ πιστοὶ θὰ γνωρίσωσιν ἐν τούτοις—μόνον οὗτοι θὰ λογισθῶσιν ἄξιοι νὰ σταθῶσιν ἔμπροσθεν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν κρίσιν ἐκείνην—ἐνῷ πάντες οἱ εὐρεθέντες ἀνάξιοι θὰ «προσκόψωσιν». Οἱ ἀσεβεῖς (καὶ νωθροὶ δοῦλοι) δὲν θέλουσι σταθῆναι ἐν τῇ συνάξει τῶν δικαίων». (Ἰδέ Ψαλμ. α' 5). Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς παρουσίας, ὁ κόσμος θὰ εὐρίσκηται εἰς τελείαν ἄγνοιαν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἔργου του, καὶ δὲν θὰ γνωρίσῃ εἰ μὴ μόνον ὅποταν ἀποῦ θὰ ἔχῃ τελειώσῃ τὸν μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ λογαριασμόν καὶ δοξάσῃ τοὺς πιστοὺς, θὰ ἀρχίσῃ ἡ κρίσις τοῦ κόσμου μετὰ τὸν καιρὸν τῆς θλίψεως ὅστις οὐδέποτε ἐγένετο ἀφότου ὑπῆρξεν ἔθνος». Ἡ θλίψις ἐκείνη συμβολικῶς παρίσταται ὡς πῦρ· ὁ δὲ ἀπόστολος λέγει ἡμῖν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν θὰ ἀποκαλυφθῇ ἐν πυρὶ φλογός (κρίσεως) κάμνων ἐκδίκασιν.

Πάντες ὅσοι εἶναι ἀγρυπνοί, πάντες ὅσοι ἔδωσαν προσοχὴν εἰς τὸν βεβαίωτερον προφητικὸν λόγον, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου περιγραφῆς τῶν γεγονότων «τῶν ἡμερῶν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου», δύνανται εὐκόλως νὰ διακρίνωσιν ὅτι ὁ κόσμος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ τὴν συνήθη αὐτοῦ πορείαν,—τρώγων, πίνων, φυτεύων, οἰκοδομῶν καὶ νυμφευόμενος—ἐὰν ἐγνώριζε περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ τῆς προόδου τοῦ θερισμοῦ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος. Ἐὰν οὗτοι ἐγνώριζον περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ ὅτι ὁ μετὰ τῶν δούλων λογαριασμός ἤρξατο, καὶ ὅτι τὸ ἀμέσως ἐπόμενον βῆμα θὰ ἦτο ἡ κρίσις αὐτῶν, θὰ ἥλλασσον σημαντικῶς τὴν συνήθη πορείαν τῶν ὑποθέσεων των· καὶ θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ μεγάλου τρόμου, διότι μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες εὐρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὴν δικαίαν Αὐτοῦ κυβέρνησιν ἦν θὰ ἐγκαταστήσῃ, ὅταν θὰ θέσῃ τὴν κρίσιν εἰς τὸν κανόνα καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰς τὴν στάθμην—μόνον οἱ τοιοῦτοι θὰ εἶναι ἐν τινὶ βαθμῇ ἔτοιμοι ὅπως τὸν ὑποδεχθῶσι· πάντες οἱ ἄλλοι κατέχονται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ φόβου καὶ εὐρίσκονται ὑπὸ τὰς τυφλωτικὰς ἐπιρροὰς καὶ παρεξηγήσεις τοῦ Σατανᾶ. «Ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ». Ἐνεκεν λοιπὸν τῆς ἀγνοίας του ταύτης ὁ κόσμος θὰ ἦτο εἰς μέγαν φόβον, ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι ἤρχισεν ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἣτις θὰ εἶναι δι' αὐτοὺς «ἡμέρα ἐκδικήσεως». Εἶναι ἐπομένως λίαν φανερόν ὅτι ὁ μετὰ τῆς ἐκκλησίας λογαριασμός καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν πιστῶν θέλει προηγηθῇ τῆς ἐπιφανείας ἢ ἀποκαλύψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν μίαν τῶν εἰ-

κόνων αὐτοῦ, ἡ ἡμέρα αὐτοῦ ἢ ὁ καιρὸς τῆς παρουσίας—ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου θὰ ἔλθῃ ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί· ὁπότε θέλει συναθροίσει τὴν παρθένον ἐκκλησίαν του καὶ παραλάβει αὐτὴν ὡς νύμφην δι' Ἐαυτόν, —μεταλλάσσω αὐτὴν ἀπὸ τῆς γῆινου φύσεως, καὶ καταστάσεως εἰς τὴν πνευματικὴν ἢ οὐρανίαν κατάστασιν, ὅπως γίνῃ ὁμοία πρὸς αὐτόν, ἵδῃ αὐτὸν καθὼς εἶναι καὶ συμμετάσχη τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι ὑπῆρξαν πάντοτε τὸ ἅλας τῆς γῆς, δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἁλατος ἐκ τῆς γῆς θέλει περιαγάγῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου ἡ φθορὰ θέλει ἐπεκταθῇ ταχέως· καὶ τοῦτο εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὑποδεικνύουσιν αἱ Γραφαί.

Μετὰ τὴν μεταλλαγὴν τῶν τελευταίων μελῶν τῆς ἐκλεκτῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐπακολουθήσῃ πιθανῶς ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῶν ἐνώπιον τῆς Θείας παρουσίας—ἀμώμων ἐνώπιον τοῦ Πατρός. (Ἐφ. οὐδ. 24). Τότε δευτέρως ὅταν «οἱ ἅγιοι τῆς θλίψεως» ἡ μεγάλη Ὀμάς θὰ ἔχη τελειώσει τὸν δρόμον αὐτῆς, τότε καὶ οὗτοι θὰ παρουσιασθῶσιν (Ψαλμ. με' 14, 15). Τότε θὰ ἐπακολουθήσῃ ὁ «δείκνους τῶν Γάμων» ὁ ὀνομαζόμενος «ὁ δεῖννος του Γάμου τοῦ Ἀρνίου».

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ υποθέσωμεν ὅτι πάντα ταῦτα θὰ ἀπαιτήσωσι μακρὰν χρονικὴν περίοδον. Ἐκεῖνο ὑπερδύναται νὰ ὀδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν κατανόησιν τούτου, εἶναι ὁ χρόνος ὅστις διέτρεψε μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, πρὸ τῆς Πεντηκοστιανῆς εὐλογίας ἣτις ἐσημείωσε τὴν ἀποδοχὴν τῆς περὶ ἁμαρτίας προσφορᾶς ὑπὲρ ἡμῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁπότε ἐπὶ χεῖρ ἐκάστου ἀνθρώπου θὰ εἶναι κατὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· θὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν κόσμον ὅπως δρέψῃ τὸν ἄνεμον τοῦ ἰδίου ἐαυτοῦ ἐγωΐσμου ἐν τῇ ἀναρχίᾳ. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Νέου Ἀρχοντος ἡμῶν καὶ ἡ δικαία ἀνταπόδοσις τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, βαθμυδὸν θὰ γίνηται διακριτέα. Ἡ πλήρης ἀποκάλυψις θὰ γίνῃ εἰς τὸ τέλος τῆς καταιγίδος, ὁπότε πᾶσαι αἱ καρδίαι θὰ ἔχωσι ταπεινωθῇ. «Πᾶν γόνυ θέλει κάμψῃ καὶ πᾶσα γλῶσσα θέλει ἐξομολογηθῇ».

Τὸ γεγονός τοῦτο ἀφθόμως ἀποδεικνύεται ὑπὸ τῆς διακηρύξεως τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ ποῖα θέλει εἶσθαι ἡ ἀμοιβὴ τῶν ὑπερνικητῶν, μέρος τῆς ὁποίας ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ, ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ συντρίβεται, ὡς κἀγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ Πατρός μου». (Ἀποκάλυψις 6' 26, 27). Τὸ ἴδιον ζήτημα ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ προφῆτου Δαβὶδ, λέγοντος: «Τὴν δόξαν ταύτην ἔχουσι πάντες οἱ ἅγιοι αὐτοῦ ... ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν γεγραμμένην κρίσιν». Εἶναι φανερόν ἐπομένως ὅτι ἡ ἐκκλησία καίτοι θὰ εἶναι ἀποῦσα

ἀπὸ τοῦ κόσμου κατὰ τὴν περίοδον τῆς θλίψεως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι θὰ ἔχῃ «μεταλλαγὴν» ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης εἰς τὴν θεϊαν φύσιν, θὰ εἶναι παρούσα εἰς τὸν κόσμον μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὡς συνεκτελεστής τῆς θείας δικαιοσύνης κατασυντρίβουσα τὴν παρούσαν τάξιν τῶν πραγμάτων καὶ ἔτοιμος ὅπως θεραπεύσῃ τὰς καρδίας τοῦ κόσμου, εὐθύς ὡς θὰ καταπέσῃ ἡ ὑπερηφάνεια τῶν καὶ θὰ προπαρασκευασθῶσι διὰ τὸ «φάρμακον τοῦ Γαλαάδ».

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

Ἀναμφιβόλως πολλοὶ θὰ ἐκπλαγῶσιν ὅταν μάθωσιν ὅτι ὑπάρχουσι πολλαὶ Γραφικαὶ ἀποδείξεις ὅτι εὕρισκόμεθα ἤδη εἰς τὸν καιρὸν τῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου». Ἴσως τινὲς κατ' ἀρχὴν νὰ εἰπωσιν. «Ποῦ εἶναι ἡ ὑπόσχεσις τῆς παρουσίας Αὐτοῦ, ἐνῶ τὰ πάντα ἐξακολουθοῦσι ὅπως ἦσαν ἐξ ἀρχῆς;» Ὁ Πέτρος προεῖπεν ὅτι τινὲς θὰ προέβαλλον τοιαύτας ἐρωτήσεις καὶ ὅτι θὰ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ ὅτι ζῶμεν ἤδη εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, ἐνῶ οὐδεμία ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις ἢ φανέρωσις ὑπάρχει περὶ τῆς παρουσίας του, αἱ δὲ ὑποθέσεις τοῦ κόσμου ἐξακολουθοῦσι τὴν συνήθη αὐτῶν τροχίαν (Β' Πέτρου γ' 4). Ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην δίδεται, καθὼς ἀνωτέρω ὑπεδείξαμεν, ἡ διακρίσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας τῆς παρουσίας του ὁ κόσμος θὰ τρώγῃ, θὰ πίνῃ, θὰ φυτεύῃ καὶ θὰ κτίζῃ καὶ δὲν θὰ γνωρίσῃ. Αὕτη εἶναι ἡ ὑπόσχεσις τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ἐνῶ τὰ πάντα ἐξακολουθοῦσι καθὼς ἦσαν. Δύναται νὰ ὑπάρξῃ σαφέστερον τούτου; Ἐτέρα ὅλως διόλου διάφορος ἐρώτησις εἶναι ἡ ἐξῆς:—

ΠΟΙΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ;

Λογικὴ ἐρώτησις. Δὲν θὰ ἦτο εὐλόγον νὰ πιστεύωμεν εἰς πᾶσαν ἑλαφρὰν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Κύριος εἶναι παρὼν, ἔστω καὶ ἐὰν ἐγνωρίζομεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι εἶναι πνευματικὴ ὑπόστασις, οὕτινος ἡ παρουσία θὰ εἶναι ἀόρατος, ἐὰν δὲν ἐνηργεῖτο θαῦμα. — ἔστω καὶ ἐὰν ἐγνωρίζομεν προηγουμένως ἐκ τῶν παραβολῶν, ὅτι θὰ ἦτο παρὼν ἄλλ' ἀόρατος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θρισμοῦ τοῦ αἰῶνος τούτου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνάρσεως λόγου μετὰ τῶν δούλων του, ἥτις θὰ προηγηθῇ τῆς ἐνδοξάσεως αὐτῶν. Ἐρχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ζητῶμεν σαφές καὶ λογικὸν ἔδαφος πρὸς πίστιν, πρὶν ἢ ἀποδεχθῶμεν τοιοῦτον πολὺπλοκον ζήτημα. Δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ ζητῶμεν ἢ ἀναμένωμεν ἀποδείξεις, προσπατούσας εἰς τὴν φυσικὴν ὁρασιν· ἐὰν εἴμεθα ἐκ τῶν ἀγρυπνούντων, οἵτινες ἔχουσι «τὰ ὅμματα τῆς διανοίας αὐτῶν ἀνεωγμένα» ὅπως ἰδῶσι τὰ θαυμασία τοῦ θείου λόγου, τότε οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι τῆς διανοίας ἡμῶν δεόν ἐπίσης νὰ εἶναι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πᾶ-

στεως ἡμῶν. Συνεπῶς οἱ ἀληθῶς ἀγρυπνοῦντες θὰ ἀναμένωσι λογικὴν, ἱκανοποιητικὴν ἀπόδειξιν πρὸς πίστιν καὶ ὄχι ὀφθαλμοφανεῖς ἀποδείξεις ἀοράτου παρουσίας. Καὶ καθὼς ὁ ἀπόστολος ἐξηγεῖ. «Βαδίζομεν διὰ πίστεως καὶ ὄχι δι' ὄψεως».

Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ὑπάρχουσιν ἰσχυρὰ ἀποδείξεις ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἤρχισε τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874. Οὐδὲν εἶδομεν διὰ τῶν φυσικῶν ὀφθαλμῶν· μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διανοίας, μόνον ἐν τῷ φωτὶ τοῦ θεβαιότερου προφητικοῦ λόγου γνωρίζομεν τοῦτο, ὅπερ εὐλικρινῶς πιστεύομεν καὶ διαβεβαιοῦμεν, καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἄγγελμα μεγίστης σπουδαιότητος καὶ σημασίας διὰ πάντας τοὺς ἀξιοῦντας ὅτι εἶναι φρουροί. Ἐάν δέ τις ἐκ τούτων παρέμεινεν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου γεγονότος ἐπὶ τεσσαράκοντα ἤδη ἔτη, τοῦτο εἶναι μίᾳ ἰσχυρᾷ ἀπόδειξις ὅτι ὁ τοιοῦτος δὲν ἐξηγέρθη καταλήλως ὅπως μεταχειρισθῇ τὰ προνόμια καὶ εὐκαιρίας του — ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ἀγρυπνος εἰς τὸν βέβαιον προφητικὸν λόγον πρὸς τὸν ὁποῖον ἐδιδάχθη νὰ προσέχη καὶ ὅτι ἐπομένως ἀφέθη εἰς μερικὴν ἀγνοίαν τῶν σπουδαιοτάτων γεγονότων τῶν καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα λαμβανόντων χώραν. Ἐν τούτῳ δὲ, πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου παρέμειναν ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τοῦ κόσμου μοίρᾳ, καὶ ἐν τῇ παντελεῖ μετ' αὐτῶν ἀγνοία. Καὶ ὅμως λογικῶς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἀναμένει ὅπως οἱ ἀγρυπνοῦντες Αὐτοῦ δοῦλοι διακρίνωσι τὸ ζήτημα κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμήν. Ἀληθῶς ὅσοι εἶδον ἐνωρίτερον ἔσχον εἰδικὰς εὐλογίας ἐπὶ μακροτέραν περίοδον χρόνου· ἄλλ' ὥς εἶδομεν ἀνωτέρω ἡ προπαρασκευὴ διὰ τὴν γνώσιν τοῦ χρόνου ἔγκειται μεγάλως εἰς τὴν ὀρθὴν κατάστασιν τῆς καρδίας — εἰς τὴν ταπείνωσιν αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ἀπάκτησιν τῶν διαφόρων χαρίτων τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

Πρὸς ἀποφυγὴν ὁσάδῃποτε παρανοήσεως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, θέλομεν εὖ πράξῃ ἐάν ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῆς παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων ἥτις προφανῶς ἐδόθη ὅπως ἐπιχύσῃ ἰδιαιτέρον φῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἡ παραβολὴ δεικνύει ἐσφαλμένην ἀγγελίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ Νυμφίου, εἰς τὸ 1844, ἥτις ἐπέφερε ἐπὶ τοῦ ζητήματος μεγάλην μομφήν, ἀλλ' ἥτις ἐν τούτοις ἐπέφερε καὶ μεγάλην ὠφέλειαν ὥς ἐξεγείρασα τὴν τάξιν τῶν παρθένων, (τὰς καθαρὰς, τὰς ἀφιερωμένας), ὅπως εὐτρεπίσωσιν ἐκ νέου τὰς λαμπάδας τῆς ἀληθείας καὶ ἐρευνήσωσιν τὸν βεβαιότερον προφητικὸν λόγον. Ἡ παραβολὴ δεικνύει ἐπίσης ὅτι πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκοιμήθησαν καὶ ἐν τούτοις ἐν τῷ ὀρισμένῳ καιρῷ πᾶσαι θέλουσιν ἐγερθῇ καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς προφητικῆς κρούσεως καὶ τῆς κρούσεως τῶν σημείων τῶν καιρῶν, ἅτινα δεικνύουσι τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ Νυμφίου. Ἡ παραβολὴ δεικνύει ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἐξαφ-

τηθῇ ἐκ τῆς ποσότητος τοῦ ἐλαίου (τοῦ ἁγίου πνεύματος) τῇ ὁποίῳ αἱ παρθένοι θὰ ἔχωσιν εἰς τὰ ἀγγεῖα αὐτῶν (τὰς Γραφάς). Ἐφαρμόζοντες λοιπὸν τὴν παραβολὴν δυνάμεθα λογικῶς νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τινὲς ἐκ τοῦ ἀληθοῦς λαοῦ τοῦ Κυρίου προσωρινῶς ἐκοιμήθησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τῆς δευτέρας ἐλεύσεως καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν ὑπνωτιόντων θὰ συμπεριλαμβανῶνται καὶ τινες ἔχοντες τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν, καὶ οἵτινες θὰ εἶναι τελείως ἔτοιμοι ὅπως ὑποδεχθῶσι τὸν Κύριον ὅταν θὰ ἐξεγερθῶσι καὶ τῶν ὁποίων αἱ λαμπάδες θὰ εἶναι ἐγκαίρως ἡντρεπισμέναι καὶ καίουσαι καὶ ἔτοιμοι ὅπως δυνηθῶσι νὰ **διακρίνωσι τὰ σημεῖα τῆς παρουσίας του**, ὅταν ἅπαξ ἡ προσοχή των ἐπιστηθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τοῦτο εὐρίσκομεν ὅτι πολλοὶ οἵτινες **ἐξηγέρθησαν** ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔρχονται ἤδη εἰς τὸ καθαρὸν φῶς τῆς παρουσίας ἀληθείας ταχύτερον παρ' ὅσον ἄλλοι εἰς τὸ παρελθόν· καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως, διότι ἐν μέρει ἡ παρούσα ἀλήθεια δύναται σήμερον νὰ παρατεθῇ ἐνώπιον αὐτῶν περισσότερον συγκεκριμένως παρ' ὅσον ἄλλοτε διὰ μέσου τῶν ἐντύπων φυλλαδίων. Ἡδὴ λοιπὸν γράφομεν ἰδιαζόντως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς τάξεως ταύτης τῶν παρθένων. Οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν ἔχομεν ὅπως ἐξεγείρωμεν τοὺς κοσμικόφρονας, καθότι ὁ κύριος οὗτος τῶν προφητειῶν τῶν ἀναγγελλουσῶν τὴν παρουσίαν αὐτοῦ δὲν εἶναι δι' αὐτοὺς, ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ κοσμικοὶ τόσον βαθύως ὑπνώττουσιν, ὥστε μόνον διὰ τῶν γδοῦπων τῆς καταθρυμματίσεως τῶν παρόντων συστημάτων καὶ τῶν σεισμικῶν δονήσεων τῆς κοινωνικῆς ἐπαναστάσεως θὰ ἐξεγερθῶσι καὶ θὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν παρουσίαν τοῦ μεγάλου δικαστοῦ — τοῦ Ἑμμανουήλ. Οἱ ἀληθῶς ὅμως ἀγρυπνοῦντες ἐὰν καὶ κοιμῶνται ὀλίγον, κοιμῶνται ἐλαφρῶς ἔτοιμοι διὰ τὸ «τίς εἴ» τῆς ἀναμονῆς καὶ ἐλπίδος διὰ τὸν ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενόμενον Νυμφίον. Μόλις ψυθιρίσωμεν εἰς τὰ ὄτα τῆς τάξεως ταύτης μίαν λέξιν, «Παρουσία» εἰμεθα βέβαιοι ὅτι πάντες οἱ ἀληθεῖς Φρουροὶ (καὶ ὁ Κύριος γνωρίζει μόνον τοὺς ἰδίους ἑαυτοῦ δούλους) θὰ ἐξεγερθῶσι διὰ τῆς λέξεως ταύτης καὶ θὰ εὐτρεπίσωσι τὰς ἑαυτῶν λαμπάδας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἐποβάλλεται τὸ ἐρώτημα: Ποῖα μέρη τοῦ βεβαίου προφητικοῦ λόγου ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσία ἤρχισε τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874; Ἀποκρινόμεθα ὅτι, Ὑπάρχουσι διάφοροι χαρακτῆρες τῶν προφητειῶν συνυφασμένοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐπιβεβαιωτικοὶ τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἄλλον ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ταύτης. Ἀλλὰ καθὼς ἔπρεπε νὰ ἀνεμένομεν, ἐπειδὴ ὅλον τὸ ζήτημα ἔπρεπε νὰ ἀποκρυβῇ ἐκ τοῦ κόσμου καὶ οὐδεις ἐκ τῶν ἀσεβῶν» ἀλλὰ μόνον οἱ συνετοὶ ἔπρεπε νὰ ἐννοήσωσιν (Δανιὴλ ιβ' 10) καὶ οἱ συνετοὶ οὗτοι νὰ κατανοήσωσιν ὅταν ὁ κατάλληλος καιρὸς θὰ ἤρχeto, ἔνεκεν τούτου ἔπρεπε νὰ εἶναι φανερόν εἰς

δλους ὅτι αἱ προφητεῖαι αὐται καίτοι σαφεῖς, ἔντονοι καὶ θετικάι, εὐρίσκονται οὕτως εἶπεν ὑπὸ κάλυμμα. Δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα πλήρη καὶ λεπτομερῇ ἐξήγησιν τῶν προφητειῶν τούτων, καθότι τοῦτο ἐγένετο ἤδη εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἑξ τῶμων, οἵτινες περιλαμβάνουσι 3000 σελίδας. Ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ δώσωμεν βραχείαν τινα περίληψιν, ἐπαφιέμενοι τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τοὺς ἀληθεῖς φρουροὺς ὅπως ζητήσωσι καὶ εὗρωσιν· ὅπως κρούσωσιν, ἐὰν θὰ ἤθελον νὰ ἀνοιχθῇ αὐτοῖς ἡ θύρα τῆς θείας ἀποκαλύψεως· ὅπως μεταχειρισθῶσι τὰς κλειδας, ἃς ὁ Θεὸς ἐπρομήθευσεν, ἐὰν ἐνδιαφέρωνται νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ βάθη τοῦ θείου λόγου, ἅτινα εἶναι ἐπίκαιρα νὰ κατανοηθῶσι σήμερον· νὰ φάγωσιν ἐκ τῆς τροφῆς τῆς παρουσίας ἀληθείας «νέα καὶ παλαιά», ἐὰν πεινώσι καὶ διψῶσι διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀληθῆ γνῶσιν.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ

(1) Ἐχομεν ἀριθμὸν τινα γενικῶν προφητειῶν ὑποδεικνυσῶν ὅτι ζῶμεν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου. Ἐχομεν ἤδη ἀρκούντως ὁμιλήσῃ περὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Δανιὴλ ἀναφορικῶς μὲ τὸν ἔσχατον καιρὸν, καθ' ὃν πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει καὶ ἡ γνῶσις θέλει πληθυνθῇ, καὶ οἱ σοφοὶ θέλουσιν ἐννοήσῃ, καὶ ὁ καιρὸς τῆς θλίψεως θέλει ἐπακολουθῇ. Ἦδη θὰ ἐπιληφθῶμεν τῆς ἐξετάσεως τοῦ θεοπνεύστου ὁράματος τοῦ Ναβουχοδονόσορος καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ δοθείσης θεοπνεύστου ἐρμηνείας, ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐπιγείων κυβερνήσεων αἵτινες θὰ ἐκυβέρνην τὴν γῆν—κατὰ τὸ μεσολαβοῦν διάστημα μετὰ τῆς πτώσεως τοῦ τυπικοῦ βασιλείου τοῦ Θεοῦ οὗτινος ὁ τελευταῖος βασιλεὺς ὁ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Δαβὶδ ἦτο ὁ Σεδεκίας καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ἀληθοῦς Βασιλέως τοῦ Ἑμμανουήλ, κατὰ τὴν Χιλιετῆ βασιλείαν τῆς δόξης. Αἱ διάφοροι αὐταὶ κυβερνήσεις τῆς γῆς ἐξεικονίζονται ὡς μία μεγάλη εἰκὼν, τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τῆς πρώτης παγκοσμίου αὐτοκρατορίας τῆς γῆς ὑποτυπουμενῆς ὑπὸ τῆς χρυσῆς κεφαλῆς· τῆς Μηδοπερσικῆς αὐτοκρατορίας, ἥτις κατὰ τὴν ἱστορίαν ἦτο ἡ δευτέρα παγκόσμιος αὐτοκρατορία, δεικνυομένης ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ ἀργυροῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων· τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, ἥτις κατέργησε τὴν Περσικὴν καὶ ἔγεινεν ἡ τρίτη παγκόσμιος αὐτοκρατορία, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τῆς κοιλίας καὶ τῶν χαλκῶν μηρῶν, τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἥτις διεδέχθη τὴν Ἑλληνικὴν καὶ ἀπετέλεσε τὴν τετάρτην παγκόσμιον αὐτοκρατορίαν τῆς γῆς, παριστωμένης ἐν τῇ εἰκόνι διὰ τῶν σιδηρῶν κνημῶν — λίαν ἰσχυρὴν καὶ τῆς μεταγενεστέρας ἀναπτύξεως τοῦ ἰδίου ρωμαϊκοῦ κράτους διὰ τῆς ἀναμίξεως τῆς Παπικῆς ἐπιρροῆς, παριστωμένης ἐν τῇ εἰ-

κόνι διὰ τῶν ποδῶν οἷτινες ἦσαν ἐν μέρει μὲν ἐκ σιδήρου, (τοῦ σιδήρου παριστῶντος τὴν πολιτικὴν κυβέρνησιν), ἐν μέρει δὲ ἐκ πηλοῦ (τοῦ πηλοῦ παριστῶντος τὴν ἐκκλησιαστικὴν κυβέρνησιν — τὸν Παπισμὸν). Οὗτοι ἔδει νὰ ἀποτελέσουν τὴν ὅλην τῶν ἐθνῶν διοίκησιν· καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων», (τῶν ἀντιπροσωπευομένων ὑπὸ τῶν δέκα δακτύλων) ὁ Ἰεχωβά Θεὸς θὰ εἰσήγε τὴν Βασιλείαν του, τὴν ἀληθῆ βασιλείαν, δι' ἣν προσευχόμεθα: «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου».

Πάντες εἴμεθα μάρτυρες ὅτι ἡ οὐράνιος Βασιλεία δὲν ἦλθεν εἰσέτι — ὅτι εὐρισκόμεθα εἰσέτι ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου, τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκοτὸς. Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι ὅπως ἀποδείξωσιν εἰς ἡμᾶς ὅτι αἱ ἄπληστοι καὶ αἱ αἵματηραὶ κυβερνήσεις τοῦ χριστιανικοῦ καλουμένου κόσμου εἶναι ἡ Βασιλεία δι' ἣν προσευχόμεθα, δὲν δύνανται νὰ ὑπερισχύωσιν· οὐδέποτε θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀναγνωρίζωμεν αὐτὴν ὡς τὴν Βασιλείαν τοῦ Ἑμμανουήλ· αὐταὶ εἶνε ἀπλῶς βασιλείαι ἐγκατασταθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἀντιχρίστου, ἀναγνωριζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιχρίστου καὶ ὀνομαζόμεναι «Χριστιανικὸς κόσμος». Ἡ ἀληθὴς Βασιλεία ἀναμένει ὅπως ἐγκατασταθῇ εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου εἰς ὃν ἀνήκει τὸ δικαίωμα. Οὗτος δὲ ὑπεσχέθη, ὅτι ὅταν θὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου του, πάντες οἱ πιστοὶ του, τὸ μικρὸν ποίμνιον τοῦ εὐαγγελικοῦ αἰῶνος θὰ συγκαθίσσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον ἐκείνον καὶ θὰ συμμετάσχωσι τοῦ ἔργου καὶ τῆς τιμῆς τῆς εὐλογίας τοῦ κόσμου. Ἡ ἐκκλησία δὲν παραβλέπεται ἐν τῇ εἰκόνι τῆς ἐπιγείου κυριαρχίας τῆς δοθείσης εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορα καὶ ἐπεξηγηθείσης ὑπὸ τοῦ προφήτου Δανιήλ. Ἐν τῇ εἰκόνι δεικνύεται ὅτι λίθος τις ἀπεκόπη ἀπὸ τοῦ ὄρους ἄνευ χειρῶν (διὰ θείας δυνάμεως.) Ὁ λίθος οὗτος παριστᾷ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ (τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν), τὸ δὲ ἐμπνευσθὲν βνευσρον καὶ ἡ ἐξήγησις δεικνύουσι ὅτι ἡ μέλλουσα νὰ ἐπέλθῃ καταστροφή ἐπὶ τῶν βασιλείων τοῦ κόσμου τούτου τῶν παρισταμένων ἐν τῇ εἰκόνι καὶ διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν της, θὰ ἐπύρχεται διὰ τῆς προσκρούσεως ἢ κτυπήματος τῆς εἰκόνος ὑπὸ τοῦ λίθου. Ὁ Δανιήλ λέγει: «Λίθος ἀπεκόπη ἄνευ χειρῶν, ὅστις ἐκτύπησε τὴν εἰκόνα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς ... Τότε ὁ σίδηρος, ὁ πηλός, ὁ χαλκός, ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χρυσός, κατεσυντρίφθησαν ὁμοῦ καὶ ἔγειναν ὡς λεπτὸν ἄχυρον ἁλωνίου θερινοῦ, καὶ ὁ ἄνεμος ἐσήκωσεν αὐτὰ καὶ οὐδεὶς τόπος εὐρέθη αὐτῶν· ὁ δὲ λίθος ὁ κτυπήσας τὴν εἰκόνα ἔγεινεν ὄρος μέγα (βασιλεία) καὶ ἐγένισεν δλην τὴν γῆν».

Ἡ ἐξήγησις εἶναι αὕτη: «Ὁ μέγας Θεὸς κάμνει γνωστὸν εἰς τὸν βασιλέα (καὶ ἐμμέσως εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας) τί θὰ συμβῇ μετὰ ταῦτα». Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ θέλει ἀναστήσει βασιλείαν ἥτις εἰς τὸν αἰῶνα δὲν

θέλει φθαρῆ, καὶ ἡ Βασιλεία αὕτη δὲν θέλει περάσει εἰς ἄλλον λαόν, (δὲν θὰ ἔχη διαδόχους, διότι πάντες οἱ ἄλλοι θὰ ἔχωσι καταστραφῇ), καὶ θέλει κατασυντρίβῃ καὶ συντελέσῃ πάσας ταύτας τὰς βασιλείας, αὕτη δὲ θέλει διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα». Ἐνταῦθα ἔχομεν προφητείαν τινὰ σχεδιαγραφοῦσαν τὰς αὐτοκρατορίας τῆς γῆς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς παρεχώρησε τὴν κυριαρχίαν κατὰ τὸ μεσολαβοῦν διάστημα τῆς ἄρσεως τοῦ τυπικοῦ στέμματος ἀπὸ τὴν τυπικὴν βασιλείαν καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ στέμματος τῆς δικαιοσύνης καὶ δόξης διὰ τοῦ ἀληθοῦς Βασιλέως, κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν

Ἀκόμη δὲ καὶ αἱ κατ' ἐπιφάνειαν ἀποδείξεις φανεροῦσιν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη κυριαρχία ἐτερμάτισε σχεδὸν τὴν σταδιοδρομίαν της καὶ ὅτι μόνον ἡ οὐράνιος αὐτοκρατορία θὰ δυνηθῇ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν κόσμον ἐκ τοῦ ἐγωΐσμοῦ. Ὁ βέβαιος ὅμως προφητικὸς λόγος, ἐὰν μετὰ προσοχῆς ἤθελεν ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀγρυπνοῦντος, θέλει ἀποκαλύψῃ ἔτι περισσοτέρας λεπτομερείας. Διότι ἐξ αὐτοῦ θέλει καταδειχθῇ ὅτι ἡ ἐπομένη παγκόσμιος αὐτοκρατορία θὰ εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἔτι σπουδαιότερον ὅτι ἡ ὀλική διορία τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας εἶναι γνωστή εἰς τὰς Γραφὰς ὡς καιροὶ τῶν ἐθνῶν καὶ ὅτι οἱ καιροὶ οὗτοι εἶναι ἑπτὰ καιροὶ καὶ ὅτι ἕκαστος ἐκ τῶν 7 καιρῶν εἶναι περίοδος ἐκ 360 ἔτων, καὶ ὅτι ἐπομένως ὅλη ἡ περίοδος τῶν ἑπτὰ καιρῶν εἶναι 2520 ἔτη, συνεπῶς οἱ ἀγρυπνοῦντες δύνανται νὰ ὑπολογίσωσιν ὅτι ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία θὰ λήξῃ καὶ ἡ Κυριαρχία τοῦ Ἑμμανουήλ θὰ στηθῇ τελείως μετὰ 2520 ἔτη ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ Κύριος ἀφήρεσε τὸ δικαίωμα ἀπὸ τὸν Σεδεκίαν, λέγων: «ὦ σὺ βέβηλε, ἀσεβῇ ἡγεμὼν ἀφαιρέσον τὸ διάδημα καὶ σήκωσον τὸ στέμμα· θέλω ἀνατρέψῃ, ἀνατρέψῃ, ἀνατρέψῃ αὐτό, καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει, ἕως οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνήκει καὶ εἰς τοῦτον θέλω δώσει αὐτό». Ἡ δὲ περίοδος τῆς ἀνατροπῆς τῆς τυπικῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ στέμματος πρέπει νὰ ἀντιστοιχῇ πρὸς τὴν περίοδον τῆς κυριαρχικῆς διορίας τῶν ἐθνικῶν κυβερνήσεων ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ 2520 ἔτων. Μετροῦντες τὴν περίοδον ταύτην εὐρίσκομεν ὅτι τὰ 2520 ἔτη θὰ τελειώσωσι σὺν τῷ τέλει τοῦ ἔτους 1914 μ.Χ., καὶ ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἐνῶ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν ἐξουσίαν.

Ὁ μετὰ προσοχῆς ὅμως ἐξετάζων τὰ πράγματα Φρουρός θέλει παρατηρήσῃ ὅτι εἶναι ἓν πρᾶγμα τὸ νὰ γνωρίξῃ τις τὸν χρόνον καθ' ὃν ἡ ἐπίγειος κυριαρχία θὰ τερματισθῇ καὶ θὰ δώσῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν συμπεπληρωμένην Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ εἶναι ὅλως διάφορον πρᾶγμα τὸ νὰ γνωρίξῃ πότε ὁ «λίθος»

τῆς Βασιλείας θὰ ἀρχίσῃ νὰ κτυπᾷ τὴν εἰκόνα ἐπὶ τῶν ποδῶν της, ὅπερ εἶναι ἀναγκαῖον προηγούμενον τῆς καταστροφῆς της. Ἡ περίοδος αὕτη τοῦ κτυπήματος τῆς εἰκόνης ἥτις προηγείται τῆς καταστροφῆς της, πρέπει ἐπίσης νὰ προηγηθῇ τῆς πλήρους ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἥτις θέλει πληρώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν. Ἡ περίοδος αὕτη τοῦ κτυπήματος εἶναι ἡ περίοδος τῆς παρουσίας· ἡ περίοδος καθ' ἣν ὁ Χριστὸς θὰ εἶναι παρὼν, συναθροίζων τὰ πολύτιμά του, τοὺς ἐκλεκτοὺς του, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ κτυπήσῃ τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ καὶ ἐν τῇ διστόμῳ αὐτοῦ μαχαίρᾳ, κατασυντρίβων ταῦτα ὡς τὰ σκεύη τοῦ κεραμέως, καὶ προπαρασκευάζων τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ τὴν βασιλικὴν μεγαλειότητα τῶν οὐρανῶν. Ἄς ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν οἱ Φρουροὶ ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ προφήτου Δαυιδ ὅτι: «Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων (τῶν βασιλέων τῶν ἀντιπροσωπευομένων διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν δακτύλων τῆς εἰκόνης — τῶν διαιρέσεων τῆς παπικῆς Ρώμης), ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἀναστήσῃ τὴν βασιλείαν του». Ὁ Θεὸς ἤρξατο ἐκλέγων τὴν βασιλικὴν τάξιν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς πολιτικῆς Ρώμης — τῆς παριστωμένης ὑπὸ τῶν σιδηρῶν κνημῶν· ἐξηκολούθησε δὲ τὴν ἐκλογὴν ἔκτοτε, ἡ δὲ ἐγκαθίδρυσις ἢ προσαγωγή τῆς ἐκκλησίας (βασιλείας) εἰς τὴν δύναμιν θὰ γίνῃ κατὰ τὸ τέλος ἢ ὀλίγον πρὸ τοῦ τέλους τῆς κυριαρχίας τῶν ἐθνῶν· διότι, κατὰ τὴν προφητείαν, τὸ γεγονός τοῦτο πρέπει νὰ συμβῇ «ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων», καὶ οὐχὶ μετὰ τὰς ἡμέρας αὐτῶν. Ἦδη παρατηρήσατε ἐταστικῶς τὴν ὁμοιότητα τῆς ἐκφράσεως, «Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» καὶ «ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων ἐκείνων» καὶ δώσατε εἰς ἀμφοτέρας τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἔχοντες ὑπ' ὄψει, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἀπεδείξαμεν, ὅτι θὰ εἶναι αἱ αὐταὶ ἡμέραι — ἡ ἡμέρα πρὸ τῆς λήξεως τῆς κυριαρχίας τῶν ἐθνικῶν κυβερνήσεων καθ' ἃς ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ εἶναι παρὼν ὅπως ἰδρῶσῃ τὴν Βασιλείαν του, ἥτις ὀλίγον βραδύτερον θέλει καταστρέψῃ πάσας ταύτας τὰς ἐθνικὰς βασιλείας.

Αἱ ΤΥΠΙΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΠΡΟΦΗΤΙΚΑΙ

(2) Λάβετε ἕτερον χαρακτῆρα τῆς προφητείας ἀποκεκρυμμένον καὶ ἐν τούτοις ἀπλοῦν καὶ εὐκόλον, ὅταν ὁ νοῦς ὑμῶν δυνηθῇ νὰ ἀντιληφθῇ τούτον. Αἱ Γραφαὶ λέγουσιν ἡμῖν ὅτι ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ καὶ πάντα τὰ πρὸς αὐτὸν συνεχόμενα συστήματα καὶ αἱ ὑποθέσεις αὐτοῦ σκιαδῶς προετίπουν τὸν πνευματικὸν Οἶκον Ἰσραὴλ, τὰς ἀνωτέρω αὐτοῦ λειτουργίας, καὶ τὰς καλλιτέρας θυσίας. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκπλαγῶμεν ἐὰν εὕρωμεν ὅτι καὶ τὸ μῆκος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος — τὸ μῆκος τῆς θείας εὐνοίας πρὸς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ — ἦτο τυπικὸν ἐπίσης,

καὶ ὅτι τοῦτο παρέχει ἡμῖν τὸ ἀκριβές μέτρον τοῦ εὐαγγελικοῦ αἰῶνος — ἦτοι τοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν ὁ Θεὸς πολιτεύεται πρὸς τὸν πνευματικὸν Ἰσραήλ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰακώβ μετελλάγη εἰς Ἰσραήλ, οὕτινος ἡ ση-
μασία εἶναι «Ἀρχων μετὰ τοῦ Θεοῦ», καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπόγο-
νοι αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Ἰσραηλῖται — «ὁ λαὸς τοῦ ἀρχοντος
μετὰ τοῦ Θεοῦ». Ἀλλὰ τὸ ἀντίτυπον τοῦ Ἰακώβ εἶναι ὁ Χρι-
στός, ὁ ἀληθὴς Ἀρχων μετὰ τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ ὁ κατὰ σάρκα ἀλλ'
ὁ κατὰ πνεῦμα· ὁ δὲ οἶκός Του εἶναι ὁ πνευματικὸς Ἰσραήλ. Οἱ
δώδεκα υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ κατ' ἀρχὰς ἐκκληρονόμησαν τὸ ὄνομα καὶ
τὴν εὐλογίαν του καὶ διὰ μέσου αὐτῶν μετεδόθησαν ταῦτα εἰς
ἅπαντα τὸν κατὰ σάρκα οἶκον Ἰσραήλ. Οἱ δώδεκα ἀπόστολοι
τοῦ Χριστοῦ ἐκκληρονόμησαν τὸ ὄνομά του καὶ τὴν εὐλογίαν του,
ἅτινα δι' αὐτῶν μετεδόθησαν εἰς πάντα τὸν πνευματικὸν οἶκον
Ἰσραήλ. Καθὼς ὁ τυπικὸς οἶκος εἶχεν ἀρχιερεά, τὸν Ἀαρών,
οὕτω καὶ ὁ ἀντιτυπικὸς Οἶκος ἔχει μεγαλότερον ἀρχιερέα, τὸν
Χριστόν· Ἰησοῦν, τὸν Κύριον ἡμῶν, τὸν ἀρχιερέα τῆς ὁμολο-
γίας ἡμῶν. Καθὼς ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ εἶχε ἱερατεῖον ὑπὸ τὸν
Ἀαρών, οὕτω καὶ ὁ πνευματικὸς Οἶκος ἔχει βασιλείον ἱεράτευ-
μα ὑπὸ τὸν Χριστόν, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ ἐπαγγελία ὅτι θὰ εἶναι
«βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς εἰς τὸν Θεόν,» καὶ θὰ βασιλεύσωσιν ἐπὶ τῆς
γῆς, ἀφοῦ ὁ παρὼν καιρὸς τῆς θυσίας θὰ ἔχη λέον παρέλθῃ.
Τοιοῦτοτρόπως δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν ἐξετάζοντες πᾶν ὃ,
τι ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ εἶχε, καὶ νὰ εὕρωμεν τὸ ἀντίστοιχον
αὐτοῦ ἐπὶ ὑψηλοτέρου ἐπιπέδου ἐν τῷ πνευματικῷ Ἰσραήλ, ἀλ-
λὰ δὲν θὰ εἰσέλθωμεν εἰς λεπτομερείας ἐνταῦθα· ἀρκεῖ νὰ ση-
μειώσωμεν ὅτι ὁ Ἰουδαϊκὸς αἰὼν ἦ ἡ περίοδος τῆς εὐνοίας τοῦ
σαρκικοῦ Ἰσραήλ ἐτελείωσε διὰ τινος περιόδου θερισμοῦ ἐκ 40
ἔτων. Οὗτος ἤρξατο διὰ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Κυρίου καὶ διήρκε-
σε 3½ ἔτη, ὡς ἐθνικὴ δοκιμασία· ὅταν δὲ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἀπερ-
ρίφθη κατὰ τὸν χρόνον τῆς σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τό-
τε τὸ κύριον ἔργον τοῦ θερισμοῦ ἤρξατο—ἦτοι ὁ ἀποχωρισμὸς
τοῦ σίτου ἀπὸ τοῦ ἀχύρου — καθ' ὃν συνηθροίσθησαν ἐπὶ τὰ
αὐτὸ πάντες οἱ ἀληθεῖς Ἰσραηλῖται, ἀποχωρισθέντες ἀπὸ τοῦ
ἀπορριφθέντος ἔθνους, πρὸ τοῦ μεγάλου καιροῦ τῆς θλίψεως,
ὅστις ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἔθνους ἐκείνου, καὶ ὅστις κατέστρεψε τὴν
ἐθνικὴν αὐτῶν πολιτείαν κατὰ τὸ ἔτος 70 μ.Χ. Ἀπασα δὲ ἡ πε-
ρίοδος αὕτη προσομοιάζεται πρὸς περίοδον θερισμοῦ, καθ' ἣν ὁ
σίτος συνάγεται πρῶτον καὶ ἀκολούθως ἐπέρχεται ἡ καῦσις τοῦ
ἀχύρου. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν πληροφορεῖ ἡμᾶς (Ματθ. ιγ') ὅτι
ὁ Εὐαγγελικὸς οὗτος αἰὼν τῆς εὐνοίας τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραήλ
θέλει τελειώσῃ ὁμοίως μὲ καιρὸν θερισμοῦ καθ' ὃν ὁ σίτος θὰ
συναθροισθῇ εἰς τὸν σιτοβολῶνα τὰ δὲ ζιζάνια θὰ καταστραφῶ-
σι. Εἰς τὸν θερισμὸν τοῦ σαρκικοῦ οἴκου ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν σαρκί

κί ἦτο ὁ Ἀρχιεπιστὴς καὶ οἱ Ἀπόστολοι Του ἦσαν οἱ συνεργάται Του· εἰς τὸν θερισμὸν τοῦ πνευματικοῦ οἴκου ὁ Κύριος ἡμῶν πνευματικὴ ὑπόστασις θὰ εἶναι παρὼν ὡς Ἀρχιεπιστὴς, τὰ δὲ μέλη τοῦ πνευματικοῦ Οἴκου θὰ εἶναι ἐπίσης συνθερισταί.

Τώρα παρατηρήσατε τὴν χρονολογικὴν ἀντιστοιχίαν. Ὁ Ἰουδαϊκὸς αἰὼν, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἦτο 1845 ἔτη — μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς διακονίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν — 1841 $\frac{1}{2}$ μέχρι δὲ τῆς τελικῆς καταστροφῆς τοῦ ἔθνους αὐτῶν τὸ 70 μ.Χ., 1881 $\frac{1}{2}$. Παρατηρήσατε πῶς ὁ Εὐαγγελικὸς αἰὼν ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἐκεῖνον. Ὁ Εὐαγγελικὸς αἰὼν δὲν ἤρχισε μὲ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅταν ἐνετείλατο τοῖς μαθηταῖς νὰ κηρύξωσι τὰ εὐαγγέλιον εἰς πᾶν κτίσμα (τὸ προηγούμενον ἔργον τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατὰ τὰ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη τῆς διακονίας του ἦτο ἡ προσφορά τῆς Βασιλείας εἰς τὸν σαρκικὸν οἶκον, ὅπως δοκιμάσῃ αὐτοὺς καὶ ἀποδείξῃ ὅτι ἦσαν ἀπαράσκευοι νὰ δεχθῶσι τὴν ἀληθῆ Βασιλείαν). Ἐφαρμόζοντες τὰ προαποδειχθέντα μέτρα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ὅστις ἄρχεται κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῆς Πεντηκοστιανῆς εὐλογίας κατὰ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 33 μ.Χ., εὐρίσκομεν ὅτι ἡ περίοδος τῶν 1841 $\frac{1}{2}$ ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ, μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς διακονίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς ἀνοιξέως τοῦ 33 μ.Χ., μέχρι τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1874. Τὰ δὲ 1845 ἔτη τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τῆς ἀπορρίψεως τοῦ σαρκικοῦ Ἰσραὴλ ἐφαρμοζόμενα ἐνταῦθα καὶ ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς ἀνοιξέως τοῦ 33 μ.Χ., διήκουνται μέχρι τῆς ἀνοιξέως τοῦ 1878, τὰ δὲ 1881 $\frac{1}{2}$ ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τῆς τελείας καταστροφῆς τῆς πολιτείας των τῷ 70 μ.Χ., εὐρίσκουσι τὸ ἀντίστοιχον αὐτῶν εἰς τὸν Εὐαγγελικὸν τοῦτον αἰῶνα, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τῶν 1881 $\frac{1}{2}$ ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνοιξέως τοῦ 33 μ.Χ., μέχρι τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1914 — ἦτοι εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔτος τὸ δεικνυόμενον εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς προφητείας τοῦ Δανιὴλ ὅτι θὰ εἶναι τὸ πλήρες τέλος καὶ ὄριον τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν. Δύναται τοῦτο νὰ εἶναι τυχαῖον; Οὐχὶ θεβαίως· ἐγένετο ἐκ προθέσεως. Ποία μεγαλήτερα μαρτυρία θὰ ἠδύνατο νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ ὠτὸς τῆς πίστεως; Βεβαίως, οἰαδήποτε ἄλλη ἐρμηνεῖα καὶ ἔκθεσις τούτων περισσότερον σαφῆς καὶ ἀπλῆ, θὰ παρημποδίζε τὴν ἐξάσκησιν τῆς πίστεως, καθότι θὰ ἦτο ζήτημα ὀψεως.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΩΒΙΛΑΙΟΥ

(3) Παρατηρήσατε ἤδη ἐτέραν προφητείαν ἐξ Ἰσου ἀποκεκορυμμένην ἐν τῷ Μωσαϊκῷ νόμῳ — τῷ Ἰωβιλαίῳ ἔτει τοῦ Ἰ-

σραήλ. Οὐδεὶς δύναται νὰ κατανοήσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦτον τῆς προφητείας, ἐὰν δὲν ἔμαθε προηγουμένως ὅτι ἡ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Κυρίου δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ εὐλογήσῃ αὐτόν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τὴν γενομένην πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ἣτις λέγει: «Ἐν τῷ σπέρματί σου θέλουσιν εὐλογηθῆ παῖδες αἱ φυλαὶ τῆς γῆς», — διὰ τῶν εὐνοϊῶν τῶν ἀπολεσθεισῶν ἐν τῷ Ἀδάμ. Αὗται θέλουσι προσφερθῆ εἰς πάντας καὶ θὰ εἶναι αἰῶνιοι εἰς ἐκείνους οἵτινες θὰ δεχθῶσι ταύτας ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Νέας Διαθήκης. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἴδῃ τὸ κάλλος ἢ τυπικὴν τινα σημασίαν ἐν τῷ Ἰωβιλαίῳ τοῦ Ἰσραήλ, ὅστις δὲν ἔμαθεν ὅτι ὁ Θεὸς ἐπρομήθευσεν χρόνους ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων — οἵτινες θὰ ἀρχίσουν ἐν συναφείᾳ μετὰ τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Λυτρωτοῦ. — Πράξεις γ' 19-23.

Εἶδομεν ὅτι τὰ Ἰωβιλαῖα ἔτη τοῦ Ἰσραήλ καθ' ἃ ἕκαστον άτομον καὶ ἑκάστη οἰκογένεια ἀνέκτα πᾶσαν ἀπολεσθεῖσαν κατοχὴν καὶ πάσας τὰς προσωπικὰς ἐλευθερίας, σκοπὸν εἶχον ὥς τινα τίτλοι τῶν μελλόντων καιρῶν τῆς ἀποκαταστάσεως, ὁπότεν τελεία εὐκαιρία πρὸς ἀπόκτησιν ἐλευθερίας ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ Σατανᾶ θέλει δοθῇ εἰς πάντας, καὶ ὁπότεν ἡ γῆ θέλει ἐπαναδοθῇ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήθη καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀπελυτρώθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἣτις εἶχεν ἀπολεσθῆ πρότερον λόγφ τῆς τοῦ Ἀδάμ παραβιάσεως. Εἶδομεν ἐπίσης ὅτι αἱ Γραφαὶ ὑποδεικνύουσιν, (ἐν σχέσει μὲ τὰ Ἰωβιλαῖα ταῦτα) σύστημα ὑπολογισμοῦ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ πολλαπλασιασμοῦ, καὶ ὅτι τὸ Ἰωβιλαῖον τῶν Ἰωβιλαίων ἢ $50 \times 50 = 2500$ ἔτη ἀποτελεῖ τὸν μέγαν κύκλον τοῦ Ἰωβιλαίου καὶ ὅτι ὁ τοιοῦτος κύκλος ἤρξατο ὑπολογιζόμενος, ἀφ' οὗ χρόνου ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ἐτήρησε τὸ τελευταῖον αὐτοῦ Ἰωβιλαῖον. Εἶδομεν ἐπίσης ἐκ τῶν Γραφῶν, ὅτι τὸ 19ον Ἰωβιλαῖον τοῦ Ἰσραήλ ἦτο τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἔλαβε χώραν περὶ τὸ ἔτος 606 π.Χ. Γνωρίζοντες δὲ ὅτι τὸ Ἰωβιλαῖον ἦτο μέρος τοῦ Νόμου καὶ ὅτι οὐδεὶς χαρακτῆρ τοῦ νόμου ἐκείνου ἢ ἰῶτα ἢ κεραία ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἐκπλήρωσιν ἢ τὸ ἀντίτυπον αὐτοῦ, μετροῦμεν τὸν κύκλον τοῦ μεγάλου Ἰωβιλαίου, 2500 ἔτη, ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν τὸ τελευταῖον τυπικὸν Ἰωβιλαῖον ἐτήρηθη, (626 π.Χ.), καὶ εὐρίσκουμεν ὅτι τὸ ἀντιτυπικὸν Ἰωβιλαῖον ἢ τὸ μέγα Ἰωβιλαῖον τῶν Ἰωβιλαίων, ἔδει νὰ ἀρχίσῃ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874. Τοιουτοτρόπως, — 625 π.Χ. καὶ 1875 ἔτη μ. Χ. ἀποτελοῦν 2500 ἔτη, ἅτινα πρέπει νὰ ἔμπερικλείουν καὶ τὸ Ἰωβιλαῖον ἔτος· συνεπῶς μὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1874, τὸν Ὀκτώβριον, κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν χρονολογίαν, τὸ ἀντιτυπικὸν Ἰωβιλαῖον τῶν 1000 ἐτῶν, ἀντὶ ἐνὸς ἔτους ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ. Οἱ ἀγρυπνοῦντες θὰ παρατηρήσωσι προσεκτικῶς τὴν παραλληλίαν τῆς χρονολογίας ταύτης, καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ γεγονότος

τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἀναμένωμεν, ἔχοντες συγχρόνως ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ πορίσματα τῶν ἀνωτέρω ἡμῶν ἐρευνῶν (1 καὶ 2), ἅτινα μᾶς δεικνύουν ἐπίσης αὐτὴν ταύτην τὴν χρονολογίαν, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874, ὡς τὸν καιρὸν καθ' ὃν ὁ θερισμὸς τοῦ αἰῶνος τοῦτου ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ καὶ ὁπότε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὡς Ἀρχιεπιστῆς, ἔπρεπε νὰ εἶναι παρών. Τὸ μόνον ἀναγκαῖον πρᾶγμα ὅπως συσχετίσωμεν τὴν προφητείαν ταύτην τοῦ Ἰωβιλαίου πρὸς τὰς ἄλλας, εἶναι ἡ διακήρυξις τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς Πράξεις γ' 21, ἡ ὁποία μᾶς δεικνύει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν πρέπει νὰ εἶναι παρών (κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν) εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν καιρῶν τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων, καὶ καθὼς ἀνωτέρω εἶδομεν, οἱ καιροὶ οὗτοι τῆς ἀποκαταστάσεως εἶναι καιροὶ τοῦ Ἰωβιλαίου, τοῦ ὑποτυπούμενου διὰ τῶν Ἰωβιλαίων τοῦ Ἰσραήλ. Τοιοῦτοτρόπως ἔχομεν λίαν ἀπλὴν μὲν, ἀλλὰ καὶ καθαράν καὶ σπουδαίαν ἀφήγησιν τῆς Γραφικῆς μαρτυρίας, ἣτις ἀποδεικνύει σαφῶς ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1874· ἀμφότεραι δὲ δεικνύουσι τὸν χαρακτήρα τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἔδει νὰ ἀναμένωμεν, ὅτι θὰ ἦτο ἐν προόδῳ κατὰ τὸν χρόνον τῆς παρουσίας αὐτοῦ ἥτις προηγείται τῆς φανεράς αὐτοῦ ἐκδηλώσεως εἰς τὸν κόσμον, τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, τῆς ἀποκαλύψεως αὐτοῦ.

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΣ ΕΠΛΗΡΩΘΗΣΑΝ

(4) Ὡς λάβωμεν ἄλλην προφητικὴν μαρτυρίαν· εἶδομεν ὅτι αἱ 1260, 1290, 1335 ἡμέραι, αἱ τόσον ἰδιαίτερος ἐκτιθέμεναι ἐν τῇ προφητείᾳ τοῦ Δανιὴλ, καὶ ἐπιβεβαιούμεναι ἐν τῇ Ἀποκαλύψει, ἔσχον τὰς ἐκπληρώσεις αὐτῶν — αἱ 1260 ἡμέραι εἰς τὸ 1799, αἱ 1290 εἰς τὸ 1829, καὶ αἱ 1335 ἡμέραι εἰς τὸ 1874.

Οἱ φίλοι ἡμῶν, οἱ γνωστοὶ Σέκεν Ἀδδεντιστ μετεχειρίσθησαν τὰς «ἡμέρας τοῦ Δανιὴλ» καὶ τὰς ἐφήρμοσαν καθὼς καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα· ἀλλὰ τὰς ἀφῆκαν, ὅταν παρήλθε τὸ 1874, ἀποτυγχόντες νὰ ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν μὲ τὸν φυσικὸν ὀφθαλμὸν των, μὲ σῶμα σαρκὸς καὶ μὲ τὰς πληγὰς τοῦ Γολγοθᾶ. Ἀπερρώμηναν δὲ οὗτοι «τὰς ἡμέρας τοῦ Δανιὴλ» ἐξ ὁλοκλήρου διότι δὲν εὔρον μέσον νὰ τὰς ἐφαρμόσουν, νομίζοντες ὅτι δὲν θὰ ἐξετείνοντο πέραν τοῦ 1874. Τὸ σφάλμα δὲν ἦτο εἰς τὰς ἡμέρας, οὔτε εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν, ὡς ἀνωτέρω, ἀλλὰ εἰς τὰ ἀκατάλληλα πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνέμενον. Οὗτοι, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι οὔτινες παρατηροῦσι διὰ τὴν δευτέραν ἔλευσιν, ἐπλανήθησαν ἀναμένοντες, ὅτι ὁ Εὐαγγελικὸς αἰὼν, ὅστις ὑπῆρξε περίοδος πνεύματος καὶ πίστεως, θὰ ἐτελείωνε μὲ τὰ κατώτερα εἶδη σαρκὸς καὶ ὄψεως—ἀναμένοντες ὅτι ἡ πνευματικὴ βασιλεία τοῦ Σατανᾶ, θὰ παρακολουθεῖται ὑπὸ τῆς σαρκικῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' οἱ ἀγρυπνοῦντες μεταξὺ τῶν Ἀδδεντιστῶν καθὼς καὶ μεταξὺ τῶν

ἄλλων ἀποχρώσεων, ἔχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας αὐτῶν ἀνοικτούς, διὰ τοῦ χρίσματος τοῦ ὑποσχεθέντος κολλουρίου. — Ἀποκ. γ' 18.

Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον ὁ ἄγγελος διεκήρυξεν εἰς τὸν προφήτην: «Ὡ ὅποια μακαριότης εἰς ἐκείνον ὅστις ὑπομείνει, καὶ φθάσῃ εἰς ἡμέρας 1335 Ἀλλὰ σὺ θέλεις ἀναπαυθῆ, καὶ θέλεις σταθῇ ἐν τῷ κλήρῳ σου εἰς τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν». Ὅποια εὐλογία; Τὸ χωρίον ἐνταῦθα ὑπαινίσσεται χαρὰν καρδίας καὶ ἀγαλλίασιν διὰ τοὺς Ἀγρυπνοῦτας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐντεῦθεν, (Ὁκτώβριον τοῦ 1874) ὁπότεν αἱ 1335 ἡμέραι τοῦ Δανιὴλ ὑποδεικνύουν ὅτι **μεγάλη τις εὐλογία ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ**, ὁπότεν οἱ τύποι τῶν Ἰωβιλαίων ὑποδεικνύουσι, ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῶν πάντων ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ, (ὅπερ συνεπάγεται κατὰ τὴν δευτέραν ἑλευσίν τοῦ μεγάλου Ἀποκαταστάτου) καὶ ἔνθα τὰ παράλληλα τῶν δύο οἰκῶν Ἰσραὴλ δεικνύουσι, ὅτι ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς **τοῦ μεγάλου Θεοῦ τοῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ** — ἀπὸ τῆς χρονολογίας ἐκείνης μεγάλη εὐλογία ἐπῆλθεν εἰς τοὺς Ἀγρυπνοῦντας. Ἐκτοτε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠνοίχθη ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ λίαν θαυμάσιον τρόπον. Ἐκτοτε ὁ βέβαιος προφητικὸς λόγος ὡς λύχνος εἰς τοὺς πόδας ἡμῶν, ἐδείκνυνεν εἰς ἡμᾶς πολλὰς ἀποδείξεις, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος. Ἐκτοτε ὁ φωσφόρος ἀνέτειλεν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀγρυπνούντων καὶ ἐφώτισε τὰς διανοίας ἡμῶν, ἀπελευθερόνων ἡμᾶς ἀπὸ τὸν φοβερόν ἐπιφύλην τῆς πλάνης τῶν αἰωνίων βασάνων, ἀποκαλύπτων εἰς ἡμᾶς τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα τοῦ οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρός, φανερόνων εἰς ἡμᾶς τὴν ἀνάγκην τῆς μεγάλης ὑπὲρ ἁμαρτίας καταλλαγῆς, καὶ ὑποδεικνύων εἰς ἡμᾶς καθαρῶς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνοχῆς τοῦ κακοῦ, καὶ ἀποκαλύπτων ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς διαφόρους χαρακτῆρας τοῦ Θεοῦ σχεδίου — τὴν ἄνω κλήσιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν θείαν φύσιν, καὶ τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ συμμετοχὴν ἐν τῇ χιλιετεί Ἀυτοῦ βασιλείᾳ· καὶ τὴν ἐπακολουθοῦσαν εὐλογίαν τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα διὰ τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει. Ἀ, ναί, πάντες ὅσοι ἤχησαν ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς, δύνανται νὰ ἐκτιμήσουν τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου, καὶ ἐκ καρδίας νὰ εἰπωσι: Μακάρια εἶναι τὰ ὅτα ἡμῶν, δι' ὅσα ἀκούουσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν δι' ὅσα βλέπουσι, διότι πολλοὶ προφῆται καὶ πολλοὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν νὰ γνωρίσωσι ταῦτα καὶ δὲν ἐγνώρισαν.

(5) Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἄλλας προφητείας καὶ τύπους τῶν Γραφῶν, αἵτινες ἀποδεικνύουσιν ὅτι ζῶμεν εἰς τὸν Θερισμὸν τοῦ αἰῶνος τούτου, εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ ᾠδὸς δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν τοῦτο. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κόσμος οὗτος, καθὼς ἐκεῖνος προεῖπεν, ἐξακολουθεῖ τὴν

συνήθη αὐτοῦ πορεῖαν τρώγων, πίνων, φυτεύων καὶ οἰκοδομῶν, κλπ., καὶ δὲν γνωρίζει περὶ τῆς παρουσίας του, ἀντὶ νὰ ἀντί-
κειται ταῖς προφητικαῖς μαρτυραῖς, ὅπως τοῖναντίον δεικνύει
ἡμῖν, ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις ἔφθασεν, καθὼς ὁ Κύριος ἀκριβῶς προ-
εῖπεν· ὅτι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἢ ἡ ἡμέρα τῆς παρουσίας αὐτοῦ
ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ κόσμου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἡσυχῶς, μυστικῶς,
καὶ ἀπαρατηρήτως· ὅτι οἱ μόνοι εὐνοηθέντες διὰ τῆς γνώσεως
τῶν συμβαινόντων πέραν τοῦ καταπετάσματος εἶναι οἱ ἄγρυπνοι
Φρουροί, οἵτινες καὶ ἐὰν κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ὕπνου, διετή-
ρησαν ὅμως τὴν κατάστασιν τῆς προσδοκίας καὶ ἐτοιμότητος
διὰ τὸ ἄγγελμα.

«ΙΔΟΥ Ο ΝΥΜΦΙΟΣ»

Τοῦτο εἶναι τὸ ἄγγελμα τὸ ὁποῖον ἡμεῖς σήμερον διαγγέλλο-
μεν. Καὶ τὸ ἄγγελμα ἡμῶν εἶναι Οὐχὶ ὅτι ὁ Νυμφίος ἔρχεται,
ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Νυμφίος, παρὼν, κτυπῶν ἐλαφρῶς διὰ τῶν προφη-
τειῶν ὅπως ἐξεγείρῃ τὰς παρθένους, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸν κόσμον.
(Ἀποκ. γ' 20). Τὰ παλαιότερα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα, παρα-
λείπουν τὴν λέξιν ἔρχεται. Ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει: «Ἐάν τις
ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου (τοῦ κτύπου) καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θὰ
εἰσέλθῃ πρὸς αὐτόν, καὶ θέλω δεῖπνήσῃ μετ' αὐτοῦ». Τὸ ἄγγελ-
μα τοῦτο πρὸς τὴν παροῦσαν φάσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λαοδι-
κείας, δεικνύει καθαρῶς, (1) ὅτι ὁ «κτύπος» καὶ ἡ «φωνή» δὲν
θὰ εἶναι ἀκουστά εἰς τὰ φυσικὰ ὄντα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ὄντα τῆς
διανοίας, τὴν ἀκοὴν τῆς πίστεως· (2) ὅτι δὲν θὰ εἶναι κτύπος
ἢ κλήσις πρὸς ἀπόχρωσιν (ὡς τῶν Ἀδβεντιστῶν ἢ Πρεσβυτε-
ριανῶν κλπ.) ἀλλὰ (3) θὰ εἶναι κτύπος τὸν ὁποῖον δέον νὰ ἀ-
κούσωσιν ἀτομικῶς, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ ἀποκριθῶσιν ἀτομι-
κῶς — ὅστις ἀκούσῃ τὸν κτύπον ἢ τὴν φωνήν, ἐὰν θέλῃ, δύναται
νὰ ἐξασκήσῃ πίστιν καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς διανοίας αὐ-
τοῦ, καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις οὐδέποτε ἀκούει τὸν κτύπον, δὲν θὰ λο-
γισθῇ ἄξιος ὅπως τὸν ἀκούσῃ. Ἐκεῖνοι ὅμως οἵτινες ἀκούουν,
προφανῶς δὲν ἀναγκάζονται ὅπως ἀποκριθῶσι καὶ δεχθῶσι τὸν
παρόντα, καὶ κρούοντα Βασιλέα· ἐπομένως Οὗτος λέγει, Ἐάν
ὁ ἀκούσας ἀνοίξῃ τὴν θύραν θέλω εἰσελθῆν πρὸς αὐτόν. Μόνον ἐ-
κεῖνοι ἐν τούτοις οἵτινες ἀναγνωρίζουσι τὸν κτύπον, καὶ οἱ ὁποῖ-
οι ἀποκρίνονται, καὶ διὰ τῆς πίστεως ἀνοίγουσιν εἰς τὸν Κύριον
καὶ δέχονται Αὐτόν, ὡς τὸν παρόντα αὐτῶν Βασιλέα — μόνον
οὗτοι θὰ ἔχωσι τὴν μεγάλην εὐλογίαν τῆς πνευματικῆς τροφῆς
— τὴν ἐορτὴν τῆς «τροφῆς ἐν καιρῷ» «νέων καὶ παλαιῶν» ἅτι-
να ὁ Κύριος ὑπεσχέθη νὰ προμηθεύσῃ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν,
ὅπως ἐνδυναμώσῃ τοὺς πιστοὺς εἰς τὰς κρίσεις, δοκιμασίας, πει-
ρασμούς καὶ συνιάσεις, τὰ ὁποῖα δέον νὰ ἀρχίσωσι ἀπὸ τὸν Οἶ-

κον τοῦ Θεοῦ. «Θὰ εἰσέλθω πρὸς αὐτόν, καὶ θὰ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ». — Παράβαλε Ἀποκ. γ. 20 καὶ Λουκᾶν ιβ' 37.

Καθὼς λοιπὸν ἡσύχως ψιθυρίζομεν. «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος» τοῦτο δὲν τὸ κάμνομεν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐξεγείρωμεν τὸν κόσμον πρὸς πίστιν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, κλπ. Οὗτοι δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ γνωρίσωσι, καὶ ἀπλούστατα θὰ κατεχρῶντο τῆς γνώσεως ταύτης τώρα. Μετ' ὀλίγον ἐν τῷ ὀρισμένῳ καιρῷ τοῦ Κυρίου, οὗτοι θὰ γνωρίσωσι — κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐπιθι-
νείας καὶ ἀποκαλύψεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου. Οὗτοι θὰ ἐξεγερθῶσι ἀπὸ τὸν φοβερὸν πάταγον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θλίψεως. Δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ διασαλπίζωμεν τὸ ἄγγελμα, Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος (παρὼν) μὲ τὴν θαρραλέαν προσδοκίαν, ὅτι πάντες ὅσοι εἶναι ἐκ τῆς τάξεως «τῶν παρθένων» (τῶν καθαρῶν, δει-
καιωμένων, καὶ ἀφιερωμένων) θέλει ἐπιτραπῇ εἰς αὐτοὺς ὅπως ἀκούσωσι τὸ ἄγγελμα, νὰ ἐξεγερθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ νὰ εὐτρε-
πίσωσι τὰς λαμπάδας των (νὰ ἀνερευνήσωσι τὰς Γραφάς, νὰ ἐξετάσωσι τὸ ζήτημα) καὶ νὰ εὗρωσι τὸ ἄγγελμα ἀληθές, προ-
τοῦ «κλείσῃ ἡ θύρα» καὶ ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη θλίψις. Γνωρίζομεν ὅμως καλῶς ἐκ τῆς προφητικῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου, ὅτι με-
ταξὺ ἐκείνων οἵτινες θὰ ἐξεγερθῶσι πρὸς ἔρευναν, θὰ ὑπάρχωσι δύο τάξεις, φρόνιμοι καὶ μωροὶ παρθένοι. Αἱ φρόνιμοι εἶναι ἐ-
κείναι αἵτινες ὄχι μόνον ἀφίερωσαν τὸ πᾶν αὐτῶν εἰς τὸν Κύ-
ριον, ἀλλὰ καὶ αἱ ὁποῖαι ζῶσιν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν ἀφίερωσίν
των — ὄχι ἐν ἁμαρτίᾳ, ὄχι διὰ τὸ ἐγὼ των, ὄχι διὰ τὴν φα-
τρίαν, ἀλλὰ διὰ τὸν Κύριον· αὗται, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν πα-
ραβολὴν, οὐδεμίαν θὰ συναντήσωσι δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ εὐτρε-
πίσωσι τὰς λυχνίας των καὶ νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν παρουσίαν
τοῦ Νυμφίου. Αἱ μωροὶ ὅμως παρθένοι, ὑπερβεβαρυμένα οὔ-
σαι μὲ τὰς φροντίδας τῆς ζωῆς ταύτης, ἥ μὲ τὴν ἀπατηλότητα
τοῦ πλούτου (χρημάτων, φήμης, ἐπιρροῆς κλπ.) δὲν θὰ ἔχουν
ἐν ἑαυταῖς (εἰς τὰ ἀγγεῖα) ἀρκετὴν ποσότητα ἐλαίου (ἀγίου
πνεύματος)· καὶ ἐπομένως θὰ εἶναι ἀνίκανοι ὅπως λάβωσι τὸ
φῶς ἐν καιρῷ, καὶ εἰσέλθωσι μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων,
προτοῦ ὁ ἐκλεκτὸς ἀριθμὸς συμπληρωθῇ, καὶ ἡ θύρα τῆς εὐκαι-
ρίας, ὅπως γείνωσι μέλη τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ κλείσῃ διὰ
παντός. Τῇ ἀληθείᾳ, αὗται βραδύτερον θὰ λάβωσι τὸ ἔλαιον,
καθὼς δεικνύεται εἰς τὴν παραβολήν, ἀλλὰ πολὺ ἄργά ὅπως ἀπο-
τελέσωσι μέρος τοῦ μικροῦ ποιμνίου, τὸ ὁποῖον θὰ λογισθῇ ἄξι-
ον ὅπως συμμετάσχη εἰς τὴν Βασιλείαν, καὶ ἐκφύγῃ τὸν μέγαν
καιρὸν τῆς θλίψεως, τὸν ἐπερχόμενον ἐπὶ τοῦ κόσμου· αἱ μωροὶ
παρθένοι θὰ ὑποχρεωθῶσι νὰ διέλθωσι διὰ μέσου τῆς θλίψεως
μετὰ τοῦ κόσμου, καὶ θὰ συμμετάσχωσιν οὕτως εἰς τὴν ἀγωνίαν
αὐτοῦ, τῆς ὑποτυπούμενης ἐν τῇ παραβολῇ διὰ τῶν λέξεων

«βρυγμός καὶ τριγμός τῶν ὀδόντων».

ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΕΝ ΤΗ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἡ λέξις παρουσία ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ἀπαντᾶται εἰς τὰ ἀκόλουθα χωρία:

Τὶ τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας; Ματθ. κδ' 3.

Οὕτως ἔσται ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου. Ματθαίου κδ' 27, 37, 39.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ. Α' Κορινθ. ιε. 23.

Τίς γὰρ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, ἡ χαρά, ἡ στέφανος καυχήσεως, ἡ οὐχὶ καὶ ὑμεῖς ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ; Α' Θεσσαλ. β' 19.

Εἰς τὸ στηριῆσαι ἡμῶν τὰς καρδίας ἀμέμπτους, ἐν ἀγιοσύνῃ, ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ἡμῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. Α' Θεσσαλ. γ' 13.

Ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας. Α' Θεσσαλ. δ' 15.

Τηρηθεῖτε ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Α' Θεσσαλ. ε' 23.

Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν. Β' Θεσσαλονικεῖς β' 1.

Μακροθυμήσατε λοιπὸν ἀδελφοί ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. Ἰάκωβος ε' 7.

Μακροθυμήσατε καὶ ὑμεῖς, στηρίζατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικεν. Ἰάκωβος ε' 8.

Ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐν ἐμπαιγμοσύνῃ ἐμπαίκεται (ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ), πορευόμενοι κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας καὶ λέγοντες, Ποῦ ἔστιν ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας αὐτοῦ; Β' Πέτρου γ' 3, 4.

Ἡ λέξις παρουσία εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ Β' Κορινθ. ι' 10, καὶ Φιλιππησίους β' 12.

ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἡ Ἑλληνικὴ λέξις ἐπιφάνεια σημαίνει τὴν φανέρωσιν, τὴν ἑκλάμψιν καὶ ἀπαντᾶται εἰς τὰ ἐπόμενα χωρία:

Τηρῆσαί σε τὴν ἐντολὴν ἄσπιλον, ἀνεπίληπτον μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν καιροῖς ἰδίους δείξει ὁ μακάριος καὶ μόνος Δυνάστης, ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων. — Α' Τιμ. στ' 14, 15.

Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ, τοῦ μέλλοντος κρίνειν ζῶντας καὶ νεκρούς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Β' Τιμ. δ' 1.

Λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώ-

σει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτῆς, οὐ μόνον δὲ ἐμοὶ ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Β' Τιμοθέου δ' 8.

Προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ Ἰησοῦ. Τίτος 6' 13.

Καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀνελεῖ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσῃ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Β' Θεσσαλ. 6' 8.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΕΝ Τῇ ΚΑΙΝῃ ΔΙΑΘΗΚῃ

Ἡ λέξις ἀποκάλυψις σημαίνει τὴν φανέρωσιν ἐνὸς πράγματος παρόντος μὲν καὶ προηγουμένως ἀλλὰ παραμένοντος ὑπὸ κάλυμμα, ἢ προσωπεῖον. Ἡ αὕτῃ λέξις χρησιμοποιεῖται ἐν σχέσει καὶ μὲ τὸ τελευταῖον βιβλίον τῆς Γραφῆς. Ἡ λέξις ἀποκάλυψις ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐπόμενα ἐδάφια τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν δευτέραν ἔλευσιν, δύναμιν καὶ δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅταν θὰ φανερωθῇ θὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸν κόσμον. Πολλὰ ἐκ τῶν χωρίων τούτων δεικνύουσιν ἐπίσης, ὅτι ὅταν ὁ Κύριος θὰ ἀποκαλυφθῇ, ἡ ἐκκλησία του θὰ εἶναι μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ θὰ ἀποκαλυφθῇ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς. Ρωμαίους η' 18.

Χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῇτε ἀγαλλιώμενοι. Α' Πέτρου δ' 13.

Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως εἰς σωτηρίαν ἐτοιμὴν ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ. Α' Πέτρου α' 4-6.

Ὁ τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός. Α' Πέτρον ε' 1.

Ἐκαστον τὸ ἔργον φανερόν γενήσεται, ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται. (Α' Κορινθίους γ' 13) Τὸ χωρίον ἐνταῦθα προφανῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς δοκιμασίας τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν περίοδον τῆς παρουσίας αὐτοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ αἵωνος. Οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου συμφωνοῦσι πρὸς τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν προφητείαν περὶ τῶν αὐτῶν δοκιμασιῶν, λέγοντος: «Οὐδὲν συγκεκαλυμμένον ἐστὶν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται» Λουκᾶς ιβ' 2.

Ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν Ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ. Α' Πέτρου α' 13.

Ἐν τῇ Ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐν πυ-

οἱ φλογός, (ἐν κρίσει κατὰ πάσης ἀδικίας) διδόντος ἐκδίκησιν. Β' Θεσσαλονικεῖς α' 7, 8.

Ὡστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, ἀπεκδεχόμενους τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Α' Κορινθ. α' 7). (Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνάγκη ὥπως εἶναι λίαν ἐνεργητικὸς, ἀγρυπνὸς καὶ ἐν ἀναμονῇ τῆς μεγάλης εὐλογίας, μέχρι τῆς φανερώσεως ἢ ἀποκαλύψεως τοῦ Κυρίου· ἐὰν δὲ εἶναι ἀγρυπνοὶ, θέλουσιν ἐννοήσῃ τὸ γεγονὸς τῆς παρουσίας αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔργου τοῦ θερισμοῦ ἐκ τῶν προτέρων καὶ θὰ συμμετάσχουσιν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν).

Ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως, πολυτιμότερον χρυσοῦ... εὑρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ δόξαν καὶ τιμὴν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ. Α' Πέτρου α' 7.

Ἡ γὰρ ἀποκαταδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται. — Ρωμ. η' 19.

Ἡ δὲ ἡμέρα ἐξηγήθη ὡς ἀπὸ Σοδόμων ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον ἅπ' οὐρανοῦ καὶ ἀπώλεσε πάντας. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἔσται ἡ ἡμέρα ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύπτεται. (Λουκ. ιζ' 29, 30). Δηλὰ δὴ, αἱ κρίσεις τοῦ μέλλοντος καιροῦ τῆς θλίψεως, ὡς προελέχθησαν, θὰ ἀρχίσωσιν ὅταν «τὸ ἅλας τῆς γῆς», οἱ ἄγιοι θὰ ἔχωσι πλέον μεταλλαγῇ· καὶ τοιουτοτρόπως ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει ἀποκαλυφθῇ ὡς παρὼν Κριτὴς, ὅστις ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἦτο παρὼν, σφραγίζων καὶ συνάγων τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ.

Η' ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΒΑΘΜΙΑΙΩΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

Προηγουμένως λίαν εὐδιακρίτως ἐξεθέσαμεν τὴν διαφορὰν τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τῆς Παρουσίας, Ἐπιφανείας, καὶ Ἀποκαλύψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὥπως βοηθήσωμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ νὰ ἀντιληφθῇ ἀρκούντως τὴν σημασίαν αὐτῶν. Ἡ Ἐπιφάνεια ὅμως Ἐκείνου ὅστις εἶναι ἤδη παρὼν δέον νὰ ἀρχίσῃ ὀλίγον μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς παρουσίας αὐτοῦ· καθὼς δὲ εἰς τὴν πρώτην ἔλευσιν, οὕτω καὶ πάλιν θέλει εἶσθαι ἀληθές, ὅτι τὸ «φῶς λάμπει ἐν τῇ σκοτίᾳ, καὶ ἡ σκοτία οὐ καταλαμβάνει αὐτό». Ἡ Ἀποκάλυψις τῆς τοῦ Κυρίου παρουσίας, θὰ γίνῃ πρῶτον εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ βαθμιαίως θὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐν γενεῇ. Μέχρι δὲ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἡ δύναμις τῆς θλίψεως θὰ ἐκσπάσῃ, μόνον οἱ πιστοὶ ἀγρυπνοῦντες θὰ διακρίνωσι τὴν παρουσίαν, καὶ μόνον ὑπ' αὐτῶν ἡ λάμψις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτιμηθῇ. Εἰς αὐτοὺς ἡ ἀστραπή τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἢ αὐξάνουσα λαμπρότης τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας, ὅσον ἀφορᾷ τὸν λόγον, χαρακτῆρα καὶ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁλονὲν αὐξάνουσα χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις· τοιουτοτρόπως δὲ «ὑμεῖς ἀδελφοὶ οὐκ ἐστὲ ἐν σκότει» ἀναφορικῶς πρὸς τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας τοῦ Κυ-

ρίου, ἀλλὰ θὰ γνωρίζετε ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἡ θλίψις θὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὡς αἱ ὠδίνες εἰς τὴν ἐγκυμονοῦσαν. — Α' Θεσσαλον. ε' 3, 4.

Ἐνῷ λοιπὸν ἡ ἀποκάλυψις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν φωτίζει τοιοῦτοτρόπως τὰς καρδίας τῶν πιστῶν αὐτοῦ, καθὼς ὁ Φωσφόρος (Β' Πέτρου α' 19) καὶ κάμνει αὐτούς ὅπως ἐννοῶσιν, καὶ νὰ μὴ εἶναι ἐν τῷ σκότει μετὰ τοῦ κόσμου σχετικῶς πρὸς τὰ σχέδιά Του, παρόντα καὶ μέλλοντα, ἡ ἀστραπὴ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου θὰ ἐπηρεάσῃ καὶ τοὺς κατ' ὄνομα χριστιανούς, καὶ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἐπίσης, ἀλλὰ κατὰ διάφορον ὅλως τρόπον διότι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἔργου τοῦ θερισμοῦ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς παρουσίας του, εἶναι τοιοῦτος ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν γενικὴν διάνοξιν τῶν ὀφθαλμῶν ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας, δικαίου καὶ ἀμαρτίας, δικαιομάτων τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἀδικίας τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἔλαμπε κατὰ τὰ παρελθόντα 20 ἔτη, ἐξήγειρε τὸν κόσμον, πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων αὐτοῦ, πρὸς ἀναγνώρισιν ὅτι ἡ γῆ ἀνήκει γενικῶς εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ ὅχι ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ὀλίγους, οἵτινες ἤρπασαν καὶ κατέσχον αὐτήν. Αὐτὸ τὸ ἴδιον φῶς ἐξέθεσε τὴν διαφθοράν καὶ τὸ ψεῦδος πολλῶν ἀπὸ μακροῦ χρόνου σεβαστῶν θεωριῶν καὶ συστημάτων, μοναρχικῶν, θρησκευτικῶν, πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν. Περὶ τοῦ φωτὸς τούτου τῆς παρουσίας του κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν ὁμιλῶν ὁ Κύριος, διεκήρυξεν, ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς παρουσίας του θὰ ἔφερεν εἰς φῶς τὰ κεκρυμμένα τοῦ σκότους, καὶ θὰ ἐφανέρωνε τὰ μυστικά τῆς καρδίας—διότι οὐδὲν κεκρυμμένον ὑπάρχει τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀποκαλυφθῇ. (Λουκ. η' 17). Σχετικῶς δὲ πρὸς τοῦτο, δὲν πρέπει νὰ παρίδωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Ἀπόστολος, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ, πρὸς ἀποπλάνησιν τοῦ κόσμου διὰ μέσου τοῦ ἀντιχρίστου, θέλει καταναλωθῇ διὰ τῆς ἐπιφάνειας τῆς παρουσίας αὐτοῦ. — Β' Θεσσαλ. 6' 8.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ ἐπιφάνεια Ἐκείνου Ὅστις εἶναι παρῶν προξενεῖ μεγάλην χαρὰν εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, οἵτινες ἀναμένουσι μεθ' ὑπομονῆς Αὐτόν, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὑπεσχέθη. Ἡ ἐπιφάνεια ὁμοῦ αὐτοῦ, ὅταν θὰ ἐπηρεάσῃ τὸν κόσμον, θέλει ἀναξωποιοῦν τὰς ἐγωιστικὰς αὐτοῦ τάσεις, θὰ ὑπεκκλῇ τὴν δυσφορίαν, καὶ θὰ παρασκευάσῃ τὸν κόσμον διὰ τὸ μέγα κατακόρυφον σημεῖον τῆς καταστροφῆς, τῆς ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου προφητευομένης, ἣτις θὰ σημειώσῃ τὸ τέρας τοῦ αἰῶνος τούτου — διὰ τῆς καταπτώσεως πασῶν τῶν κυβερνήσεων καὶ συστημάτων τῆς παρούσης τάξεως τῶν πραγμάτων ἐν τῇ ἀναρχίᾳ, κατὰ τὸν μέγαν καιρὸν τῆς θλίψεως, ὅστις οὐδέποτε ἄλλοτε συνέβη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀφ'

δοῦναι ὑπὲρ ἑαυτοῦ.

Ἐχομεν ἤδη ἐξέτασιν τὰ διὰ τοῦ προφήτου Δανιήλ πρὸ 2520 ἐτῶν προλεχθέντα, ὅτι «Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλείων ἐκείνων», τῶν ἀντιπροσώπων τῆς τετάρτης παγκοσμίου αὐτοκρατορίας, τῆς Ρώμης, ἣτις συνηνώθη μετὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἥτις δεικνύεται εἰς τοὺς πόδας καὶ δακτύλους τῆς εἰκόνης, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἐκτύπα τὴν εἰκόνα εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς, καὶ διὰ μέσου τῆς βασιλείας αὐτοῦ θὰ κατεθρυμματίξεν ἐξ ὁλοκλήρου αὐτήν· καὶ ὅτι μετὰ τὸ κτύπημα τῆς εἰκόνης, ἡ Βασιλεία ἐκείνη τοῦ Θεοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ λίθου ἀντιπροσωπευομένη θὰ ἐμεγαλύνετο καὶ θὰ ἐπλήρου πᾶσαν τὴν γῆν. Καθὼς δὲ ἤδη ὑπεδείξαμεν, εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, καθ' ὃν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ χρησιμοποιεῖ τὴν δύναμιν αὐτῆς κατὰ τῶν βασιλείων τοῦ κόσμου τούτου· αὐτὸς δὲ ὁ Βασιλεὺς εἶναι παρὼν, καὶ πρέπει νὰ εἶναι παρὼν πρὶν ἢ καταστρέψῃ τὰς παρούσας βασιλείας καὶ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, ἐξασκῶν τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν δύναμίν του, διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν βασιλείων· προπαρασκευάζεται δέ, ὑποστηριζόμενος ὑπὲρ πάσης τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ὅπως συντόμως ἐγκαταστήσῃ ἐπὶ τῶν ἑρειπίων αὐτῶν τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἔνδοξον βασιλείαν, τὴν ἀποτελουμένην ἐξ αὐτοῦ, ὡς Βασιλέως, καὶ τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς Νύμφης καὶ συγκληρονόμων αὐτοῦ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ παρόντος ἡμῶν Κυρίου ἐξασκουμένη ἐπιρροὴ τοῦ φωτός, τῆς ἀληθείας, θραύει ἤδη τὴν δύναμιν τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς δεισιδαιμονίας ἣτις ἐπὶ ὁλοκλήρους ἑκατονταετηρίδας ἐκράτει τὰ πλῆθη τῆς ἀνθρωπότητος ἐν ὑποταγῇ εἰς τὴν Παπασίνην, ἡ ἰδία δὲ ἀστυρὰ ἐξ Ἰσου διαλύει τὰς πέδας τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης τὰς χαλκευθείσας διὰ τοὺς πιστοὺς αὐτῶν ὑπὸ τῶν διαφόρων προτεσταντικῶν ἀποχρώσεων. Τέλος δέ, πᾶσα δεισιδαιμονία καὶ ψευδὴς σεβασμὸς θέλει διαλυθῇ, αἱ πλᾶναι θέλουσι καταπέσῃ καὶ τότε, θέλει φανερωθῇ τὸ γεγονός ὅτι ἡ πλάνη, τὸ ψεῦδος καὶ ὁ φόβος οὐδέποτε, τῇ ἀληθείᾳ, ἀγιάζουσι τὴν καρδίαν—ὁ δὲ κόσμος τῆς ἀνθρωπότητος ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τῆς εἰς τὸν φόβον δουλοφροσύνης, θέλει ταχέως ἐκδηλώσῃ τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ χαρακτῆρα τοῦ ἐγωῖσμου αἰὲς ἀσεβείας, καὶ θὰ ἐπιφέρῃ ὁλοταχῶς τὴν μεγάλην προλεχθεῖσαν θλίψιν.

Ἀλλὰ θὰ ἦτο λάθος τὸ ὑποθέτειν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἔχει ἀπλῆν ἢ κυρίαν σχέσιν μὲ τὸν κόσμον καὶ τὴν προπαρασκευὴν αὐτοῦ διὰ τὸ χάος τῆς παρουσίας τάξεως τῶν πραγμάτων. Τοῦναντίον, τὸ κύριον ἔργον τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς παρουσίας αὐτοῦ εἶναι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Καθὼς εἶδομεν ἀνωτέρω, ὁ Κύριος προεῖπεν ὅτι κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του θὰ ἐξήτει, κατὰ πρῶτον, λόγον παρὰ τῶν δούλων

αὐτοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνεπιστεύθη τὰ τάλαντα καὶ τὰς μνᾶς, πρὶν ἢ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ ἐκσπάσῃ, κατὰ τῶν κακοποιῶν, ἐν τῇ θλίψει «τῆς ἡμέρας τῆς ὀργῆς» — ἐν τῇ σφαγῇ πάντων οἰτινες δὲν θὰ ἤθελον νὰ βασιλεύσῃ ἐπ' αὐτῶν. Ὁ καιρὸς ἐκεῖνος τῆς σφαγῆς, κατὰ τὸν ὅποιον πάντες οἰτινες δὲν θὰ ἤθελον δεχθῇ τὴν Βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης, θέλουσιν ἐξολοθρευθῇ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαοῦ (Πράξεις γ' 23), ἄρχεται διὰ τῆς καύσεως τῶν ζιζανίων εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου, ὅποτε θὰ λάβῃ χώραν ἡ μεγάλη θλίψις, «ὁ θρυγμὸς καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ὁδόντων», ἥτις ἐν τινι βαθμῇ θέλει ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλον τὸν χιλιετῆ αἰῶνα, καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν αὐτοῦ μέχρι τέλους. (Ἡσαΐας ξε' 20. Πράξ. γ' 23. Ἀποκ. κ' 8, 9), πάντες δὲ ὅσοι ἤθελον ἀπειθήσῃ εἰς τὸν Κύριον θέλουσιν ἐξολοθρευθῇ.

Ἡ Βασιλεία τὴν ὁποίαν περιμένομεν, καὶ ἡ ὁποία πιστεύομεν εἶναι ἤδη ἐν προόδῳ ἐγκαταστάσεως, καὶ ἥτις ἐντὸς ὀλίγου θὰ κτυπήσῃ τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ὑποσκελίσῃ ταύτας, δὲν εἶναι ἐπίγειος βασιλεία, ἀλλὰ οὐράνιος, δὲν εἶναι σαρκικὴ βασιλεία, ἀλλὰ πνευματικὴ, δὲν εἶναι βασιλεία ἥτις θὰ εἶναι ὁρατὴ εἰς τὸν φυσικὸν ὀφθαλμόν, ἀλλὰ ἀόρατος καὶ ἐν τούτοις ἰσχυρὰ βασιλεία. Οὐδὲν εὐρίσκομεν ἐν ταῖς Γραφαῖς, ἐπιβεβαιοῦν τὴν γνώμην τὴν προσθευομένην ὑπὸ τινων, ὅτι ὁ εὐαγγελικὸς αὐτὸς αἰὼν ἀρχίσας διὰ τοῦ πνεύματος, θὰ καταλήξῃ εἰς σαρκικὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, μὲ ἐπίγειον θρόνον κλπ. Ὅλως τοῦναντίον, ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ συγκαληρονόμοι Αὐτοῦ, ἡ Ἐκκλησία ὡς πνευματικὰ ὄντα, θὰ ἔχωσι πνευματικὴν αὐτοκρατορίαν, καίτοι οἱ ὑπήκοοι αὐτῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους οὗτοι θὰ προσφέρουν τὰς εὐλογίας τῆς ἀποκαταστάσεως τὰς ἐξαγορασθείσας ἐν Γολγοθᾷ, θὰ εἶναι ἄνθρωποι ἐν σαρκί, τῶν ὁποίων ἡ ὑψηλότερα ἐλπίς καὶ φιλοδοξία θὰ εἶναι ἀποκατάστασις εἰς τὴν ὑπερτάτην τελειότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τῆς ἀπολεσθείσης ἐν Ἐδέμ, καὶ ἀπολυτρωθείσης ἐν Γολγοθᾷ — τῆς ἐπιγείου εἰκόνας τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς. Φρονοῦμεν δὲ ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἅγιοι αὐτοῦ κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα δὲν θὰ εἶναι περισσότερον ὁρατοὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, παρ' ὅσον εἶναι σήμερον ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου, ὁ Σατανᾶς, οὗτινος οἱ συνεργοὶ εἰς τὴν κακοδιοίκησιν τοῦ παρόντος πονηροῦ αἰῶνος, οἱ πεπτακότες ἄγγελοι, εἶναι ἐξ ἴσου ἀόρατοι.

«Ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΣ»

Οἱ Φαρισαῖοι κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν περιέπεσαν εἰς λάθος, ὑποθέσαντες ὅτι ἡ Βασιλεία, ἣν ὁ Χριστὸς ἐκήρυττεν, θὰ ἦτο ὁρατὴ βασιλεία, ἀποτελουμένη ἐξ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀκολούθων αὐ-

τοῦ ἐν σαρκί· μὴ βλέποντες δέ στρατόν, ἢ ἄλλας ἀποδείξεις κοσμικῆς δυνάμεως διὰ τὴν ἐγκατάστασιν ἐπιγείου βασιλείας, ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἡδύναντο νὰ ἐκπομπεύσωσι τὸ ἀδάσμιον τῶν ἀξιώσεων τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὑποβάλλοντες αὐτῷ τὴν ἐρώτησιν: Πότε ἡ Βασιλεία ὑμῶν θέλει φανῇ, —Πότε θέλομεν ἶδει αὐτήν; Παρατηρήσατε καλῶς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ἐὰν κατενόουν οἱ Φαρισαῖοι, θὰ ἦτο δι' αὐτοὺς μία μεγάλη ἀποκάλυψις. «Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν ἔρχεται μετὰ παρατηρήσεως». Πόσον παράδοξος θὰ ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ἡ ἀπάντησις ἐκείνη! Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ λοιπὸν θὰ ἦτο βασιλεία τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἡδύναντο νὰ παρατηρήσωσιν ἢ ἰδωσιν; Θὰ ἦτο λοιπὸν ἀόρατος Βασιλεία; Ἀλλ' ὁ Κύριος ἐξηκολούθησε τὴν ἐξηγήσιν αὐξάνων καὶ τὴν ἀμηχανίαν αὐτῶν συγχρόνως. «Οὐτε θέλετε εἰπῆ, Ἰδοὺ ἐδῶ εἶναι ἢ Ἰδοὺ ἐκεῖ». Τότε ὁ Κύριος ἔδωκε τὴν κλεῖδα τοῦ ὅλου ζητήματος προσθέσας: «Διότι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν (θὰ) εἶναι ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν», δηλαδή, ὅταν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν θὰ ἔλθῃ θὰ εἶναι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, πανταχοῦ παρούσα, ἀλλ' ὅλως διόλου ἀόρατος, οὕτως ὥστε οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ δύνανται νὰ τὴν ἰδωσι διὰ τῶν φυσικῶν αὐτῶν ὀφθαλμῶν, οὔτε νὰ τὴν ὑποδείξωσιν ἢ νὰ τὴν προσδιορίσωσιν, καίτοι αὕτη θὰ εἶναι πανταχοῦ παρούσα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ παντοδύναμος κυβέρνησις ἡ βασιλεία δικαιοσύνης. Πᾶς τις ἐν τούτοις, δύναται νὰ ἰδῇ ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν ἦτο ὅπως εἴπῃ ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἦτο τότε ἢ θὰ εἶναι ποτὲ ἐντὸς τῶν καρδιῶν τῆς τάξεως πρὸς ἣν ἀπηυθύνθη, καὶ τοὺς ὁποίους ἀλλαχοῦ ὠνόμασεν «ὑποκριτάς, τοίχους καὶ τάφους ἀβεστωμένους, πλήρεις παντοειδῶς ἀκαθαρσίας».

Ο ΓΕΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΝΕ ΠΝΕΥΜΑ.

Ἦδη ὡς ἐπληφθῶμεν τῆς ἐξετάσεως τῆς πρὸς τὸν Νικόδημον ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν δοθείσης ἐρμηνείας περὶ τῶν πνευματικῶν πραγμάτων, ἐν τῇ ὁποίᾳ διεκήρυξεν ἀρκετὰ σαφῶς, ὅτι μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ γεννηθῶσι καὶ πάλιν θὰ δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν ἢ νὰ ἰδωσι τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. (Ἰωάν. γ' 3-6). Ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ὁμίλει ἐνταῦθα ἀπλῶς περὶ τῆς κατὰ τὴν ἀφιέρωσιν λαμβανούσης χώραν ἀποκνήσεως, ἀλλ' εἶχεν ὑπ' ὅψιν τοῦ τὴν «γέννησιν». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δίδει τὴν ἰδίαν βεβαίωσιν λέγων: «Σὰρξ καὶ αἷμα (ἀνθρωπίνη φύσις) βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύναται», καὶ ὅτι πάντες ὅσοι θὰ συμμετάσχωσι τῆς ἐπουρανίου ἐκείνης Βασιλείας πρέπει νὰ «μεταλλαγῶσιν» ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἢ σαρκικῆς καταστάσεως εἰς τὴν πνευματικὴν κατάστασιν. —Α' Κορινθ. 42-44.

Ἐκεῖνο ὅπερ φαίνεται παρεμποδίζον περισσότερον παντὸς ἄλλου τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ νὰ κατανοήσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο δεόντως, εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα ἀλλὰ πεπλανημένη θεωρία τὴν ὁποίαν διακρατοῦσι τινὲς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐνταῦθα νὰ ἐκθέσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο λεπτομερῶς, μᾶλλον δὲ θὰ παραλείψωμεν τελείως πᾶν ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὴν ἀνάστασιν τοῦ κόσμου, ὅστις θὰ ἀναστηθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐπιπέδου, καὶ θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἀπλῶς θὰ ἐξετάσωμεν τὰ ἀφορῶντα «τὴν πρώτην» (τὴν κυρίαν, τὴν καλλιτέραν, τὴν ὑψηλοτέραν) ἀνάστασιν ἣτις ἀνήκει μόνον εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἣτις εἶναι τὸ σῶμα αὐτοῦ — εἰς τὴν τάξιν τῆς Βασιλείας. Πάντες οὗτοι εἶναι θυσιασταὶ οἵτινες «παριστάσι τὰ σώματα των θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον εἰς τὸν Θεόν». Εἰς ἀντάλλαγμα δὲ τῆς θυσίας τῆς ἀνθρωπίνης αὐτῶν φύσεως, τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ εἰς τούτους εἶναι πνευματικὴ φύσις, δυνάμει τῆς ὁποίας οὗτοι ὀνομάζονται «νέα κτίσματα». Ἡ ἐξύψωσίς των δὲ αὕτη εἶναι λίαν ὑψηλή· ἀφοῦ οὗτοι ἀρθῶσιν ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως (ἣτις εἶνε ὀλίγον τι κατωτέρα τῆς τῶν ἀγγέλων τῆς κατωτάτης τάξεως τῶν πνευματικῶν ὄντων) θὰ ἐξυψωθῶσι εἰς τὴν φύσιν καὶ ὁμοιότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν «ὑπεράνω ἀρχῶν, ἐξουσιῶν καὶ δυνάμεων» καὶ θὰ γείνωσι μέτοχοι τῆς ἀνωτάτης μορφῆς τῆς πνευματικῆς φύσεως, δηλ. τῆς θείας φύσεως, μὲ τὰς θαυμασίους αὐτῆς ιδιότητας, δηλ. ἀθανασίας, ἡ ἐμφύτου ζωῆς. — Β' Πέτρου α' 4.

Ἐκεῖνο ὅπερ περιάγει εἰς μεγάλην σύγχυσιν τοὺς σπουδαστάς τοῦ ζητήματος τούτου εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Οὗτοι παρατηροῦσι τὸ γεγονός ὅτι ὁ Κύριος ἐνεφανίσθη ἐν σώματι σαρκὸς καὶ ὁστέων, μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, καὶ συνεπῶς συμπεραίνουσι, ὅτι ἔχει ἀκόμη σῶμα σαρκὸς καὶ ὁστέων, φέρον ὅλα τὰ τραύματα τοῦ Γολγοθᾶ· ὅθεν, σκεπτόμενοι περὶ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἐλεύσεως, σταθερῶς νομίζουσιν ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν ὡς ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς (ἐν σαρκὶ καὶ ὁστέοις). «Ὀλίγον τι κατώτερος τῶν ἀγγέλων». Αἱ προσδοκίαι ὅμως αὗται εἶναι ἐσφαλμέναι, καθὼς θὰ εἶδωμεν ἐκ τῶν Γραφῶν. Ὁ Κύριος ἡμῶν μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, ἦτο πνευματικὴ ὑπόστασις, αἱ δὲ φανερώσεις του εἰς τοὺς μαθητάς Του ἐν διαφόροις σαρκικοῖς σώμασι, τότε, ἦσαν παρόμοιοι ἀκριβῶς πρὸς τὰς φανερώσεις τὰς γενομένας προτοῦ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς, ὅτε κατεῖχεν ἀκόμη τὴν δόξαν, ἣν εἶχε παρὰ τῷ Πατρὶ, προτοῦ νὰ γείνῃ ὁ κόσμος—τὴν δόξαν τοῦ πνευματικοῦ ὄντος. Παραδείγματος χάριν δὲν λέγομεν ὅτι ὁ Κύριος καὶ δύο ἄγγελοι ἐφάνησαν ὡς ἄνθρωποι ἐν σώμασι σαρκὸς, αἵματος καὶ ὁστέων, καὶ ἐν συνήθει ἀνθρωπίνῃ ἐνδυμασίᾳ, εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ τὴν Σάρραν; Ἡ δὲ

διήγησις λέγει: «ὅτι ἔφαγον καὶ συνωμίλησαν μετὰ τοῦ Ἀβραάμ». Εἰς ἄλλην περιπτώσιν, ὁ Κύριος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Μωϋσῆν, ὅχι ἐν σώματι σαρκός, ἀλλ' ὡς «φλόξ πυρός» ἐν τῇ βάτῳ, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἐκαίετο, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ὠμίλησε πρὸς τὸν Μωϋσῆν. Διΰσχυρίζομεθα δὲ ὅτι τοιαύτη δύναμις ὅπως ἐμφανίζεται τις μὲ ὁποιονδήποτε εἶδος σώματος, εἶναι δύναμις ἥτις ἐν τῷ παρελθόντι ἦτο μεγάλως ἐν χρήσει πρὸς ἀνακοίνωσιν τῆς θείας βουλῆς εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ ὅτι τὸ μέσον τοῦτο διεκόπη ἥδη, διότι ὁ κανὼν τῆς Θείας ἀποκαλύψεως συνεπληρώθη, οὕτως ὥστε ἐν αὐτῇ καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποκομῖξῃ καὶ προμηθεύηται πάντα λόγον καὶ ἔργον ἀγαθόν, καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην εἰδικῶν ἀγγελμάτων ἢ ἀποκαλύψεων.—
B' Τιμοθέου γ' 17.

Ἐν τῇ ἀναγνώσει τῆς διηγήσεως τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν πρὸς τοὺς μαθητάς του μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, φαίνεται γενικῶς παραβλεπόμενον τὸ γεγονός, ὅτι οὗτος ἐνεφανίσθη μόνον ὀλίγας φορές, ἐν ὧ, καὶ ὅτι αἱ ἐπισκέψεις ἐκεῖναι ἦσαν πάντοτε βραχεῖαι, καὶ ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπισκέψεων τούτων, μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεώς του, διέρρυσαν μακρὰ περιόδοι ἡμερῶν καὶ ἐβδομάδων, καθ' ἃς οἱ μαθηταὶ δὲν τὸν ἔβλεπον. Γενικῶς παραβλέπεται ἐπίσης, τὸ γεγονός ὅτι ἐνεφανίσθη ἐν διαφόροις μορφαῖς, μία ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο ἀπαράλλακτος πρὸς τὸ σῶμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐσταυρώθη, διότι ὁ Θωμᾶς εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ἐπίστευεν, ἐὰν δὲν εἶχε τοιαύτην τινὰ ἀπόδειξιν. Ἀκόμη καὶ τότε ὁ Κύριος ἡμῶν ἐπετίμησε τὸν Θωμᾶν, διαβεβαιώσας αὐτόν, ὅτι ἔτι μεγαλητέρα εὐλογία ἐπεφυλάσσετο δι' ἐκείνους οἵτινες δὲν θὰ ἐζήτηουν τοιαύτας ὀφθαλμοφανεῖς ἀποδείξεις. Γενικῶς δὲ λησμονεῖται, ὅτι οὐδεὶς ποτε ἐκ τοῦ κόσμου εἶδε τὸν Κύριον μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, ἀλλὰ μόνον οἱ μαθηταὶ του, πρὸς τοὺς ὁποίους λέγεται, «ἐπέδειξεν ἑαυτόν». Τοῦτο δὲ ἦτο ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν διακήρυξίν του τὴν γενομένην πρὸ τοῦ θανάτου του «Ἐτι ὀλίγον καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ... — Ἰωάννου ιδ' 19.

Ἡ μεταλλαγὴ τῆς φύσεως τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν ὑπέστη κατὰ τὴν ἀνάστασίν του, δὲν ἦτο μικρότερον βῆμα πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀπὸ τὴν ἐπίγειον εἰς τὴν οὐράνιον κατάστασιν, παρ' ὅσον ἦτο ἡ μεταλλαγὴ τῆς φύσεως τὴν ὁποίαν ὑπέστη κατὰ τὴν γέννησίν του, ἔνα βῆμα πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ τὴν οὐράνιον εἰς τὴν ἐπίγειον κατάστασιν, «ταπεινώσας ἑαυτόν», θέσας κατὰ μέρος τὴν δόξαν του. Καθὼς ἔθεσε κατὰ μέρος τὴν δόξαν τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ υπάρξεως ὅπως γίνῃ ἄνθρωπος, τοισυτοτρόπως ἐξ ἀντιθέτου κατέθεσε τὴν ἀνθρωπότητά του εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν δόξαν καὶ ἀξίαν τῆς θείας φύσεως, «ὑπεράνω», Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν μεταλλαγὴν τὴν ὁποίαν ὑπέστη, κατὰ

τὴν ἀνάστασίν του, ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει: «Ὁ Θεὸς ὑπε-
ρύψωθεν αὐτόν». Εἰς ὅλους πρέπει νὰ εἶναι φανερόν, ὅτι ἀφοῦ
ὁ Κύριος ἡμῶν ἀφῆκε τὴν πλουσίαν αὐτοῦ κατὰστασιν, ὡς πνευ-
ματικοῦ ὄντος, καὶ ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν καὶ ἔγεινε συγκριτικῶς
πτωχός, ἀναλαβὼν ἀνθρωπίνην φύσιν (τοῦτο δὲ ἐγένετο διὰ τινὰ
ἰδιαίτερον λόγον καὶ σκοπόν), πρέπει νὰ εἶναι φανερόν, ὅτι θὰ
ἀποκατασταθῇ καὶ πάλιν εἰς τὰ πλούτη τῆς πνευματικῆς κατα-
στάσεως, ὅταν ὁ σκοπὸς τῆς ταπεινώσεώς του θὰ ἔχῃ ἐπιτελε-
σθῇ. Ἀλλ' ἀντὶ τούτων, ἡ γενικὴ γνώμη εἶναι ὅτι ὁ Κύριος οὐ
μόνον εἶναι περιενδεδυμένος ἐν οὐρανοῖς τὸ σῶμα τῆς σαρκὸς
ὅπερ εἶναι τελείως ἀκατάλληλον διὰ τὰς οὐρανίους συνθήκας,
ἀλλὰ προσθετικῶς ὅτι τὸ σῶμα ἐκείνο τῆς σαρκὸς ἔχει ὅλα τὰ
στίγματα τῶν διανοητικῶν καὶ φυσικῶν παθημάτων, τὰ ὅποια
ἔλαβε διὰ τοῦ μετὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν συγχρω-
τισμοῦ αὐτοῦ, ὡς τὸ ὑπὲρ ἡμῶν ἀντίλυτρον.

Τοιαύτη τις θεωρία ἀτιμάζει τὸν Οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα, διό-
τι δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Ἠγαπημένος αὐτοῦ θὰ
ὑφίστατο τοιαύτην ἀπώλειαν καὶ ζημίαν καθ' ὅλην τὴν αἰωνιό-
τητα, ἔνεκα τῆς πρὸς τὸ θεῖον θέλημα πιστότητος αὐτοῦ καὶ ὑπα-
κοῆς. Ἡ διακήρυξις τῶν Γραφῶν εἶναι ἀντίθετος, δηλ. ὅτι ὁ
Κύριος ἡμῶν ἐγένετο σάρξ, ἀνέλαβε τὴν φύσιν ἡμῶν «διὰ τὸ πά-
θημα τοῦ θανάτου» ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι δεδεδυμένος μετ' ἀνθρωπι-
νούς συνθήκας καθ' ὅλην τὴν αἰωνιότητα. Ἐκτὸς τούτου, ἐὰν ὁ
Κύριος ἡμῶν ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὰ ἔχνη τῶν τραυμάτων του καθ'
ὅλους τοὺς αἰῶνας, τὸ συμπέρασμα θὰ ἦτο ὅτι καὶ ὁ λαὸς του
ἔπρεπε ἐπίσης νὰ φέρῃ ὅλας τὰς ἀτελείας καὶ τραύματα καθ'
ὅλους τοὺς αἰῶνας. Βεβαίως, ἐὰν τοιαύτη τις ἦτο ἡ Θεία διάτα-
ξις, τὸ τέλειον οὐδέποτε θὰ ἤρχετο, διότι θὰ παρεμποδιζόμεθα
διὰ τῆς ἀτελείας εἰς τὸν αἰῶνα. Α' Κορινθ. ιγ' 10.

Ὅταν κατανοήσωμεν τὴν ὀρθὴν ἄποψιν τοῦ ζητήματος, πᾶ-
σα δυσκολία καὶ ἐμπόδιον αἴρεται. Καθὼς αἱ Γραφαὶ διεκήρυ-
ξαν, οὕτω καὶ συνέβη. «Ἐθανατώθη ἐν σαρκί, ἐξωποιοῖθῃ ἐν
πνεύματι». «Εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστόν, ἀλλὰ
νῦν οὐκέτι γινώσκουμεν». (Β' Κορινθ. ε' 16). Κατὰ δὲ τὴν ἀνά-
στασιν του ἐγένετο ὁ δευτέρως Ἀδάμ. — «Ὁ ἔσχατος Ἀδάμ εἰς
πνεῦμα ζωοποιεῖν». (Α' Κορινθ. ιε' 45). Ὁ δὲ Κύριος τὸ
Πνεῦμα ἐστίν. — Β' Κορινθ. γ' 17.

Ἀφοῦ ἐνεφανίζετο εἰς τοὺς μαθητάς του ὑπὸ διαφόρους πα-
ραδόξους συνθήκας μετὰ τὴν ἀνάστασιν του, ἐν διαφόροις σῶ-
μασιν, ὁ Κύριος πάντοτε **ἐξηφανίζετο**—εὐθὺς ὡς ἔδιδεν εἰς αὐ-
τοὺς τὰ κατάλληλα μαθήματα, κατόπιν τῶν ὁποίων, ὡς οἱ ἴδι-
οι διεκήρυττον, ἡσθάνοντο τὰς καρδίας αὐτῶν καιομένας. Ἐνε-
φανίζετο δὲ ὑπὸ τὰς διαφόρους ταύτας μορφάς, διὰ δύο λό-
γους:—

(1) Οὗτοι θὰ ἠδύναντο νὰ δεχθῶσι τὰς δδηγίας του καλλίτερον ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἐνῶ, ἐὰν ἐνεφανίζετο εἰς αὐτοὺς ἐν τῇ δόξῃ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως, καὶ ἐξετέλει θαῦμα ἐνῶπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ διακρίνωσι τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δόξαν, οὗτοι θὰ ἐθορυβοῦντο ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε δὲν θὰ ὠφελοῦντο ἐξ ἐκείνου τὸ ὁποῖον θὰ τοῖς ἔλεγεν.

(2) Οὗτοι ἦσαν ἀκόμη σαρκικοὶ ἄνθρωποι, οὐχὶ τελείως ἀποκεκυημένοι ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, διότι ἡ Πεντηκοστὴ δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη (Ἰωάν. ζ' 39) καὶ συνεπῶς ἦσαν ἀπαράσκειοι ὅπως κατανοήσωσι πνευματικὰ πράγματα· «ψυχικὸς ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ, καὶ οὐ δύναται γινῶναι ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦτο ὁ μόνος ἐκ τῶν μαθητῶν, ὅστις εἶδε τὸν Κύριον «καθὼς εἶναι». Οὗτος λέγει, ὅτι ἡ πνευματικὴ καὶ πραγματικὴ παρουσία τοῦ Κυρίου, ἀντὶ νὰ εἶναι σαρκικὴ, ἡ ὁμοία πρὸς ἀνθρωπίνην, ἔλαμπε θαυμασίως ἐπὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου ἐν μεσημβρίᾳ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Παύλου ἦτο σοβαρόν, καὶ εὐκόλως δυνάμεθα πιστεῦσωμεν ὅτι τὰ ἴχνη ἔμειναν ἐπ' αὐτοῦ, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του, παρ' ὅλην τὴν θαυματουργικὴν μερικὴν θεραπείαν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, καίτοι ἀμυδρῶς. Ὁ σκοπὸς τοῦ Κυρίου προφανῶς ἦτο ὅπως καταστήσῃ οἰκέλους τοὺς μαθητάς αὐτοῦ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀναστάσεώς του, καὶ ἐντυπώσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀνάστασις του δὲν ἦτο ὁμοία πρὸς τὰς προτέρας συνθήκας, περιορισμένας ὑπὸ τῆς σαρκός, ἀλλὰ ἦτο ὑπὸ νέας συνθήκας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ἠδύνατο (καθὼς εἶχεν ἤδη ἐξηγήσει εἰς τὸν Νικόδημον) νὰ ἔλθῃ καὶ ἀναχωρήσῃ ὡς ὁ ἄνεμος καὶ οὐδεὶς νὰ γνωρίζῃ πόθεν ἦλθε καὶ διὰ τίνος μέρους ἀνεχώρησεν· ἠδύνατο νὰ ἐμφανίζηται μὲ τοῦτο τὸ σῶμα ἢ μὲ ἐκείνο τὸ σῶμα, ἢ νὰ εἶναι παρὼν μετ' αὐτῶν, χωρὶς οὗτοι νὰ γνωρίζωσι τοῦτο, ἀκριβῶς καθὼς ὁ ἄγγελος ὅστις στρατοπεδεύει κύκλῳ τῶν φοβουμένων Αὐτόν» εἶναι ἀόρατος εἰς αὐτοὺς, διότι εἶναι πνευματικὴ ὑπόστασις.

«ΟΜΟΙΟΙ ΑΥΤΩ ΕΣΟΜΕΘΑ, ΟΤΙ ΟΥΘΟΜΕΘΑ ΑΥΤΟΝ ΚΑΘΩΣ ΕΣΤΙΝ».

Ὅταν λάβωμεν ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐν τῇ ἐνδόξῳ αὐτοῦ καταστάσει, καὶ ὅταν ἡ διακήρυξις τοῦ Ἀποστόλου τηρῇται ἐν νῷ, ὅτι ἡ ἐκκλησία του θὰ γείνη ὁμοία πρὸς αὐτόν, «καὶ θὰ ἴδῃ αὐτόν καθὼς εἶναι», τότε εἶναι ἀσυγκρίτως εὐκολον νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι ὁλόκληρος ἡ δεδοξασμένη ἐκκλησία θὰ εἶναι τόσον ἀόρατος εἰς τὸν κόσμον, ὅσον εἶναι ὁ οὐράνιος Πατήρ, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς μετὰ τὴν ἀνάστασίν του· ὅταν

δὲ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, «τὸ Βασιλεῖον ἱεράτευμα», τὸ ὁποῖον θὰ κυβερνήσῃ καὶ εὐλογήσῃ τὸν κόσμον κατὰ τὸν Χίλιετῆ αἰῶνα, τότε οἱ πρὸς τοὺς φαρισαίους λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν καθίστανται λίαν καταληπτοί — «Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν ἔρχεται μετὰ παρατηρήσεως» — οὔτε θέλετε εἶπῃ, «Ἰδοὺ ἐδῶ, ἡ Ἰδοὺ ἐκεῖ, διότι Ἰδοὺ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ μέσῳ ἡμῶν ἐστίν» — παροῦσα, ἀλλ' ἀόρατος ἐξουσία, κυβέρνησις δυναστεία δικαιοσύνης.

ΔΕΝ ΕΓΝΩΡΙΣΑΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΩΝ

—Λουκᾶς ιθ' 44.—

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐπετίμησε τοὺς διδασκάλους τοῦ Ἰσραὴλ, διότι δὲν διέκρινον τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, διότι δὲν ἐγνώρισαν τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκέψεώς των. Οἱ λόγοι τοῦ ὑπονοοῦσιν ὅτι ἡ ἄγνοιά των ἦτο ἀποτέλεσμα ἀδιαφορίας καὶ ἀναξιώτητος καὶ θείας δυσμενείας. «Σεῖς δύνασθε, τοῖς ἔλεγε, νὰ διακρίνητε τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πῶς δὲν δύνασθε νὰ διακρίνητε τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν;» Ὑπῆρχε λόγος ἀποχρῶν διὰ τὴν τοιαύτην του ἐπίπληξιν, καθότι ἡ ἀναγνώρισις ταύτης θὰ ἐπέφερε, παρὰ τισι τοῦλάχιστον, τὴν διόρθωσιν τούτου, —διότι θὰ ἤδύναντο οὕτως νὰ πλησιάσωσι περισσότερο τὸν Θεόν καὶ νὰ διδαχθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ. Οὕτω καὶ τώρα κατὰ τὸν χρόνον τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, εὐρίσκουμεν ὅτι ὁ κόσμος ἀνέξανει μεγάλως κατὰ τὴν σοφίαν ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ πολλῶν αἱ καρδίαι εὐρίσκονται ἐν στενοχωρίᾳ, καὶ ἀγωνίᾳ διὰ τὰ ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐπερχόμενα δεινὰ, τῶν καρδιῶν αὐτῶν λιποψυχουσῶν ἐκ τοῦ φόβου, ἕνεκα τῆς ἐπικρεμασμένης διαλύσεως τῆς κοινωνικῆς μηχανῆς ἐν τῇ ἀναρχίᾳ, καὶ ὅμως οὐδεὶς, εἶναι τόσον τυφλὸς ὅσον ἀφορᾷ τοὺς καιροὺς εἰς τοὺς ὁποίους ζῶμεν, καὶ τὰς ἐπικειμένας μεγάλας μεταβολάς, ὅσον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν θρησκειμάτων.

Οὗτοι ἐτυφλώθησαν ἕνεκα τῶν ψευδῶν των θεωριῶν, καὶ διέκλινον, ὅτι ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, εἶναι ὅπως αὕτη μεταβάλλῃ τὸν κόσμον εἰς Βασιλείαν Θεοῦ καὶ εἰσαγάγῃ τὴν Βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης· εἶναι δὲ τόσον πεπεισμένοι ὅτι αἱ θεωρίαι των δὲν πρέπει νὰ καταπέσωσιν, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ἴδωσιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ κοσμικοὶ δύνανται νὰ ἴδωσιν ἐνκόλως, δηλ. ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τῶν κατ' ἔτος ἐπιστρεφόμενων εἰς τὸν χριστιανισμόν, ἐλαττοῦνται ἀναλόγως πρὸς τὴν φυσικὴν αὐξησιν τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ κόσμου· οὕτως ὥστε καὶ ἐὰν ἀκόμη εἶχον ἑκατομμύρια ἐτῶν ἐνώπιόν των, ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ κόσμου οὐδέποτε θὰ ἐπετυγχάνετο, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος ἑκατομμυρίων ἐτῶν, ὁ ἀληθὴς χριστιανισμὸς δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ἀξιώσῃ τοιαύτην ἀναλογίαν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ὅσῃν ἀ-

ξιοὶ σήμερον. Ἡ θεωρία των ἐπίσης τοὺς τυφλοὺς καὶ δὲν δύναται νὰ ἴδωσιν, ὅτι τὸ περισσότερον μέρος τῆς αὐξήσεως τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς πεπολιτισμένας χώρας, γίνεται ἀπλῶς χάριν δημοτικότητος, κοινωνικῆς εὐμαρείας, θέσεων κλπ., καὶ ὄχι ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὄχι ἐξ ἀφιερώσεως, ὥπως βαδίσωσιν «εἰς τὴν στενὴν ὁδὸν τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας» κτλ.

Οἱ κοσμικοὶ ἐπομένως εὐρίσκονται πραγματικῶς εἰς καλλιτέραν κατάστασιν, ὅπως διακρίνωσι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, παρ' ὅσον εὐρίσκονται πολλοὶ προκατελιημμένοι κατ' ὄνομα χριστιανοί. Οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ ἴδῃ ταῦτα ἐκ τῆς ἀληθοῦς ἀπόψεως, ἐκτὸς ἐὰν λάβῃ τὴν ἄποψιν ταύτην, ἣτις παρέχεται μόνον εἰς τοὺς τελείως πρὸς τὸν Κύριον ἀφιερωμένους, καὶ ἀκούοντας τὸν λόγον αὐτοῦ. Οὗτοι δὲν θὰ εἶναι ἐν τῷ σκότει, ὁ Κύριος δὲν θὰ ἀποκρύψῃ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ σχέδια, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν εὐλογίαν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀκολουθῶς τοῦ κόσμου, ἢ τὰ σχέδια αὐτοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμωρίαν τοῦ κόσμου, ἐν τῷ μεγάλῳ καιρῷ τῆς θλίψεως, τῷ προπαρασκευαστικῷ διὰ τὴν εὐλογίαν του, ἀφοῦ οὗτος θὰ ἔξῃ ταπεινωθῇ.

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΝ ΧΡΙΣΤῳ ΑΝΑΣΤΗΣΟΝΤΑΙ ΠΡΩΤΟΝ.

Τὸ πρῶτιστον ἔργον τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ θερισμοῦ, καὶ ἰδίως κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος, (ὁπότε προσχαλεῖ τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ δούλους τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος καὶ ἀνταμεῖβει αὐτούς) εἶναι διὰ τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ, συνολικῶς, καὶ οὐχὶ μόνον διὰ τὰ ζῶντα αὐτῆς μέλη. Ἐνταῦθα θὰ σημειώσωμεν τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἀποστόλου, ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Οὗτος πληροφορεῖ ἡμᾶς, ὅτι ἡ πολιτεία τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν θερισμὸν τοῦτον θὰ εἶναι πρῶτον πρὸς τοὺς «νεκροὺς ἐν Χριστῷ» λέγων: «Ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν (προσηγηθῶμεν) τοὺς κοιμηθέντας (τοὺς ἤδη νεκροὺς ἐκ τῆς ἐκκλησίας)..... διότι οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον». Λαμβάνοντες τὴν διακήρυξιν ταύτην ἐν συσχετίσει πρὸς τὴν παραβολὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, βλέπομεν ὅτι οἱ κοιμώμενοι ἐν τῷ θανάτῳ πιστοί, θὰ λογαριασθῶσι, θὰ ἀνταμειφθῶσι, θὰ ἀναστηθῶσι, προτοῦ νὰ ἀρχίσῃ ὁ λογαριασμὸς καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν ζώντων μελῶν τῆς ἐκκλησίας. Συμφώνως λοιπὸν πρὸς ταῦτα, καὶ ἐὰν ταῦτα εἶναι ἀληθῆ, καθὼς προαπεδείξαμεν ἀνωτέρω,—ὅτι ζῶμεν εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ἡ παρουσία του ἤρχισε τὸ φθινόπωρον τοῦ 1874, θὰ δυνηθῶμεν ἐπίσης νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ ἀνάστασις τῶν ἁγίων «τῶν κοιμωμένων» ἔπρεπε νὰ γείνῃ καὶ ἔγεινεν, εἰς τινὰ περίοδον, οὐχὶ χρόνον πολὺν ἀπέχουσαν, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Δυνάμεθα δ' ἐπίσης ὅπως προσδιορίσωμεν χρονολογίαν τινὰ διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, μετὰ τινος συγκριτικῆς θεωρώσεως, καίτοι ὁλόκληρον τὸ ζήτημα τοῦτο, εἶναι ἀόρατον εἰς τοὺς φυσικοὺς ὀφθαλμούς, δυνάμενον νὰ διακριθῇ μόνον διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως καὶ διὰ τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας ἡμῶν, τῶν Γραφῶν.

Ἡ λυχνία ἡμῶν, καθὼς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσει, μᾶς δεικνύει, ὅτι ὁ Ἰουδαϊκὸς αἰὼν ἦτο εἰς πᾶσαν λεπτομέρειαν τύπος ἢ εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος· ἔχοντες δὲ τοῦτο ὑπ' ὄψιν, θυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ὅπωςδὴποτε περὶ τῆς τάξεως τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διατεταγμένων διὰ τὸν θερισμόν τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐκ τῆς τάξεως τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διατεταγμένων ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος. Παρατηροῦντες τὸν Ἰουδαϊκὸν αἰῶνα, εὐρίσκομεν ὅτι τὰ τρία καὶ ἥμισυ πρῶτα ἔτη τοῦ θερισμοῦ τῶν, διετέθησαν διὰ τὴν ἀπλὴν ἀναγγελίαν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ διὰ προσφορὰν τινα πρὸς τὴν τότε ζῶσαν κατ' ὄνομα ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ ὅτι κατόπιν, καίτοι τὸ ὀνοματικὸν αὐτῶν σύστημα, ἢ Ἐκκλησία ἡγνοεῖτο, οἱ ἀληθεῖς Ἰσραηλίται ἐκλήθησαν ὅπως ἐξέλθωσιν ἐξ αὐτῆς καὶ ἐνωθῶσι μετὰ τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦ πνεύματός του. Παρατηροῦμεν ἐπίσης, ὅτι κατ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν καιρὸν τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Ἰουδαϊκοῦ οἴκου, ὁ Κύριος ἡμῶν, ἀνέλαθεν ἐνώπιον αὐτῶν, τυπικῶς τὸ ἀξίωμα τοῦ Βασιλέως, καθίσας ἐπὶ ὄνου ὡς Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· παρατηροῦντες δὲ διὰ τὸν καιρὸν καθ' ὃν ὁ Κύριος ἡμῶν θὰ ἀνελάμβανεν, κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, τὴν πλήρη αὐτοῦ βασιλικὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν, ὡς Βασιλεὺς τῶν βασιλευνόντων, εὐρίσκομεν ὅτι τοῦτο ἔδει νὰ συμβῇ, κατὰ τὴν ἀντίστοιχον χρονολογίαν ἐν τῷ θερισμῷ τούτῳ, δηλαδὴ τὴν ἀνοίξιν τοῦ 1878. Καὶ καθὼς τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀναλαβόντος τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, ἐν τῷ τυπικῷ θερισμῷ, ἦτο νὰ ἀπορρίψῃ τὸν ὀνοματικὸν οἶκον τοῦ Ἰσραήλ, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐπισυνάξεως τῶν ἀληθῶν Ἰσραηλιτῶν, τοιουτοτρόπως νομίζομεν, ὅτι ἐν τῷ παρόντι καιρῷ τοῦ θερισμοῦ, τὰ πρῶτον ἔργον τοῦ Βασιλέως ἡμῶν εἶναι, ἢ ἀπόρριψις τοῦ ὀνοματικοῦ Εὐαγγελικοῦ οἴκου τῶν υἱῶν,—ὅπως δυνηθῇ καὶ συναθροίσῃ ἐξ αὐτοῦ τὸν «οἶτον» τοὺς «ἐκλεκτούς» του, ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῶν ἐκκλησιαστικῶν οὐρανῶν, μέχρι τοῦ ἐτέρου. (Ματθαίου κδ' 31). Ἡ ἀπόρριψις αὕτης τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας καὶ ἡ πρόσκλησις πρὸς τὸν λαόν του, «Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς», κατανοοῦμεν ὅτι σημαίνει συμβολικῶς τὴν πτώσιν τῆς Βαβυλώνης, καὶ τὴν ἀπόπτυσιν τῆς Λαοδικίας. — Ἰδὲ Ἀποκ. γ' 16-20, 22. ιη' 2-4.

Ἐνταῦθα λοιπόν, ἔχομεν ἔνδειξιν τινὰ περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ κρίσις τῶν δούλων τοῦ Κυρίου, ἔδει νὰ ἀρχίσῃ, παριστωμένην ἐν τῇ παραβολῇ, διὰ τοῦ Βασιλέως καλοῦντος πρὸς ἑαυτὸν

τοὺς ἰδίους ἑαυτοῦ δούλους, ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀναφορὰν των ἐν τῷ φωτὶ δὲ τῆς διακηρύξεως τοῦ Ἀποστόλου, ἦν πρὸ ὀλίγου παρεθέσαμεν ὅτι οἱ ζῶντες δὲν θὰ προηγηθῶσι τῶν κοιμηθέντων, εἶναι φανερόν, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον καὶ προτοῦ ὁ λογαριασμός μετὰ τῶν ζώντων ἀρχίσῃ, «οἱ κοιμηθέντες» οἱ «ἐν Χριστῷ» ἡγήθησαν ἐν δόξῃ, τιμῇ, δυνάμει, πνευματικοῖς σώμασιν, ἀοράτοις εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ἀνάστασις ὁμοῦ τῶν πνευματικῶν σωμάτων δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν διατάραξιν τῶν τάφων, ἢ τῶν μνημείων, ἢ ἄλλου τινὸς ἐπιγείου πράγματος. «Ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ πνεύματος εἶναι πνεῦμα», καὶ καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν μετὰ τὴν ἀνάστασίν του ἦτο ἀόρατος εἰς τὸν κόσμον, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν του, (ἐκτὸς μόνον ὁπότεν θαυματουργικῶς ἐνεφανίζετο), οὕτω καὶ οὗτοι εἶναι ἀόρατοι, καὶ οὐδεμία ἀνάγκη παρίσταται θαυματουργικῆς τιнос φανερώσεως, ἀλλ' οὔτε ἔγεινε, οὔτε ἀναμένομεν τοιαύτην. «Βαδίζομεν διὰ πίστεως, καὶ οὐχὶ δι' ὄψεως».

...

Εἰς πάντας τοὺς κατανοῦντας τὴν ἀνάγκην τοῦ ὕπνου τῶν ἁγίων, (δηλαδή τοῦτο συνέβη, διότι ἡ κλήσις τῆς ἐκκλησίας ἔλαβε χώραν πρὸ τοῦ θεόθεν διατεταγμένου καιροῦ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Βασιλείας) θέλει φανῇ ἐξόχως ἀρμόδιον, τὸ ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἡλευθέρωσεν, εὐθὺς ὡς ἀνέλαβε τὸ ἀξίωμα του ὡς Βασιλέως, ἐκ τῆς φυλακῆς τοῦ θανάτου, τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ ἀκολούθους, οἵτινες κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ἐξεδήλωσαν τὴν πιστότητά των, καὶ διὰ τοὺς ὁποίους διετέθησαν στέφανοι δικαιοσύνης, ὅπως δοθῶσιν εἰς αὐτοὺς κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐν δυνάμει καὶ δόξῃ μεγάλῃ. Θὰ ᾔτο παρὰλογον τῇ ἀληθείᾳ νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ ἀνάστασις των ἀνεβλήθη ἐπὶ μακρόν, ἀφοῦ ὁ Κύριος ἀνέλαβεν εἰς ἑαυτὸν τὴν μεγάλην ἑαυτοῦ δύναμιν, καὶ ἤρχισε τὴν Βασιλείαν του. Διακατέχομεν λοιπόν, ὅτι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν ἐν Χριστῷ ἔδει νὰ λάβῃ χώραν τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1878.

Ἐπιπροσθέτως παρατηροῦμεν ὠραιотάτην ἀναλογίαν ἐνταῦθα ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἥτις ἔλαβε χώραν ὀλίγας ἡμέρας, ἀφοῦ ἀνέλαβε τὸ ἀξίωμα ὡς Βασιλεὺς ἐν τῷ τυπικῷ Ἰσραὴλ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀνάστασιν τῆς ἐκκλησίας, «τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς τιμῆς καὶ δόξης καὶ δυνάμεως, ὡς Βασιλεὺς τῶν ἐθνῶν, κατὰ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1878. Ὅχι δὲ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τινὰ σκηνὴν ἀναφερομένην εἰς τὸν ἰδιαίτερον τοῦτον καιρὸν, περιγράφουσαν τὴν ἀρχὴν τοῦ θερισμοῦ τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, δεικνύει «Ἐνα ὅμοιον πρὸς Υἱὸν ἀνθρώπου, ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του χρυσοῦν στέφανον, καὶ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ δρέπανον κοπτερόν», ἀρχίζοντα τὸ ἔργον τοῦ θερισμοῦ τοῦ αἰῶνος τούτου· ἐνταῦθα δὲ εὐρίσκομεν τὴν πλήρη

σημασίας διακήρυξιν: «Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι· ναὶ λέγει τὸ πνεῦμα ἵνα ἀναπαύσωνται ἀπὸ τῶν κόπων αὐτῶν τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν». —'Αποκ. ιδ' 13, 16.

Τὸ χωρίον τοῦτο συχνάκις τόσον κακῶς ἐφηρμοσθῆ ὑπὸ τῶν θεολόγων, ὥστε ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ σημασία νὰ μὴ κατανοῇται ἐκ μέρους ἐκείνων οἵτινες δὲν ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια αὐτῶν ἐξηρηκμένα ὑπὸ τῆς λογικῆς, καὶ οἵτινες δὲν ἐρευνοῦν ἐπισταμένως. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ὑπὸ τοῦ Ἑστεμμένου θεριστοῦ (τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1878) θὰ ὑπάρχῃ θαυμασία τις εὐλογία οὐδέποτε ἄλλοτε κατορθωτὴ ἐπὶ τῆς τάξεως τῆς περιγραφείσης. Ἀπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου τούτου καιροῦ καὶ καθέξης, ὅσοι εἶναι ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῆς τάξεως καὶ ἀποθνήσκουσι, θέλουσιν εὐνοηθῇ ἢ εὐλογηθῇ κατὰ τρόπον κατὰ τὸν ὅποιον, οὐδὲν ἐκ τῶν προηγηθέντων μελῶν τῆς αὐτῆς τάξεως ἠυλογήθη· δηλ. ὅτι ἐν τῷ θανάτῳ τῶν τὰ ἔργα τῶν δὲν θὰ διακοπῶσιν, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσωσι ἄνευ διακοπῆς, τῆς κοπώσεως καὶ τοῦ μόχθου μόνον καταπαύοντος, τοῦ δὲ ἔργου αὐτῶν ἐξακολουθοῦντος ὑπὸ ἐνδοξοτέρας καὶ μᾶλλον εὐνοϊκᾶς συνθήκας.

Τοῦτο δὲ σημαίνει, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1878 οἱ τελείως ἀφιερωμένοι τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, ἐκεῖνοι οἵτινες εἶναι τελείως «νεκροὶ μετ' αὐτοῦ» δὲν θέλουσι *κοιμηθῇ ἐν τῷ θανάτῳ*, καθὼς ἦτο ἀναγκαῖον δι' ὅλα τὰ προηγηθέντα μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα· τοῦτο σημαίνει ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1878 καὶ καθέξης, οἱ νεκροὶ οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ἐν Κυρίῳ, ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ θανάτου, θὰ ὑποστῶσι τὴν «μεταλλαγὴν» των, ἢ θὰ συμμετάσχωσι εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν—ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, θὰ διέλθωσι ἀπὸ τῆς θνητότητος εἰς τὴν ἀθανασίαν, ἀπὸ τῆς ἀσθενείας εἰς τὴν δύναμιν, ἀπὸ τῆς ἀτιμίας εἰς τὴν δόξαν, ἀπὸ τῆς φυσικῆς εἰς τὴν πνευματικὴν κατάστασιν.

Εἰς τοῦτο ἀναφερόμενος ὁ Παῦλος ἔλεγεν: «Ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω· πάντες μὲν οὐ *κοιμηθόμεθα*, πάντες δὲ ἀλλαγώμεθα, ἐν ἀτόμῳ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγι». Κατὰ τὴν γνώμην μας ἡ ἐσχάτη σάλπιγξ, ἡ ἐβδόμη τῆς σειρᾶς τῶν συμβολικῶν σαλπύγων, ἤρξατο τὸ 1874, ἀκριβῶς προτοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν ἀναλάβῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἀρχίσῃ τὴν ἐξάσκησίν της—προτοῦ νὰ ἀρχίσῃ τὴν βασιλείαν του· ὁ ἥχος δὲ αὐτῆς θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, χίλια ἔτη. Ἡ «ἀλλαγὴ» αὕτη ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἥτις θὰ συμβῇ εἰς τὰ ζῶντα μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, θὰ εἶναι πραγματικῶς στιγμιαία μεταλλαγὴ, σχετικῶς πρὸς ἕκαστον ἄτομον, ἀφοῦ θὰ ἀποδώσῃ τοὺς λογα-

ριασμούς του ἐνώπιον τοῦ μεγάλου Βασιλέως, καὶ γίνῃ δεκτός παρ' αὐτοῦ, ὡς συγκληρονόμος εἰς τὴν βασιλείαν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πάντες οὗτοι θὰ μεταλλαγῶσιν ἐν μιᾷ στιγμῇ. Τοῦναντίον ἡ κρίσις τῶν ζώντων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ εἴσοδος τῶν φρονίμων παρθένων κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τοῦτου θέλει εἶσθαι βαθμιαῖον ἔργον, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἤδη ἐν προόδῳ ἐπὶ 20 ἔτη, καὶ ἀκόμη δὲν ἐτελείωσεν. Εἰς τοῦτο δὲ συμπεριλαμβάνεται ἡ ἀπόρριψις τῶν μαρῶν παρθένων καὶ ἡ ἀποβολὴ παντὸς ὅστις ἤθελεν ἀπεκδυθῇ τὸν «χιτῶνα τοῦ γάμου» τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ, καθὼς δεικνύεται εἰς μίαν τῶν παραβολῶν.

Τοιοιτοτρόπως βλέπομεν, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ στέμματος τὴν ἀνοίξιν τοῦ 1878, ὁ Κύριος ἡμῶν συνήθροισεν εἰς ἑαυτὸν ἐκείνους ἐκ τῶν ἀγίων του «τὰ πολῦτιμά Του», ὅσοι ἦσαν ἐσμιλευμένοι, κατὰλληλοι καὶ παρεσκευασμένοι, καὶ οἰκτινες ἐκοιμῶντο, περιμένοντες τὸν καιρὸν διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Βασιλείας· καὶ ὅτι ἔκτοτε, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ πιστοί, οἱ ἄγιοι, τῆς ἰδίας τάξεως, «τῶν πολυτίμων» συναθροίζονται πρὸς αὐτόν, καθόσον τελειώνουσι τὸν δρόμον των. Ἀλλὰ καθὼς ἦτο ἀναγκαῖον, ὅπως ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν, ὄχι μόνον ἀφιερῶσιν τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς θάνατον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποθάνῃ πραγματικῶς, τοιοιτοτρόπως εἶναι ἀνάγκη ὥστε πᾶν μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνον νὰ ἀφιερῶσιν ἑαυτὸ ὅπως εἶναι νεκρὸν μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ν' ἀποθάνῃ πραγματικῶς. Οὗτοι λογίζονται ἤδη νεκροί, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετόν, διότι οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἶναι: «Γίνου πιστός μέχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς», καὶ πάλιν: «Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ (οἱ ὑπολογιστικῶς νεκροί, οἱ ἀφιερωμένοι μέχρι θανάτου) ἀποθνήσκοντες ἀπὸ τοῦ νῦν». Τοιοιτοτρόπως προελέχθη ἐν ἄλλαις Γραφαῖς ὅτι πάντες ὅσοι θὰ ἦσαν ἐκ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπεν, ὅπως ἡ Κεφαλὴ, νὰ διέλθῃσι διὰ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου. «Ἐγὼ εἶπα, θεοὶ εἶσθαι σεῖς (ἰσχυροί) καὶ Υἱοὶ Ὑψίστου πάντες· σεῖς ὅμως ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε καὶ ὡς εἰς τῶν ἀρχόντων πύπτετε». Οἱ δύο ἀρχοντες τοῦ γένους ἡμῶν ἦσαν ὁ Ἀδάμ καὶ ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς. Ὁ Ἀδάμ κατέβηκεν εἰς τὸν θάνατον ἐνεκὲν τῆς παρακοῆς· ὁ Χριστὸς ὡς θυσία διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἄλλων, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάνατον ἐν ὑπακοῇ· καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, οἱ «ἀδελφοί» του, δικαιωθέντες ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδάμ διὰ πίστεως εἰς τὴν θυσίαν του, λογίζονται ὡς συνθυσιάζοντες μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ θανάτῳ του τῆς ὑπακοῆς, ἵνα λογισθῶσι ἐπίσης ἅξιοι ὅπως συμμετάσχῃσι τῆς «ἀναστάσεώς του» — τῆς πρώτης ἀναστάσεως, εἰς τὴν θείαν φύσιν, δόξαν καὶ συγκληρονομίαν, — Ψαλμ. πλ' 6. Ρωμ. ε' 12, 17 Β' Πέτρου α' 4.

Ἐνταῦθα παρεθέσαμεν, ὅσον οἷον τε βραχυτάτην περίληψιν τῶν Γραφικῶν ἀποδείξεων, ὅτι ζῶμεν εἰς τὴν παρουσίαν, εἰς «τὰς ἡμέρας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου» εἰς τὸν «θερισμόν» τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ὅτι τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον Αὐτὸς εἶτε ἀπ' εὐθείας, εἶτε διὰ τῶν Ἀποστόλων μᾶς παρήγγειλεν ὅπως ἀναμένωμεν, εἶναι ἤδη ἐν προόδῳ, δηλ. «ἡ σφραγίσις» τῶν ἁγίων τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν (Ἐφεσ. α' 13, 14) καὶ ἡ παραχώρησις εἰς αὐτοὺς τοῦ δώρου τῆς διανοητικῆς ἐκτιμήσεως τοῦ Θεοῦ σχεδίου, τῶν χρόνων καὶ καιρῶν αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἡ κρίσις ἢ δοκιμασία πάντων ἐκείνων οἵτινες εἰσῆλθον εἰς διαθήκην πρὸς τὸν Κύριον ὅπως εἶναι ἰδικοὶ του, καὶ καταθέσωσι τὰς ψυχὰς των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Πάντες δὲ ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ ζήσωσι συμφωνῶς πρὸς τὴν διαθήκην αὐτῶν, ἔστω καὶ ἐὰν ἐσφραγίσθησαν καὶ ὑπολογίσθησαν, καὶ ἐφωτίσθησαν διὰ τῆς παρουσίας ἀληθείας, πιστεύομεν, ὅτι θὰ ἀπορριφθῶσιν ἐκ ταύτης καὶ θὰ ἐκβληθῶσι καὶ πάλιν «εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον» μετὰ τοῦ κόσμου, ὅπως συμμετάσχωσιν εἰς τὸν κατ' αὐτοῦ ἐπερχόμενον μέγαν καιρὸν τῆς θλίψεως. Πιστεύομεν ἐπίσης, ὅτι μετ' ὀλίγον ὁ ἐκλεκτὸς ἀριθμὸς θέλει συμπληρωθῇ, καὶ ὁ τελευταῖος ἐκ τῆς τάξεως ταύτης, ὅστις θέλει εὐλογηθῇ διὰ τῆς ἐνδόξου «μεταλλαγῆς» ἐκ τῆς θνητότητος εἰς τὴν ἀθανασίαν, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐντὸς ὀλίγου θὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν ταύτην, καὶ ὅτι τότε ὁ μέγας καιρὸς τῆς θλίψεως θέλει ἐκραγῇ ἐπὶ τοῦ κόσμου· ταχέως δὲ θέλει καταρρίψῃ τοὺς ἀλαζόνας καὶ ὑπερηφάνους, καὶ ὑψηλόφρονas καὶ θὰ προπαρασκευάσῃ τὸν κόσμον διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Ἀρχοντος τῆς Εἰρήνης.

Ἐνταῦθα ἔχομεν, ἀλληλουχίαν καὶ ἀρμονίαν τῶν Γραφῶν, ἥτις οὐδέποτε ἐν τῷ παρελθόντι ἐπετεύχθη, καὶ ἥτις καὶ τώρα δὲν δίδναι νὰ ἐπιτευχθῇ, ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀπόψεως, ἢ δι' οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐξηγήσεως. Ἐνταῦθα ἔχομεν τὴν πνευματικὴν βασιλείαν τοῦ Μεσσίας, ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ δυνάμει, ἐκτοπιζούσαν τὴν πνευματικὴν βασιλείαν τοῦ Σατανᾶ, καὶ ἐγκαθιδρύουσαν τάξιν καὶ δικαιοσύνην, δι' ἰδίῳν ἑαυτῆς ἐπιγείων ἀντιπροσώπων, καὶ ἀνατρέπουσαν τὰ ἐπίγεια ὄργανα τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους, πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ὑπηρεταὶ του, διότι «ὁ θεὸς τοῦ κόσμου (αἰῶνος) τούτου, ἐτύφλωσε τὰ διανοήματα τῶν ἀπίστων».

«ΙΝΑ ΜΗ ΧΩΡΙΣ ΗΜΩΝ ΤΕΛΕΙΩΘΩΣΙΝ»

—Ἐβραίους ια' 40.—

Σημειοῦμεν παρεμπιπτόντως ἐνταῦθα, ὅτι μετὰ τὴν συνάντησιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν δόξῃ, ὡς ἐσκιαγραφήθη ἀνωτέρω, θέλει ἐπακολουθήσῃ ἡ ἀνάστασις τῶν ἁγίων τοῦ παρελθόντος — «τοῦ Ἀδραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ καὶ πάντων τῶν ἁγίων προφητῶν» τῶν ὁποίων ἡ ἀνάστασις θέλει εἶσθαι εἰς τελείαν ἐπίγειον κατά-

στασιν, καὶ οἵτινες θὰ εἶναι «ἄρχοντες ἐν πάσῃ τῇ γῇ» ὁρατοὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀοράτου μέν, ἀλλὰ παντοδυνάμου πνευματικῆς Βασιλείας — τοῦ ἐνδεδοξασμένου Χριστοῦ. Τοιουτοτρόπως λοιπόν, οὗτοι, ἀντιπρόσωποι ἐκλεκτοὶ τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ, θέλουσι πραγματικῶς κυβερνήσῃ τὸν κόσμον, καὶ εὐλογῇ αὐτόν, ὡς ἀντιπρόσωποι καὶ πράκτορες τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, καὶ συμφώνως πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου τεθέντα κανόνα, τὸ ἔθνος τοῦ Ἰσραὴλ θέλει εἰσθαι τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ὑπακούσῃ. — Ψαλμὸς με' 16. Ρωμ. ια' 25-31. Ζαχαρ. ιβ' 10.

Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν (παρουσία εἰς τὸν κόσμον) ἤρξατο εἰς τὸ 1874, καὶ θέλει ἐξακολουθήσῃ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ἡ λέξις δὲν εἶναι ἐφαρμοσίμος μόνον εἰς τὴν μικρὰν περίοδον τῆς παρουσίας εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος· ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ ἡ τῆς Ἐκκλησίας θέλει ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα. Ἀλλ' οὔτε ἡ ἐπιφάνεια καὶ ἡ ἀποκάλυψις θέλουσιν εἰσθαι αἰφνιδία ἐκρηξις ἐνδόξου φωτός· οὔτε καὶ αἱ λέξεις αὗται σημαίνουσιν ὁρατὴν ἐπίδειξιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν προσώπων τῆς Ἐκκλησίας του. Ἄς ἐνθυμώμεθα τοὺς λόγους του, «Ἐτι ὀλίγον, καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ». Ἄς ἐνθυμώμεθα ἐπίσης ὅτι, καθὼς ἡ ἐκκλησία Του θὰ γένη καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ, οὕτω καὶ ἡ ὁμοίωσις αὐτοῦ διακηρύττεται ὅτι εἶναι «εἰκὼν τοῦ προσώπου τοῦ Πατρὸς»· εἶναι δὲ γεγραμμένον ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀθάνατος, αἰώνιος καὶ ἀόρατος Βασιλεὺς. (Α' Τιμοθέου α' 17). Ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ εἶναι πλέον ἀνάγκη, ὅπως ὁ κόσμος βλέπῃ διὰ τῶν φυσικῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν τὸν Κύριον καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτοῦ, παρ' ὅσον ὑπῆρξεν ἀνάγκη ὅπως βλέπῃ τὸν οὐράνιον Πατέρα· ὁ κόσμος θὰ βλέπῃ τοὺς ἐπιγείους ἀντιπροσώπους τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν θὰ «ἰδῶσι τὸν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ καὶ πάντας τοὺς ἀγίους προφῆτας», διότι οὗτοι θὰ εἶναι τὰ ὑποδείγματα τοῦ τελείου ἀνθρωπισμοῦ, θὰ εἶναι ἡ ἐπίγειος εἰκὼν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ἡ ἀποκάλυψις αὐτοῦ, ἤρξατο εὐθὺς ἀφοῦ ἡ παρουσία αὐτοῦ ἤρχισεν· ἡ ἐπιφάνεια τῆς παρουσίας του εἶναι ἤδη ὁρατὴ εἰς πάντας ἐκείνους οἵτινες περιπατοῦσιν ἐν τῷ φωτὶ—εἰς ἐκείνους οἵτινες «δὲν εἶναι ἐν τῷ σκότει μετὰ τοῦ κόσμου». Εἶναι διανοητικὴ ἔμπνευσις, ἔμπνευσις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν, καὶ ὄχι εἰς τοὺς φυσικοὺς ἡμῶν ὀφθαλμούς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας ἡμῶν διηνοιχθήσαν ὅπως ἰδῶσιν αὐτόν, ὅστις εἶναι ἀόρατος εἰς τὴν φυσικὴν ὄρασιν. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπηρεάζει ἤδη καὶ αὐτόν ἐπίσης τὸν κόσμον, καίτοι οὐχὶ διὰ μέσου τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διανοίας αὐτῶν, διότι δὲν ἔχουσιν ὀφθαλμούς διὰ τοιαῦτα

πνευματικὰ πράγματα· ἐν τούτοις, ἡ ἐπιφάνεια τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἐπιδραεῖ καὶ ἐπηρεάζει ὁλόκληρον τὴν πορείαν τοῦ κόσμου, διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς γνώσεως ἐπὶ παντός ζητήματος—ἰδιαιτέρως δὲ ἀπὸ τοῦ 1878. Τελικῶς δὲ θέλουσιν ἀνοιχθῇ ὅλοι οἱ τυφλοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας καί,

«ΠΑΣ ὉΦΘΑΛΜΟΣ ΟΥΨΕΤΑΙ ΑΥΤΟΝ»

Πολλοὶ ἀκόμη οἵτινες δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀγρυπνούντων, παρατηροῦσι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ἡμῶν, καὶ πτοοῦνται, ὥστε ἄγονται νὰ ἀναφωνήσουν: Τί σημαίνουνσι αὐτὰ τὰ πράγματα;—Αὐτῇ ἡ δυσφορία τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀφθονίας καὶ πολυτελείας;—Αὐτῇ ἡ αὐξήσις τῶν γιγαντιαίων συνδικάτων, παγκοσμίου δυνάμεως καὶ ἐπιρροῆς; —Διατὶ ἡ ἐθνικὴ πολιτικὴ καὶ οἱ δημόσιοι ἄνδρες, καὶ οἱ λόγοι αὐτῶν καὶ αἱ πράξεις τῶν ἐξελέγχονται (κρίνονται) ὑπὸ τῶν ὀχλῶν, ὅσον οὐδέποτε πρότερον;—Καὶ διατὶ παρ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν αὐξήσιν εἰς πλοῦτον καὶ ἀριθμούς, εἰς ἀπάσας τὰς χριστιανικὰς ἀποχρώσεις, παρατηρεῖται αὖξουσα δυσἀρέσκεια καὶ δυσφορία εἰς πάσας ταύτας; αὖξουσα τάσις πρὸς ἐπικρίσιν καὶ ἔλεγχον τῶν δογμάτων, τῶν κηρυγμάτων καὶ πάντων ἐν γένει τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας; Πῶς συμβαίνει ὥστε τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἱερέων πασῶν τῶν ἀποχρώσεων νὰ γνωρίζωσιν ὅτι οἱ ἀκροαταὶ ἐπιζητοῦσι τὴν μεταβολὴν τῆς καταστάσεως, καὶ διατὶ οἱ ἱερεῖς οὗτοι εἶναι πρόθυμοι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ποιμνίων των, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι οὕτω πράττοντες θὰ ἡδύναντο νὰ βελτιώσωσι τὴν θέσιν των, ἔστω καὶ μὲ τὸν μικρότερον μισθόν;

Ἡ Γραφικὴ ἀπάντησις εἶναι: Ἡ ὥρα τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ ἔφθασεν, ὁ καιρὸς καθ' ὃν «ὁ χριστιανικὸς κόσμος», πολιτικῶς, οικονομικῶς, κοινωνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς κρίνεται ἐν τῇ θεῇ πλάσει γιν. Καὶ καθὼς αἱ Γραφαὶ διακηρύττουσι θέλει εὐρεθῇ ἑλλειψὶς, καὶ θέλει κριθῇ ἀνάξιος, ὅπως διευθύνῃ περαιτέρω τὰς τυχὰς τῆς γῆς, αἵτινες θέλουσι μεταδιβασθῇ εἰς τὸ ἐκλεκτὸν «μικρὸν ποίμνιον» συμφώνως πρὸς τὴν θεῖαν ἐπαγγελίαν. — Λουκᾶς ιβ' 32.

Τὸ μυστικὸν τοῦ ζητήματος τώρα εἶναι τὸ ἴδιον, καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν «θερισμόν» τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωάννης ἐξήγησε λέγων:

«ΜΕΣΩ ΥΜΩΝ ΕΙΣΤΗΚΕΙ ΤΙΣ ΟΝ ΥΜΕΙΣ ΟΥΚ ΟΙΔΑΤΕ».

—ΙΩΑΝΝΟΥ Α' 26.—

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Αί από τοῦ 1914 καὶ ἐφεξῆς ἐκπληρωθεῖσαι προφητεῖαι δεικνύουσι συμπερασματικῶς τὴν τοῦ Κυρίου παρουσίαν· ὅτι ἐκεῖνος «εἰς ὃν ἀνήκει τὸ δικαίωμα» νὰ κυβερνήσῃ τὸν κόσμον, ἤλθε καὶ εἶναι παρὼν· ὅτι ἀνέλαβεν εἰς ἑαυτὸν τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν αὐτοῦ καὶ ἤρχισε τὴν Βασιλείαν του· ὅτι ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Σατανᾶ εὐρίσκεται ἤδη ὑπὸ κρίσιν, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἡ αὐτοκρατορία αὕτη θέλει παρέλθῃ ἀνεπιστρεπτί· ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἐγκαθιδρυθῇ ἡ εἰρήνη ἐπὶ τῆς γῆς, αἱ δὲ εὐλογίαι τῆς ἀποκαταστάσεως θέλουσι προσφερθῇ εἰς πάντα τὸν λαόν, καὶ ὅτι πάντες ὅσοι θὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὸν μέγαν Βασιλέα, ὑπὸ τὴν νέαν τῶν πραγμάτων τάξιν θέλουσι ζῆσαι καὶ δὲν θέλουσιν ἀποθάνει. Ἡ γῆ πᾶσα θέλει γίνῃ τὸ κατάλληλον ἐνδιαίτημα καὶ κατοικητήριον τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἰησοῦς ἐνετείλατο ταῖς ἀκολουθοῦντας αὐτοῦ νὰ διαγγείλωσι τὰ γεγονότα ταῦτα εἰς πάντας τοὺς θέλοντας νὰ γνωρίσωσι ταῦτα. «Καὶ κηρυχθήσεται, λέγει, τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο (αἱ καλὰ αὐτὰ εἰδήσεις) τῆς Βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καὶ τότε ἔξει τὸ τέλος». —Ματθαίου κδ' 14.

Προφητεία σημαίνει τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἀναγγελίαν τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσι. Ὅποτε δὲ τὰ γεγονότα ταῦτα ἐκτυλίσσονται, ὡς ταῦτα προελέχθησαν, τότε λέγομεν ὅτι ἡ προφητεία ἐκπληροῦται, ἢ ἐξεπληρώθη. Ἡ ἐκπληρωθεῖσα προφητεία καταδείκνυται ἐξ αὐτῶν τῶν φυσικῶν γεγονότων, ἅτινα οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νὰ ἀναιρεθῶσιν ὑπὸ τινος ἢ νὰ ἀναιρέσωσιν ἑαυτά. Ὅταν βλέπωμεν τὰ φυσικὰ γεγονότα, ἅτινα εἶχον προλεχθῇ ὑπὸ τῆς προφητείας ἐκπληρούμενα ἀκριβῶς, ὡς ἡ προφητεία προεῖπε ταῦτα, τότε εἴμεθα πλέον βέβαιοι ὅτι τὰ ἤδη ἐκτυλισσόμενα γεγονότα ἀποδεικνύουσι πέραν πάσης ἀμφιβολίας τὴν ὀρθότητα τῆς προφητείας ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ὀρθότητα τῆς ἐρμηνείας αὐτῆς.

Πλείστοι ὅσοι μετὰ περισσῆς εἰλικρινείας ἐπίστευον ὅτι οὐδεὶς ποτε θὰ ἠδύνατο νὰ γνωρίσῃ τὸν χρόνον τῆς ἐπανάδου τοῦ Κυρίου, στηριζόντες τὰ ἑαυτῶν ἐξαγόμενα ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ, «Περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, οὔτε ὁ Υἱός, εἰ μὴ ὁ Πατήρ μου μόνος. Γρηγορεῖτε οὖν ὅτι οὐκ οἴδατε ποία ὥρα ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται». Οἱ λόγοι οὗτοι, ὡς γνωστὸν ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ πρὸ τῆς

ἐνδοξάσεως αὐτοῦ, καὶ οὐδένα ὑπαινιγμὸν ἐνέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς ὅτι ὁ Υἱὸς δὲν θὰ ἐγνώριζεν μετὰ τὴν ἐνδόξασιν αὐτοῦ. Δέον ὅθεν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἐγνώριζεν ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν, καθότι ἐδόθη αὐτῷ πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, ὡς αὐτὸς εἶπεν. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ συμβουλευσῇ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοῦ νὰ ἀγρυπνώσιν ἐὰν δὲν ἤλπιζεν ὅτι θὰ παρείχοντο αὐτοῖς ἐνδείξεις τινὲς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, διὰ τῶν ὁποίων νὰ γινώρισται τὴν παρουσίαν αὐτοῦ;

Αἱ Γραφαὶ δεικνύουσιν ὅτι τὴν πρώτην ἐπιφάνειαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν θὰ διέκρινον μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ ἡγρύπνουν μετὰ προσοχῆς καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἐν τῷ θεῷ λόγῳ παρεχομένας ἀδηγίας. Ὁ Κύριος εἶπεν: «Ἴδου ἔρχομαι ὡς κλέπτης» — ἐν νυκτί. Ὁ κλέπτης ἔρχεται ἡσυχῶς, ἀπαρτηρητῶς, κρυφίως. Ὁ Παῦλος ἔγραψε πρὸς ἐκείνους οἵτινες θὰ ἡγρύπνουν, σχετικὰ τινα πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου. «Περὶ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, ἀδελφοί, οὐ χρεῖαν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι· αὐτοὶ γὰρ ἀκριβῶς οἶδατε, ὅτι ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, οὕτως ἔρχεται. Ὅταν λέγωσιν εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐπίσταται ὁλεθρὸς, ὥσπερ ἡ ὥδην τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, καὶ οὐ μὴ ἐκφύγῳσιν. Ὑμεῖς δὲ ἀδελφοί, οὐκ ἔστέ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτης καταλάβῃ». (Α' Θεσσαλον. ε' 1-4). Ὡς πολλὰκις μέχρι τοῦδε ἐλέχθη, ἡ τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσία χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1874. Ἡδὴ ἐπαυμοῦμεν νὰ παρασῶμεν ἐπιβεβαιωτικὰς τινὰς μαρτυρίας τῶν ἐκ πληρωθεῖσων προφητειῶν — ἥτοι τῶν προφητειῶν ἐκείνων αἵτινες ἐξεπληρώθησαν ἀπὸ τοῦ 1914, αἵτινες ἄλλως τε εἶναι λίαν καταφανεῖς εἰς πάντα δυνάμενον νὰ ἀναγινώσκῃ, καὶ αἵτινες ἀφ' ἑαυτῶν καταδεικνύουσι τὴν ἐν τῷ παρόντι καιρῷ παρουσίαν Αὐτοῦ.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, οἵτινες, ἀποβλέποντες μετ' ἐλπίδων πρὸς τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ, καὶ θεωροῦντες ταύτην ὡς τὸ μεγαλύτερον γεγονός τῆς ἱστορίας, διότι ἡ παρουσία ἐκείνη θὰ ἐσημείων τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ ὀλίγον βραδύτερον, ὑπέβαλλον αὐτῷ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: «Εἰπέ ἡμῖν, πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον (ἀπόδειξις) τῆς σῆς παρουσίας, καὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος»; — Ματθαίου κδ' 3.

Ὡς ἐν τοῖς καθεξῆς θέλομεν ἀποδείξει, οἱ Καιροὶ τῶν ἐθνῶν ἐτεροματίσθησαν τὴν 1ην Αὐγούστου, 1914, τοῦ Σατανᾶ γενομένου θεοῦ τοῦ κόσμου τούτου ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν Καιρῶν τούτων τῶν Ἑθνῶν. Ἐπομένως, μετὰ τοῦ τέλους τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἀρχίσῃ παρερχομένη ἡ κυριαρχία αὐτοῦ. Ὅτε ὁ Θεὸς ἀφῆρσε τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἰουδαίων, εἶπεν εἰς τὴν, «Θέλω ἀνατρέψῃ, ἀνατρέψῃ, ἀνατρέψῃ αὐτήν, καὶ δὲν θέλει

ὑπάρχει ἕως οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνήκει, καὶ εἰς τοῦτον θέλω δοῦναι αὐτήν». (Ἰεζεκ. κα' 27). Ἐκεῖνος δὲ περὶ τοῦ ὁποίου γίνεταί λόγος ἐνταῦθα, ὡς ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ κυβερνᾷ τὴν γῆν, εἶναι ὁ Κύριος τῶν οὐρανῶν, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ νὰ προσεύχωνται, «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεῖα Σου, γενηθῇ τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς». Εἶναι λίαν λογικὸν τὸ ἀναμένειν ὅτι ὁ Σατανᾶς, ὁ ἀόρατος ἄρχων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, δὲν θὰ παραδοθῇ ἐκουσίως εἰς τὸν μέγαν Μεσσίαν. Τί λοιπὸν ἔδει νὰ προσδοκῶμεν ὅτι θὰ ἐπιχολούθῃ εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν; Ἡ ἀπάντησις εὐρίσκειται ἐν Ἀποκαλύψει ια' 18, ἔνθα ἀναγινώσκομεν: «Τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν καὶ ἤλθεν ἡ ὀργή σου». Ἀλλὰ διατί ἐπῆλθεν ἡ ὀργὴ αὕτη ἐπὶ τῶν ἐθνῶν; Διότι, καθὼς αἱ Γραφαὶ ἀποκρίνονται: «Ἐλθσας τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην καὶ ἐβασίλευσας».

Ὡς ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν περὶ τῆς παρουσίας αὐτοῦ, καὶ ὡς ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ ἐκτεθείσης διακηρύξεως, ὁ Ἰησοῦς εἶπε τὰ ἑξῆς εἰς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ, ἐν σχέσει πρὸς τὸν αὐτὸν χρόνον τῆς παρουσίας αὐτοῦ, «Ἐγερθῆσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν». Ἡ προφητεία αὕτη ἤρξατο ἐκπληρουμένη λίαν ἐπικαίρως, περὶ τὴν 1ην Αὐγούστου, 1914, ὅτε ἤρχισεν ὁ παγκόσμιος πόλεμος. Ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἔθνη ὀνομάζουσι τὸν πόλεμον τοῦτον Παγκόσμιον Ὕμνον, ὅστις ἐπὶ τοσοῦτον παρέλυνσε καὶ ἐξεμνησθησε τὰ ἔθνη, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν πλέον νὰ ἀναλάβωσι.

Ἐπιπροσθέτως ὁ Ἰησοῦς εἶπεν ὅτι ἐκτός τοῦ πολέμου θὰ ἐπιχολούθουν λοιμοὶ καὶ λιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους. Ἀπὸ τοῦ 1914 ὁ λιμὸς λυμαίνεται τὴν Ρωσσίαν, μέγα μέρος τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Κίνας· ἡ δὲ ἔλλειψις τῶν τροφίμων, καὶ αἱ ὅλον ἐν αὔξουσιν τιμαὶ τῶν ἀνεγκαίμων τῆς ζωῆς ἐγένοντο ἐπαισθηταὶ καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον. Ἀπὸ τοῦ 1914 ὁ μέγας λοιμὸς τῆς Ἰσπανικῆς γρίπης, διέδραμεν ὀλόκληρον τὴν γῆν ἀπὸ τῶν κατεψυγμένων βορείων ζωνῶν μέχρι τῶν διακεκαυμένων ζωνῶν ἐπενεγκῶν τὸν ὅλεθρον εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Ἡ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ χρησιμοποιουμένη λέξις «σεισμός» δύναται νὰ ἐκληφθῇ κατὰ γράμμα καὶ συμβολικῶς. Ἀπὸ τοῦ 1914 ἐπίσης πολλοὶ κατὰ γράμμα σεισμοὶ ἔλαβον χώραν. Ὁ τρομερώτερος δὲ πάντων ἐξ ὧν ἀναγράφει ἡ ἱστορία εἶναι ὁ ἀναφερόμενος ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Γεωγραφικοῦ περιοδικοῦ, ὁ ἐπισυμβὰς ἐν Κίνᾳ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1920, καθ' ὃν πλέον τῶν 200,000 ἀπωλέσθησαν.

Ὁ σεισμός συμβολικῶς παριστᾷ τὴν ἄτακτον ἀνύψωσιν καὶ κατὰπτωσιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν ἥτις τὴν ἐπανάστασιν. Μέγας τοιοῦτος σεισμός ἤρχισεν ἐν Ρωσίᾳ ἐν ἔτει 1917. Τὸ ἐπώμενον ἔτος ἐπανάστασις ἐξεργάγη ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Γερμανίᾳ.

Καὶ σήμερον ἡ ἐπανάστασις ὑποβόσκει ἐν Ἰνδαίᾳ, καὶ εἰς τινὰ ἄλλα μέρη τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας· ἤδη ἡ Ἀγγλία ἀπώλεσε τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν Ἰρλανδίαν, ἐν ἡ συνεχεῖς ἐπαναστάσεις ἐκρήγνυνται. Ἡ ἐπανάστασις ἀπειλεῖ προσηκόντως πάντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον.

Ἐκτὸς δὲ τῶν προλεχθέντων, μεγάλῃ δυσφορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν κυβερνήσεων τῆς γῆς. Διεθνεῖς συνδιασκέψεις καὶ Συνέδρια ἐπὶ Συνεδρίων διοργανοῦνται πρὸς βελτίωσιν τῶν παρουσῶν τοῦ κόσμου συνθηκῶν, καὶ ἐπαναφορὰν τῆς τάξεως ἐκ τοῦ χάους ὅπερ ἐπέφερεν ὁ παγκόσμιος πόλεμος. Οὐδεμία τοιαύτη Συνδιάσκεψις ἐπέτυχε τοῦ ποθουμένου. Ὡς ἐξῆς δὲ ὁ Ἰησοῦς περιέγραψε τὴν παροῦσαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν: «Ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, ἤχους θαλάσσης καὶ σάλου, ἀπολυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ. Αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθῆσονται». Ἡ θάλασσα ἐνταῦθα συμβολικῶς παριστᾷ τὸν ἀνήσυχον πληθυσμὸν τῆς γῆς, τὰ δὲ κύματα παριστῶσιν ἐκείνους οἵτινες ὡς τὰ κατὰ γράμμα κύματα θραύονται μετὰ πατάγου ἐπὶ τῶν στερεῶν καὶ συμπαγῶν μερῶν τῆς γῆτις ὀργάνωσης. Τὸ τοιοῦτον δὲ σαφῶς καταφαίνεται εἰς τὰς συνεχεῖς ἀπεργίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐργατικὰς ἀνησυχίας καὶ διαταραξίαις, τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ριζοσπαστικωτέρων στοιχείων τῶν παριστωμένων ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια συνεχῶς ἐκσπῶσι καὶ καταφέρονται κατὰ τῶν κυβερνήσεων. Ἡ κατάσταση αὕτη ἐπιφέρει τὴν ἐκλυσιν τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ φόβου, καθότι δὲν γνωρίζουσι τί πρέπει νὰ ἀναμένωσι. Τὸ κεφάλαιον κατέστη περίφοβον, οἱ χρηματισταὶ περίτρομοι, ἡ δὲ ἀνέγερσις τῶν οἰκοδομῶν οἰκτρῶς ὑπολείπεται· γενικὴ δὲ ἀμηχανία καὶ ἀνησυχία παρατηρεῖται καθ' ἅπασαν τὴν γῆν.

Ἀλλὰ τί σημαίνουνσι πάντα ταῦτα; Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὁμιλῶν περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, δίδει τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην: «Ἦξει δὲ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς, ἐν ἣ οἱ οὐρανοὶ ροιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθῆσεται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα εὐρεθῆσεται». (Β' Πέτρου γ' 10). Ἡ ἐνταῦθα ἀναφερομένη καὶς τῶν στοιχείων παριστᾷ τὴν καταστροφὴν ἣτις θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὰς ὀργανωμένας ἐξουσίας καὶ συστήματα· καὶ οὕτω ἀληθῶς βλέπομεν γινόμενον.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ἡ Γραφή δὲν ἐκθέτει διὰ σαφῶν ἐκφράσεων, ὥστε νὰ ἐννοῇται ὑπὸ πάντων, τὸν χρόνον καθ' ὃν τὰ γεγονότα μέλλουσι νὰ λάβωσι χώραν· ἐν τούτοις χρησιμοποιοῦσα τὸν τρόπον καὶ τὴν μέθοδον τοῦ Θεοῦ ἐκθέτει μετὰ μεγάλῃς ἀκριβείας τὸν χρόνον καθ' ὃν ταῦτα μέλλουσι νὰ διαδραματισθῶσι. Ὁ Κύριος εἰ-

ναί λαν ἀκριβῆς τηρητῆς τοῦ χρόνου, καὶ πᾶν ὅ,τι προλέγει, ἐκτυλίσσεται ἀκριβῶς εἰς τὸν παρ' αὐτοῦ ὁρισθέντα χρόνον. Ἐκεῖνος ὅστις παρέδωκεν ἑαυτὸν πλήρως εἰς τὸν Κύριον, καὶ ὅστις μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς ἐπιλαμβάνεται τοῦ θεοῦ λόγου, δύναται νὰ ἐξακριβώσῃ ἐκ τῶν προτέρων ἐκ τοῦ λόγου τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καθορισθείσας χρονολογικὰς διαιρέσεις, ὡς αὗται ἐκτίθενται ἐν τῇ Γραφῇ· ὁπότεν δὲ ἀφίχθῃ εἰς τὰ σημεῖον νὰ ἐννοῇ ταύτας, θέλει ἀνακαλύψῃ ἐντὸς ὀλίγου ὅτι αἱ χρονολογικαὶ αὗται διαιρέσεις ὑποστηρίζονται ὑπὸ τῶν προφητειῶν· ἡ δὲ ἐκπλήρωσις τῶν ἐν τῇ Γραφῇ προλεχθέντων καταδεικνύει τὴν ὀρθότητα τῶν ὑπολογισμῶν ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἀκριβείαν καὶ ὀρθότητα τῆς προφητείας.

Αἱ ἐνταῦθα μέλλουσαι νὰ παρατεθῶσιν ἀποδείξεις θέλουσι προσεπιβεβαιώσῃ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός λαός, ἐξελέγησαν ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβά, ἀποκλείσαντος ἐν τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ πάντας τοὺς ἄλλους λαούς τῆς γῆς, διὰ τοὺς ἐξῆς εἰδικούς λόγους: (1) διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ λαὸς κατάλληλος, τινὲς ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ δεχθῶσι τὸν Κύριον Ἰησοῦν κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ παρουσίαν, καὶ (2) διὰ νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὡς τύποι ἢ σκιαὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θεοῦ σχεδίου. Ἐνεκεν ὅμως τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Θεὸς ἀπήγγειλε τὴν καταδικαστικὴν του ἀπόφασιν, ἐν ἣ προέλεγεν ἀψευδῶς τὴν ἐν ὑστέροις χρόνοις μέλλουσαν νὰ λάβῃ χώραν ἀνατροπὴν τοῦ ἔθνους αὐτῶν· αἱ Γραφαὶ λέγουσιν ὅτι ἡ καταδικαστικὴ ἐκείνη ἀπόφασις ἐξετελέσθη· ὅτι ἐπηκολούθησεν ἐγκατάστασις τῆς παγκοσμίου αὐτοκρατορίας τῶν ἔθνικῶν τῆς ἐπιτελεσθείσης ἐν ἔτει 606 π.Χ.· ὅτι ὁ Θεὸς προσέειπε τὴν διάρκειαν τῆς ἐθνικῆς ταύτης κυριαρχίας ἥτις θὰ ἐπεξετείνετο καὶ θὰ διήρκει ἐπὶ 2520 ἔτη· ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου ταύτης ὁ Σατανᾶς θὰ ἦτο ὁ θεὸς τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ὅτι δόλοκληρος ὁ κόσμος τῆς ἀνθρωπότητος θὰ εὗρίσκετο ὑπὸ τὴν πτέρναν αὐτοῦ, καὶ τὴν πονηρὰν αὐτοῦ διοίκησιν· ὅτι οἱ Καιροὶ τῶν ἐθνῶν θὰ ἐτελείωνον τὸ 1914, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1914 ἡ ὁργὴ καὶ ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ θὰ ἐστρέφετο κατὰ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς καὶ θὰ ἐξηκολούθει παραμένουσα μέχρι τῆς τελείας καὶ ὁλοσχεροῦς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ ἡδὴ παρόντος μεγάλου Βασιλέως.

Ταῦτα πάντα, ἐὰν ἀληθῶς ἠδύναντο νὰ ἀποδειχθῶσι, θὰ προσεκόμιζον μεγάλην ἐλπίδα καὶ θάρρος, πᾶσι τοῖς ἐκζητοῦσι ταῦτα· διότι τὸ ἐκ τούτων ἄμεσον λογικὸν συμπέρασμα θέλει εἶσθαι ὅτι ἐντὸς βραχυτάτου πλέον χρονικοῦ διαστήματος, τὰ ἀσεβῆ ταῦτα καὶ δόλια συστήματα καὶ αἱ κυβερνήσεις θέλουσι παρέλθῃ διαπαντός, καὶ ὅτι τὴν θέσιν αὐτῶν θέλει καταλάβῃ ἡ δικαία ἐκείνη ὀργάνωσις τὴν ὁποίαν θὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν ὁ μέγας

καὶ δίκαιος Βασιλεὺς τῶν βασιλείων καὶ Κύριος τῶν κυρίων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας θέλουσι ἀπορρεῦσαι πρὸς τὸν λαὸν πᾶσαι αἱ εὐλογίαι τῆς ζωῆς, τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῆς εὐτυχίας.

Ἡ λέξις «ἐθνικός» εἶναι ὁρος χρησιμοποιούμενος πρὸς διακρίσιν τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς ἐκ τῶν Ἰουδαίων, οἵτινες ἦσαν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔκαμε διαθήκην. Οἱ δὲ «καιροὶ τῶν ἐθνῶν» εἶναι μία χρονικὴ περίοδος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐπιτρέπεται εἰς τὰ ἔθνη νὰ ἐξασκῶσι τὴν αὐτοκρατορικὴν ἢ βασιλικὴν αὐτῶν δύναμιν ἐπὶ πασῶν τῶν ὑποθέσεων τῆς γῆς. Ὁ Θεὸς εἶχεν ἀνυψώσει τὸν Ἰσραήλ, τὸν ἐκλεκτὸν αὐτοῦ λαόν, ὑπεράνω πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς (Ἐξοδ. ιθ' 6). Τῆς εὐνοίας ταύτης ἡ δύνατο νὰ ἀπολαύῃ συνεχῶς ὁ Ἰσραήλ, ἐνόσφ θὰ παρεμένε πιστὸς καὶ εὐπειθής, τῷ Κυρίῳ Ἰεχωβά. Δόγῃ ὅμως τῆς παρακοῆς αὐτῶν, ὁ Θεὸς ἐπέτρεπεν ἄπο καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐπέρχωνται εἰς αὐτοὺς διάφοροι θλίψεις, τῶν ἀναλόγων τιμωριῶν ἐπιβαλλομένων αὐτοῖς ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν παρακειμένων ἐθνῶν (Κριταὶ γ' 14. δ' 2, 3. ι' 7, 8. ιγ' 1). Ὁ Ἰεχωβά εἶχεν ἐγκαίρως προειδοποιήσῃ τὸ ἔθνος τοῦ Ἰσραήλ, εἰπὼν πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ἐὰν δέν θὰ ἐπωφελοῦντο ἐκ τῶν μαθημάτων καὶ τῶν τιμωριῶν ἐκείνων, αἵτινες θὰ ἐπέρχοντο κατ' αὐτῶν, θὰ ἠναγκάζετο νὰ τοὺς τιμωρήσῃ ἐπτά φορὰς, ἢ ἐπτάκις. «Καὶ ἐὰν μέχρι τούτου δέν μοῦ ὑπακούσητε, θέλω ἐπιβάλλει εἰς ἐσᾶς ἐπταπλάσιον τιμωρίαν διὰ τὰς ἁμαρτίας σας.» — Λευϊ. κστ' 18.

Ἡ λέξις «καιρὸς», ὡς αὕτη χρησιμοποιεῖται ἐν ταῖς Γραφαῖς, τίθεται ἀντὶ τῆς λέξεως ἔτος, εἴτε συμβολικῶς ἢ κατὰ γράμμα. Τὸ συμβολικὸν ἔτος ὑπολογίζεται συμφώνως μὲ τὸ ἐκ 360 ἐτῶν ἀποτελούμενον σεληνιακὸν ἔτος (Ἴδε Β' Τόμ. 101). Διὰ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ συμβολικοῦ καιροῦ, ὡς κανὼν ἔχει τεθῇ, νὰ ἐκλαμβάνηται μία ἡμέρα ἀντὶ ἐνὸς ἔτους (Ἀριθμ. ιδ' 33, 34. Β' σελ. 102). Ἐὰν λοιπὸν εἰς καιρὸς εἶναι 360 ἔτη ἔπεται ὅτι ἐπτά καιροὶ εἶναι μία περίοδος ἐκ 2520 ἐτῶν.

Ὁ Θεὸς εἶχει ἐγκαθιδρύσει παρὰ τῷ Ἰσραήλ τὴν ἀληθῆ θρησκείαν, ἐντειλάμενος αὐτοῖς νὰ λατρεύσωσι αὐτὸν καὶ μόνον καὶ νὰ μὴ ἔχωσιν ἄλλους θεοὺς. (Ἐξοδος κ' 1-3). Ὁ Σατανᾶς ὅμως ὁ ἄρχων τῶν δαιμονίων, καὶ ὁ κυβερνήτης τῶν ἐθνικῶν βασιλείων, εἶχε κατορθώσει νὰ ἐγκαθιδρύσῃ παρὰ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις τὴν ψευδῆ θρησκείαν, καὶ οἱ ἐθνικοὶ ἐδιδάσκοντο νὰ λατρεύωσι τὰ δαιμόνια ἅτινα ἐσυμβολίζοντο ὑπ' αὐτῶν ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ εἰκόνας. Ὁ Ἰεχωβά εἶχεν ἀνυψώσει προστατευτικὸν προπύργιον ὑπὲρ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ δι' εἰδικοῦ ἄρθρου ἐμπειρεχομένου ἐν τῷ νόμῳ του δι' οὗ προϋβλέπετο ἡ ἐπιβολὴ τῶν αὐστηροτέρων ποινῶν εἰς πάντα λατρεύοντα τὰ δαιμόνια.

Ἐπαπειλημένως ὁ Ἰσραήλ ἐξέκλινε ἀκολουθήσας τὴν ψευδίῃ τοῦ διαβόλου θρησκείαν, καὶ λατρεύσας τοὺς δαιμονικοὺς ἐκείνους θεοὺς, καὶ διὰ τοῦτο ἐτιμωροῦντο πολλάκις. — Δευϊτικὸν κατ' 1-16.

Εἶναι λίαν φανερόν εἰς πάντα τοὺς ἐπιμελεῖς σπουδαστάς ὅτι ἡ περίοδος τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν εἶναι μία περίοδος μεγάλης τιμωρίας τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ὅτι ἡ χρονικὴ ἐκείνη περίοδος ἔτρεπε νὰ ἀρχίσῃ διὰ τινος εἰδικῆς τιμωρίας, ὥστε νὰ καταδειχθῇ ἡ ἔναρξις τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν, πασιδήλως καὶ ὀριστικῶς, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὕτη ἐπὶ μιάς ὀρισμένης χρονολογικῆς κλίμακος ἐξ ἑπτὰ καιρῶν ἢ 2520 ἐτῶν. Ἡ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐρῶ-τησις ἔχει οὕτως: Πότε ἤρχισεν ἡ περίοδος αὕτη τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν καὶ πότε αὕτη τελειώνει; Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὰ γε-γονότα ταῦτα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδειχθῶσιν ὑπὸ τῆς κο-σμικῆς ἱστορίας, διότι ἡ ἱστορία αὕτη ἐγένετο ὑπ' ἀνθρώπων οἵτινες ἐνήργουν ὡς ὄργανα τοῦ Σατανᾶ καὶ τῆς αὐτοκρατορί-ας αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως οἱ ἱστορικοὶ οὗτοι εἶναι ἀναξίωστοι· διότι ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ πατήρ τοῦ ψεύδους (Ἰωάν. η' 44). Πᾶς ὅστις ἐπιμένει νὰ παραδέχῃται ἐν ταῖς μελέταις αὐτοῦ τὰς ἀνα-ξιόπιστους ταύτας πηγάς, δύναται νὰ τὸ κάμνῃ· ἡμεῖς ὅμως πω-στεύομεν ὅτι πάντες οἱ χριστιανοὶ στερεῶς ἐπέχονται τῆς Γρα-φῆς.

Ὁ κανὼν ἐκεῖνος, ὁ ἀπολύτως ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος, τὸν ὁ-ποῖον ἡμεῖς πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν, εἶναι ὁ ἐξῆς: Ἐκεῖ ἔνθα ἡ μαρτυρία τῆς Γραφῆς εἶναι σαφὴς καὶ τελειῶς καθωρισμένη, ἀκολουθεῖτε αὐτὴν καὶ μόνην πάντοτε· ἐκεῖ ἔνθα ἡ κοσμικὴ ἱστορία ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τῆς Γραφῆς, ἡ τοιαύτη τῆς κοσμικῆς ἱστορίας μαρτυρία ἂς θεωρεῖται ὡς μία ἐπὶ πλεόν ἐπιβεβαιω-τικὴ μαρτυρία καὶ ἂς ἐκτιμᾶται ἀναλόγως. Ἐκεῖ ἔνθα ὅμως ἡ κοσμικὴ ἱστορία ἀντίκειται τῇ Γραφῇ, οὐδέποτε νὰ τὴν ἀκολου-θῇτε. — Ρωμ. δ' 3.

Ἦδη προτιθέμεθα νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν, περίοδος ἐκ 2520 ἐτῶν, ἤρξατο ἐν ἔτει 606 π.Χ. καὶ ἐτελείωσε τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1914, καὶ ὅτι αἱ ἐνέργειαι πρὸς ἔξωσιν τῶν ἐθνῶν ἤρχισαν ἀμέσως καὶ ἐγκαίρως. Πρὸς ἀπόδειξιν τού-του ἐπικαλοῦμεθα τὴν Γραφὴν καὶ οὐχὶ τὴν κοσμικὴν ἱστορίαν. Ἦδη θὰ ἐπιληφθῶμεν τῆς ἐξετάσεως τῶν διαφόρων σημείων τοῦ ζητήματος ἡμῶν, τῶν ἡρῶν κατὰ τάξιν ὡς ἐξῆς:—

ΣΗΜΕΙΟΝ Α' — ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ὁ χρόνος καὶ ἡ διάρκεια τῆς Βασιλείας τῶν διαφόρων βασι-λέων τοῦ Ἰσραήλ εἶναι μία ἐκ τῶν Γραφικῶν μεθόδων πρὸς καθορισμὸν τῶν διαφόρων χρονολογικῶν σημείων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χρονολογικῇ κλίμακῃ. Ὁ Σαούλ, ὁ πρῶτος Βασιλεὺς τοῦ Ἰσρα-

ήλ, ἤρξατο βασιλεύων κατὰ τὸ ἔτος 3009 ἀπὸ Ἀδάμ. Ὁλόκληρος δὲ ἡ περίοδος τῆς βασιλικῆς διαρκείας τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραήλ ἀποτελεῖτο ἐκ 513 ἐτῶν. Ἡ δὲ περίοδος αὕτη τῶν βασιλέων ἐτελείωσε τὸ 3522 ἀπὸ Ἀδάμ. Οὐδεὶς ἐπιμελής Σπουδαστῆς τῶν Γραφῶν εἶναι δυνατόν νὰ διαφιλονικήσῃ τὰ γεγονότα ταῦτα. Πάντες δέον νὰ καταλήξωμεν εἰς τὰ αὐτὰ συμπεράσματα ἐκτὸς μόνον ἐὰν θέλωμεν νὰ διαστρέφωμεν τοὺς ἀριθμούς καὶ νὰ ἀπορρίπτωμεν τὰς Γραφικὰς διακηρύξεις.

Ἐνταῦθα θὰ παραθέσωμεν τοὺς ἀριθμούς τοὺς ὁποίους ἔχομεν ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν ἀδιαφιλονικήτων προφητειῶν τῶν Γραφῶν, ἐξ ὧν καταδεικνύεται ἡ σειρὰ τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραήλ· διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἔχωμεν μίαν ἀπολύτως δεβῶσαν χρονολογίαν ἐξ ἧς ἀρχόμενοι νὰ προχωρήσωμεν ἀνεμποδίστως ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς ἡμῶν. Τοὺς ἀριθμούς τούτους κατετάξαμεν εἰς δύο στήλας παραλλήλους ὑπολογιζομένους κατὰ τὴν πρὸ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ Ἀδάμ κλίμακα. Ὁ Σαοὺλ ἦτο ὁ πρῶτος Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, τῆς Βασιλείας του ἀρξαμένης τὸ 3009 ἀπὸ Ἀδάμ, καὶ διαρκεσάσης ἐπὶ 40 ἔτη. Πάντες οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἰσραήλ καὶ ὁ χρόνος τῆς Βασιλείας αὐτῶν ἐκτίθενται ὡς ἑξῆς:—

Βασιλεὺς	Ἔτη Βασιλείας	Χωρίον	Ἡ Βασιλ. ἐτελείωσε Ἀπὸ Ἀδάμ	π.Χ.	
Σαοὺλ	40	Πράξεις ιγ'	21	3009	1079
Δαβίδ	40	Α' Χρον. κθ'	27	3089	1039
Σολομὼν	40	Β' Χρον. θ'	30	3129	999
Ροβοὰμ	17	» ιβ'	13	3146	982
Ἀβιά	3	» ιγ'	2	3149	979
Ἀσά	41	» ιστ'	13	3190	938
Ἰωσαφάτ	25	» κ'	31	3125	913
Ἰωράμ	8	» κα'	20	3223	905
Ὁχοζίας	1	» κβ'	2	3224	904
Ἀθαλία	6	» κβ'	12	3230	898
Ἰωᾶς	40	» κδ'	1	3270	858
Ἀμασίας	29	» κε'	1	3299	829
Ὀζίας	52	» κστ'	3	3351	777
Ἰωάθαμ	16	» κζ'	1	3367	761
Ἀχαζ	16	» κη'	1	3383	745
Ἐζεκίας	29	» κθ'	1	3412	716
Μανασσῆς	55	» λγ'	1	3467	661
Ἀμὼν	2	» λγ'	21	3469	659
Ἰωσίας	31	» λδ'	1	3500	628
Ἰωακείμ	11	» λστ'	5	3511	617
Σεδεκίας	11	» λστ'	11	3522	606

Τὸ ἔτος 8522 ἀπὸ Ἀδάμ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἔτος 606 π.Χ. ὅπερ σημεῖον τὸ τέλος τῆς Βασιλείας τοῦ Σεδεκίου· ἐπομένως τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας.

Ἡ ἑναρξίς τῆς Βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ, οὕσα σαφῶς καθωρισμένη, παρέχει ἡμῖν ἀσφαλὲς ἔδαφος ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐκκινουντες νὰ δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν τὸν χρόνον καὶ νὰ καθορίσωμεν ἐπακριβῶς τὴν παγκόσμιον αὐτοκρατορίαν τοῦ Ναβουχοδονόσορος καὶ νὰ ἀφιχθῶμεν εἰς ἀσφαλῆ περὶ τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν συμπεράσματα.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τοῦ Βασιλέως τῆς Βαβυλώνος, ἦτο τὸ τέταρτον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ. «Ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τοῦ Ἰωακείμ, υἱοῦ τοῦ Ἰωσίου, βασιλέως τοῦ Ἰούδα, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως τῆς Βαβυλώνος». (Ἰερειμ. κε' 1. Ἰδὲ ἐπίσης Ἰερειμ. μστ' 2). Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ Βασιλεία τοῦ Ἰωακείμ ἤρχισε τὸ 628 π.Χ. ἔπεται ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἦτο τὸ ἔτος 625 π.Χ. Οὐδεμία κατὰ τοῦ Ἰωακείμ ἐπιδρομὴ ἐγένετο ἐκ μέρους τοῦ Ναβουχοδονόσορος κατὰ τὸ 625 π. Χ., ὅπερ ἦτο τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Καὶ ἀληθῶς οὐδεμίαν ἐκστρατείαν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀναλάβῃ ὁ Ναβουχοδονόσορ ὡς βασιλεὺς ἐνωρίτερον τοῦ 625. Κατὰ τὸ τέταρτον λοιπὸν ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος, δηλ. κατὰ τὸ ἔτος 625 π.Χ., ὁ προφήτης Ἰερειμίας ἀνῆγγειλε τὸ θεῖον βούλευμα, δι' οὗ διεκηρύττετο ἡ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ νὰ καταστήσῃ ἔρημον τὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης, ὡς τιμωρίαν τοῦ Ἰσραήλ.

Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος (καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ) ὁ Ναβουσοδονόσορ ἐξεστράτευσε τὸ πρῶτον κατὰ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ κατέστησε —κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο— τὸν Ἰωακείμ δοῦλον, ἢ φόρου ὑποτελῆ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Βαβυλώνος. Τρία δὲ ἔτη βραδύτερον, ἦτοι ἐν ἔτει 617 π.Χ. ὅπερ ἦτο τὸ ἐνδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ, ὁ Ναβουχοδονόσορ ἠχμαλῶτισε τὸν Ἰωακείμ καὶ τὸν ἐθανάτωσε. Ἡ ἱερὰ ἀφήγησις ἀναγινώσκει οὕτως:— «Εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἡλικίας ἦτο ὁ Ἰωακείμ, ὅτε ἐβασίλευσεν (628 π.Χ.)· ἐβασίλευσε δὲ ἔνδεκα ἔτη ἐν Ἱερουσαλήμ (617 π.Χ.) Ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ ἀνέβη Ναβουχοδονόσορ, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνος, καὶ ὁ Ἰωακείμ ἐγένετο δοῦλος αὐτοῦ τρία ἔτη· ἔπειτα ἐστράφη καὶ ἀπεστάτησεν κατ' αὐτοῦ (τοῦ Ναβουχοδονόσορος)». (Β' Βασιλέων κγ' 36. κδ' 1). «Ἀνέβη ἐναντίον αὐτοῦ (τοῦ Ἰωακείμ) Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνος καὶ ἔδωκεν αὐτὸν μετ' ἀλύσει, διὰ νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα». —Β' Χρον. λστ' 6.

Ἡ εἰς Βαβυλῶνα μεταφορὰ τοῦ Ἰωακείμ ἐγένετο κατὰ τὸ 617 π.Χ. Ἀφοῦ δὲ ἡ Βασιλεία τοῦ Ἰωακείμ ἤρχισε τὸ 628 π.Χ. καὶ ἀφοῦ οὗτος ἐβασίλευσεν ἑνδεκα ἔτη, κατ' ἀνάγκην ἡ βασιλεία του ἐτελείωσεν τὸ 617 π.Χ. Κατὰ τὸ ἔτος δὲ ἐκείνῳ ὁ Ναβουχοδονόσορ ἦτο εἰς τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας του. Τοιοῦτοτρόπως αἱ Γραφαὶ ἀποδεικνύουσι πέραν πάσης οἰασδήποτε ἀμφιβολίας ὅτι ἡ αἰχμαλωσία δὲν ἤρχισε κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος· ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἐρήμωσις ἤρχισε τότε. Εἶναι λοιπὸν ἐντελῶς ἀδύνατον τὸ ὑποθέτειν ὅτι οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν ἤρχισαν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος, δηλ. κατὰ τὸ 625 π.Χ. Οὐδεὶς ἀξιοῦ ὅτι οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν ἤρχισαν κατὰ τὸ ἔτος 617 π.Χ. ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος καθ' ὃ ὁ Ἰωακείμ συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη, καθότι μία τοιαύτη ἀξίωσις θὰ ἦτο λίαν ἀτυχῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀποδείξεις ἃς μέλλομεν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα.

Εἶναι λίαν λογικὸν τὸ πιστεῦναι, ὅτι ὁ Ἰουδαῖος ἱστορικὸς Ἰώσηπος, ἐπειδὴ ἐνδιεφέρετο βαθέως περὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ λαοῦ, εἶναι περισσότερον ἀξιόπιστος ἐν τῇ παραθέσει τῶν χρονολογιῶν παρ' ὅσον ἦσαν οἱ ἱστορικοὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τῶν μαρτυριῶν τοῦ Ἰωσήπου, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ μαρτυρίαι αὗται ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ὑπὸ τῆς Γραφῆς, παραθέτομεν αὐτὰς ἐνταῦθα διὰ τὴν ἕξιν αὐτῶν ταύτην. Ὁ Ἰώσηπος σαφῶς λέγει ὅτι οὐδεμία ἐκστρατεία κατὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐγένετο ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ἐνταῦθα θὰ παραθέσωμεν ἀπόσπασμά τι ἐκ τοῦ Δεκάτου βιβλίου, στ' κεφαλαίου (σελ. 365-367) τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ «αἱ Ἀρχαιότητες τῶν Ἰουδαίων».

«Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τοῦ Ἰωακείμ, ἄνθρωπός τις ὀνομαζόμενος Ναβουχοδονόσορ, ἀνέλαβε τὴν κυβέρνησιν τῶν Βαβυλωνίων· οὗτος μετὰ μεγάλου στρατοῦ ἐξεστράτευσεν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐναντίον τῆς πόλεως Καρχέμιδος, ἣτις κεῖται πλησίον τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου. Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἦτο νὰ καταβάλλῃ τὸν Νεχαώ, τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὁποίου εὕρισκετο τότε πᾶσα ἡ Συρία. «Ὅτε ὁ Νεχαώ ἀντελήφθη τὰς προθέσεις τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ὅτι ἡ κατὰ τῆς Καρχέμιδος ἐκστρατεία του ἐγένετο κυρίως ἐναντίον του, δὲν ἔκρινεν ἐντελῶς ἀναξίμου λόγον τὰς προσπάθειας ἐκείνας τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ἀλλὰ συναθροίσας μέγαν στρατὸν ἔσπευσε πρὸς τὸν Εὐφράτην κατὰ τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Κατὰ τὴν μάχην ἐκείνην ὁ Νεχαώ ἠττήθη καὶ ἀπώλεσε πολλὰς χιλιάδας στρατιωτῶν του. Τότε ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος διέβη τὸν ποταμὸν Εὐφράτην, καὶ κατέλαβεν ὅλην τὴν Συρίαν, μέχρι τοῦ Πελουσίου, ἐξαίρουμένης τῆς Ἰουδαίας. Μετὰ τετραετὴ ὅμως Βασιλείαν, ἡ-

τις ἀντεστοίχει πρὸς τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ ἐπὶ τῶν Ἑβραίων, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἐξεστράτευσε μετὰ μεγάλων δυνάμεων ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων, ἀπατήσας τὴν καταβολὴν φόρου εἰς αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ Ἰωακείμ, ἀπειλήσας αὐτὸν συγχρόνως ὅτι θὰ ἐπολέμει κατ' αὐτοῦ ἐάν ἤρνητο νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἀπατητήσεις του. Ὁ Ἰωακείμ θορυβηθεὶς ἐκ τῶν ἀπειλῶν ἐκείνων, ἐξηγόρασε τὴν εἰρήνην διὰ χρημάτων, πληρώσας τριετὴ φόρον, ὥς διετάχθη.

«Κατὰ τὸ τρίτον ὅμως ἔτος, ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Αἰγύπτου, δὲν κατέβαλε τὸν διορισθέντα αὐτῷ φόρον

«Ὀλίγον βραδύτερον, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Ἰωακείμ, ὅστις ἐδέχθη αὐτὸν ἐντὸς τῆς πόλεως· τοῦτο δὲ τὸ ἔπραξεν ἐκ φόβου προσελθόντος ἐκ τῶν προορησέων τοῦ Ἱερεμίου, διότι ὑπέθετεν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ διέφευγε τὴν τρομερὰν καταστροφὴν καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ἔκλεισε τὰς θύρας τῆς πόλεως, οὔτε ἐζήτησε νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ὅτε ἐκεῖνος εἰσῆλθε εἰς τὴν πόλιν, δὲν ἐτήρησε τὰς συνθήκας τὰς ὁποίας εἶχε κάμῃ, ἀλλὰ κατέσφαξε πάντας ἐκείνους οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των καὶ πάντας τοὺς κατέχοντας μεγάλα ἀξιώματα· τὸν δὲ βασιλέα Ἰωακείμ διέταξε νὰ ῥίψωσι κάτω ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, ἀπαγορεύσας τὸν ἐνταφιασμόν αὐτοῦ, καὶ ἀνέδειξε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰωαχὴν βασιλέα τῆς χώρας καὶ τῆς πόλεως· ἐπίσης παρέλαβε μεθ' αὐτοῦ εἰς Βαβυλῶνα τρεῖς χιλιάδας προκορίτους τῆς πόλεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ, ὅστις ἦτο τότε ἀκόμη πολὺ νέος. Τοῦτο εἶναι τὸ τέλος τοῦ βασιλέως Ἰωακείμ, ὅστις ἔζησε 36 ἔτη καὶ ἐβασίλευσεν 11. Τοῦτον διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἰωαχὴν, οὗτινος ἡ μήτηρ ἦτο ἡ Ναχοῦστα, πολίτις τῆς Ἱερουσαλὴμ· οὗτος ἐβασίλευσε τρεῖς μῆνας καὶ 10 ἡμέρας».

Ὁ Ἰωαχὴν ἐβασίλευσε τρεῖς μόνον μῆνας καὶ δέκα ἡμέρας. Τοῦτον διεδέχθη ὁ Σεδεκίας, τοῦ ὁποίου ἡ Βασιλεία ἤρχισε κατὰ τὸ ἔτος 617 π.Χ. «Δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ἡλικίας ἦτο ὁ Ἰωαχὴν, ὅτε ἐβασίλευσε καὶ ἐβασίλευσε τρεῖς μῆνας καὶ δέκα ἡμέρας ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔπραξε πονηρὰ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἐν τῷ τέλει δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀποστείλας ὁ Βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ, ἔφερον αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σκευῶν τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου καὶ ἔκαμε Σεδεκίαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ βασιλέα ἐπὶ τὸν Ἰούδαν καὶ Ἱερουσαλὴμ. Ἐνὸς καὶ εἴκοσι ἐτῶν ἡλικίας ἦτο ὁ Σεδεκίας, ὅτε ἐβασίλευσε καὶ ἐβασίλευσεν ἑνδεκα ἔτη ἐν Ἱερουσαλὴμ». (Β' Χρονικῶν λστ' 9-11). Ἐκ τούτου δεικνύεται καθαρῶς ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Σεδεκίου, ἡ ἀρξαμένη ἐν ἔτει 617 π.Χ. διήρκεσεν 11 ἔτη καὶ ἐτελείωσε τὸ 606 π.Χ.

Ὁ Σεδεκίας ἦτο ὁ τελευταῖος Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

ΣΗΜΕΙΟΝ Β' — Ἡ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑΣ

Ἀποφασίς ἡ βούλευμα λέγεται ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις ἡ ἐκδομένη ὑπὸ τινος ἔχοντος τὴν πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν καὶ δι' ἧς καθορίζονται τὰ δέοντα γενέσθαι. Ἐν αὐτῇ ἀναγράφεται ἡ καταδίκη ἣτις πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκδοθῇ τὸ βούλευμα πρὸ τῆς ἐπιβολῆς αὐτοῦ εἰς τὸν διαπραξάντα τὴν ἀδικίαν. Ὁ Ἰεχωβά διὰ μέσου τοῦ Μωυσέως εἶχεν ἐκδώσῃ τὸ βούλευμα ἡ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἣτις ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν Ἰσραήλ ὡς τιμωρία. Τὸ βούλευμα ἐκείνο τοῦ Ἰεχωβά ἔχει ὡς ἐξῆς: «Καὶ θέλω καταστήσει τὰς πόλεις σας ἐρήμους, καὶ θέλω ἐρημώσῃ τὰ ἁγιαστήριά σας, καὶ δὲν θέλω ὁσφρανθῇ τὴν ὁσμὴν τῶν εὐωδιῶν σας. Καὶ θέλω ἐξερημώσῃ ἐγὼ τὴν γῆν σας καὶ θέλουσι θανύμασθαι εἰς τοῦτο οἱ ἐχθροὶ σας, οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ». — Λευϊτ. κατ' 31, 32.

Πάντες δέον νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ αἰχμαλωσία τινῶν ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡ μεταφορὰ αὐτῶν εἰς Βαβυλῶνα δὲν ἦτο ἐκπλήρωσις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ βουλεύματος, ὡς ἐπίσης ἡ θανάτωσις τοῦ Ἰωακείμ κατ' οὐδένα τρόπον ἐξεπλήρωσε τὴν θεῖαν ἐκείνην ἀπόφασιν. Ἐκτὸς δὲ τούτου, μετὰ τὸν θάνατόν του, ὁ Σεδεκίας ἐγένετο βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ καὶ ἐξηκολούθησε βασιλεύων ἐπὶ ἔνδεκα ἔτη. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἔνδεκα ἐκείνων ἐτῶν οὔτε ἡ πόλις ἦτο ῥημωμένη, οὔτε τὰ ἁγιαστήρια. Καὶ εἶναι βέβαιον ἐπίσης ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου ἐκείνης οἱ Ἰουδαῖοι ἐξηκολούθουν προσφέροντες τὰς θυσίας αὐτῶν ἐν Ἱερουσαλήμ. Πότε, λοιπόν, ἐν ὅλῃ τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἰσραήλ, εὐρίσκομεν τὴν καταναγκαστικὴν ἐπιβολὴν τῆς θείας ἐκείνης ἀποφάσεως; Αἱ Γραφαὶ ἀπαντῶσιν ὅτι τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου μέρους τῆς Βασιλείας τοῦ Σεδεκίου.

Ὁ Θεὸς ἐξέθεσεν ἐκ δευτέρου τὴν τοιαύτην του ἀπόφασιν κατὰ τοῦ Ἰσραήλ διὰ μέσου τοῦ προφήτου Ἱερεμίου. Σχετικῶς πρὸς τὸν Σεδεκίαν, τὸν τελευταῖον βασιλέα, ἀναγινώσκουμεν, «Καὶ ἔπραξε πονηρὰ ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ» δὲν ἐταπεινώθη ἐνώπιον Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, λαλοῦντος ἐκ στόματος τοῦ Κυρίου. Καὶ ἔτι ἀπεστάτησεν ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ναβουχοδονόσορος. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐχλεύαζον τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, καὶ κατεφρόνουν τοὺς λόγους αὐτοῦ, καὶ ἔσκαπτον τοὺς προφήτας αὐτοῦ, ἕως οὗ ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου ἀνέβη κατὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἦτο θεραπεία. Διὰ τοῦτο ἔφερεν ἐπ' αὐτοὺς τὸν βασιλέα τῶν Χαλδαίων, (τὸν Ναβουχοδονόσορα) καὶ ἐθανάτωσε τοὺς νεανίσκους αὐτῶν ἐν μαχαίρᾳ ἐντὸς τοῦ οἴκου τοῦ ἁγιαστηρίου αὐτῶν, καὶ δὲν ἐφείσθη νέου ἢ παρθένου, γέροντος, ἡ κεκυφότες· πάντας παρέδωκεν εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Καὶ πάν-

τα τὰ σκευὴ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ μεγάλα καὶ μικρά, καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, τὰ πάντα ἔφερεν εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ κατέκαισαν τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ καὶ κατέσκαψαν τὸ τεῖχος τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ πάντα τὰ παλάτια αὐτῆς κατέκαισαν ἐν πυρὶ, καὶ πάντα τὰ πολύτιμα σκευὴ αὐτῆς ἠφάνισαν. Καὶ τοὺς ἐκφυγόντας τὴν μάχαιραν μετώκισαν εἰς Βαβυλῶνα οὗ οἱ ἦσαν δοῦλοι εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, μέχρι τοῦ καιροῦ τῆς Βασιλείας τῶν Περσῶν, διὰ τὴν πληρωθῆναι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὃ διὰ στόματος Ἱερεμίου, ἕως οὗ ἡ γῆ χαρῇ τὰ σάββατα αὐτῆς· διότι πάντα τὸν καιρὸν τῆς ἐρημώσεως αὐτῆς ἐφύλαττε Σάββατον, ἕως οὗ συμπληρωθῶσιν 70 ἔτη». Β' Χρον. λστ' 11, 12, 13, 16-21.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΕΓΕΝΕΤΟ ΠΡΟ ΤΟΥ 617 π.Χ.

Ἡ αἰχμαλωσία αὕτη ἐγένετο κατὰ τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Σεδεκίου, ἥτοι κατὰ τὸ ἔτος 606 π.Χ.

Πρὸς πλείονα ἐπιβεβαίωσιν τούτου, παραθέτομεν τὴν ἀφήγησιν ἐκείνην τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ καὶ ἥτις πραγματεύεται περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς ζητήματος. Ὁ Ἰεζεκιήλ ὑπολογίζει τὸν ἐν τῇ προφητείᾳ του ἀναφερόμενον χρόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατ' ἣν αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι Ἰουδαῖοι ἠχμαλωτίσθησαν καὶ μετεφέρθησαν εἰς Βαβυλῶνα (Ἰεζεκ. α' 1. η' 1. κ' 1). Ἡ αἰχμαλωσία ἐκείνη ἤρχισε τὸ 617 π.Χ. Κατὰ δὲ τὸ ἑβδομον ἔτος τῆς αἰχμαλωσίας ἐκείνης, τὸν πέμπτον μῆνα, τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνός, δηλ. περὶ τὴν 1ην Αὐγούστου τοῦ 610 ἔτους ὅτε ἦτο τὸ 15ον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ἐξετέθη καὶ πάλιν ἡ διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἰσραὴλ ἐκδοθεῖσα θεία ἀπόφασις, ἐξαγγελθεῖσα διὰ μέσου τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ, δι' ἄλλων φράσεων. — Ἰεζεκ. κ' 1.

Ἡ αὕτη δὲ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Ἰεχωῶβ, ὡς ἐξετέθη ἐν Λευϊτικῷ κστ' 31-33, ἐπανελήφθη ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ διὰ τῶν ἐξῆς λόγων: «Διὰ τοῦτο, οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἐπειδὴ ἐκάμετε τὰ ἐλθῆναι εἰς ἐνθύμησιν ἢ ἀνομία σας, ὅτε ἀνεκαλύφθησαν αἱ παραβάσεις σας, ὥστε νὰ φανερωθῶσι τὰ ἁμαρτήματά σας εἰς πάσας τὰς πράξεις σας, ἐπειδὴ ἤλθετε εἰς ἐνθύμησιν, θέλετε γεῖναι χειριζώμενοι. Καὶ σύ, δέβηλε, ἀσεβῇ ἡγεμὼν τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ ὁποίου ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ὅτε ἡ ἀνομία ἐφθασεν εἰς πέρας, Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Σήκωσον τὸ διάδημα καὶ ἀφαίρεσον τὸ στέμμα· αὐτὸ δὲν θέλει εἰσθαι τοιοῦτον· ὁ ταπεινὸς θέλει ὑψωθῆναι καὶ ὁ ὑψηλὸς θέλει ταπεινωθῆναι. Θέλω ἀνατρέψω, ἀνατρέψω, ἀνατρέψω αὐτό, καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει, ἕως οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνήκει, καὶ εἰς τοῦτον θέλω δῶσθαι αὐτό». — Ἰεζεκ. κα' 24-27.

Ἡ ἐπανάληψις αὕτη τῆς θείας καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐγένετο τέσσαρα ἔτη πρὸ τῆς ἐπιβολῆς αὐτῆς. Ἡ δὲ ἐπιβολὴ ἐκείνῃ τῆς θείας ἀποφάσεως σημειοῖ τὴν ἀρχὴν τῶν καιρῶν τῶν ἔθνων.

ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΟ 606 π.Χ.

Ὁ Θεὸς εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι τὸ σκῆπτρον δὲν θὰ ἐξέλκεται ἐκ τοῦ Ἰούδα, οὐδὲ νομοθέτης ἐκ μέσου τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἔλθῃ ὁ Σηλῶ. (Γέν. μθ' 10). Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς τιμωρίας δὲν συμπεριλαμβάνετο καὶ ἡ ἄρσις τοῦ σκῆπτρου. Ἀπλῶς μόνον λέγει ὁ Θεός: «Σήκωσον τὸ διάδημα, ἀφαίρεσον τὸ στέμμα». Τὸ στέμμα εἶναι σύμβολον αὐτοκρατορικῆς δεσποτείας ἢ ἡγεμονίας· ἐνῷ τὸ σκῆπτρον εἶναι σύμβολον αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας ἢ δικαιώματος. Ἡ ἐπιβολὴ ἐπομένως τῆς θείας ἀποφάσεως ἀπεστέρεψε τὸν Ἰσραὴλ τῆς κυριαρχίας ἢ δεσποτείας, τὴν ὁποίαν κυριαρχίαν θὰ εἶχον ἤδη εἰς τὰς χεῖράς των οἱ ἔθνη μέχρι τοῦ καιροῦ τῆς ἐλεύσεως ἐκείνου εἰς ὃν ἀνῆκε τὸ δικαίωμα, δηλαδὴ τοῦ Σιλῶ ἢ Μεσσίου. Ἐπομένως οἱ καιροὶ τῶν ἔθνων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀρχίσωσιν ἐάν πρῶτον δὲν ἐπεβάλλετο ἡ διὰ τῆς βίας ἐφαρμογὴ τῆς θείας ἀποφάσεως (Ἰεζεκιήλ κα' 24-27). Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπόφασις ἐκείνη ἀτηγγέλθη ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ, βασιλεύοντος ἔτι τοῦ Σεδεκίου, ἔπεται ὅτι οἱ καιροὶ τῶν ἔθνων δὲν ἤρχισαν διὰ τῆς αἰχμαλωτίσεως τοῦ Ἰωακείμ ἢ Ἰωαχεὶν, ἀλλ' ἤρχισαν ἅμα τῇ ἀνατροπῇ τοῦ Σεδεκίου.

Περὶ τὴν 1ην Αὐγούστου τοῦ 606 (605½) π.Χ., ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος κατεδάφισε τὴν πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων, τὴν κατέστρεψε, συνέλαβε τὸν Σεδεκίαν, οὗτινος ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἠρῆμωσε τὴν πόλιν καὶ τὴν γῆν (Ἰερμ. λθ' 2-9). Καὶ τοιουτοτρόπως, ἐξ ἄλλης σειρᾶς μαρτυριῶν καὶ ἀποδείξεων, λίαν θετικῶς καὶ ὀρισμένως καταδεικνύεται ὅτι ἡ θεία ἀπόφασις ἐπεβλήθη τὸ 606 π.Χ., θέσασα τέρμα εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ παρασχοῦσα εἰς τὰ ἔθνη τὴν εὐκαιρίαν νὰ καθιδρύσωσι τὴν παγκόσμιον αὐτῶν κυριαρχίαν. Τότε ὁ Ἰεχωθᾶ, εἰκονικῶς ὁμιλοῦντες, ἀπεσύρθη ἐκ τῆς σκηνῆς τῆς δράσεως καὶ τῆς ἐνεργείας, ἐπιτρέψας εἰς τὸν Σατανᾶν, τὸν ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἀντιπροσωπευόμενον, νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὴν παγκόσμιον αὐτοῦ αὐτοκρατορίαν. Τότε ὁ Σατανᾶς ἐγένετο «θεὸς ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου», καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου καὶ ἐφεξῆς ἡ διὰ μέσου τῶν ἐπαγείων αὐτοῦ ἀντιπροσώπων ἐξασκουμένη κυριαρχία τοῦ συμβολίζεται ὑπὸ θηρίου.

ΣΗΜΕΙΟΝ Γ' —ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΗ

Οἱ πρὸς ἡμᾶς ἀντικείμενοι προσεπάθησαν νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι

ἡ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ ἀπαγγελθεῖσα θεία καταδίκη ἤρξατο ἐπιβαλλομένη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ, ἐπικαλεσθέντες ὡς αὐθεντίαν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐπιχειρήματός των τὸ α' 1, τοῦ Δανιήλ, ὅπερ ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ, βασιλέως τοῦ Ἰούδα, ἦλθε Ναβουχοδονόσορ, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπολιόρκησεν αὐτήν». Ἡ μετὰ προσοχῆς ἐξέτασις τοῦ χωρίου τούτου, θέλει καταδείξει τὴν ὑπάρχουσαν διαφορὰν ἢ ἀσυμφωνίαν. Διότι κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Ἰωακείμ, καθὼς ἀπεδείξαμεν ἀνωτέρω, ὁ Ναβουχοδονόσορ δὲν ἦτο εἰδότες βασιλεύς τῆς Βαβυλῶνος, γενόμενος βασιλεὺς ἐν ἔτος βραδύτερον (Ἱερειμίας κε' 1). αἱ δὲ σαφεῖς Γραφικαὶ μαρτυρίαι αἰτινες ἀνωτέρω ἐξετέθησαν καταδεικνύουσιν ὅτι ἡ πρώτη ἐκστρατεία τοῦ Ναβουχοδονόσορος κατὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἤρχισε τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ. Ἐπομένως ἦτο ἀδύνατον δι' αὐτὸν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ.

Ἡ πλέον κατάλληλος καὶ λογικὴ ἐξήγησις τοῦ Γραφικοῦ ἐκεῖνον χωρίου (Δαν. α' 1) εἶναι ἡ ἐξῆς: «Οτι τὸ ἐνταῦθα ἀναφερόμενον τρίτον ἔτος ἦτο τὸ τρίτον ἔτος τῆς ὑποτελείας τοῦ Ἰωακείμ εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορα, ἢ «τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Ἰωακείμ» (ὡς φόρου ὑποτελοῦς). Σαφῶς δὲ ἐκτίθεται εἰς τὰς Γραφάς, ὡς προαπεδείξαμεν, ὅτι κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς Βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ, ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐπῆλθε κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἰωακείμ γενόμενος δοῦλος αὐτοῦ ἐπλήρωσε τριετὴν φόρον, καὶ κατόπιν ἐπανεστάτησε κατ' αὐτοῦ. (Β' Βασιλέων κδ' 1). Ἐπομένως τρία ἀκριβῶς ἔτη μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ὑποτελείας του, ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος 617 π.Χ. ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐπολιόρκησε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἡχμαλώτισε τὸν Ἰωακείμ, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς προφῆτας Δανιήλ, Ἰεζεκιήλ καὶ τοὺς ἄλλους, συμπεριλαμβανομένων τοῦ Ἀζαρίου, Μισαήλ καὶ Ἀνανίου, ὧν τὰ ὀνόματα μετελλάγησαν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως εἰς Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδευαγῶ. Ὁ Δανιήλ ἔγραψε τὴν προφητείαν του καθ' ὃν χρόνον εὐρίσκετο ἐν Βαβυλῶνι· καὶ εἶναι λίαν φανερόν ὅτι ὁ Δανιήλ ὑπελόγιζε τὸν χρόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῆς ὑποτελείας τοῦ Ἰωακείμ ὡς βασιλέως. Ἐντεῦθεν, τὸ ἐπιχείρημα τῶν πρὸς ἡμᾶς ἀντιφρονούντων καὶ λεγόντων ὅτι οἱ καιροὶ τῶν ἔθνων ἤρχισαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωακείμ, **καταρτίζεται ἀφ' ἑαυτοῦ.**

ΣΗΜΕΙΟΝ Δ'—ΤΟ ΕΝΥΠΝΙΟΝ ΤΟΥ ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡΟΣ

Ἀλλὰ καὶ πάλιν, οἱ ἀντίθετοι λέγουσιν ὅτι ἡ ἔναρξις τῶν καιρῶν τῶν ἔθνων σημειοῦται διὰ τῆς ἀναβάσεως τοῦ Ναβουχοδονόσορος εἰς τὸν θρόνον τῆς Βαβυλῶνος, καὶ πρὸς ὑποστήριξιν

τοῦ ἐπαχειρήματος αὐτῶν ἐπικαλοῦνται τὸ δ' 1, τοῦ Δανιήλ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπαχείρημα αὐτῶν τοῦτο πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ καταπέσῃ.

Ἐν Δανιήλ δ' 1, ἀναγινώσκομεν τὰ ἐξῆς: «Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐνυπνιάσθη ἐνύπνια καὶ ἐταράχθη τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ ὁ ὕπνος αὐτοῦ ἔφυγεν ἀπ' αὐτοῦ». Τὸ ἐν λόγῳ ὄνειρον ἐκτίθεται ἐν τοῖς ἐδαφίοις 31-35, τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου. Ὁ Βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ διέταξε νὰ ἔλθωσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πάντες οἱ μάγοι, οἱ ἀστρολόγοι, οἱ μάντις, καὶ οἱ Χαλδαῖοι διὰ νὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ· ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἠδυνήθη. «Καὶ εἰσῆξεν ὁ Ἀριώχ (ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως) μετὰ σπουδῆς τὸν Δανιήλ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν οὕτως: Εὗρηκα ἄνδρα ἐκ τῶν υἱῶν τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰούδα, ὅστις θέλει φανερώσει τὴν ἐρμηνείαν εἰς τὸν βασιλέα. Ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπε εἰς τὸν Δανιήλ τοῦ ὁποῦ τοῦ ὀνόματος ἦτο Βαλτασάσαρ, Εἶσαι ἱκανὸς νὰ φανερώσῃς πρὸς ἐμὲ τὸ ἐνύπνιον τὸ ὁποῖον εἶδον καὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτοῦ;» —Δανιήλ δ' 25, 26.

Διὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἔλαβε χώραν τὸ γεγονός τοῦτο κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος· 1) Διότι ὁ Δανιήλ, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Ναβουχοδονόσορος δὲν ἦτο ἐν Βαβυλῶνι καὶ συνεπῶς δὲν ἠδύνατο νὰ προσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως· 2) Διότι ὁ Δανιήλ μετεφέρθη αἰχμάλωτος εἰς Βαβυλῶνα κατὰ τὸ 617 π.Χ. ὅπερ ἦτο τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος, καὶ 3) Διότι δὲν ἐπετράπη εἰς τὸν Δανιήλ νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως εἰ μὴ μόνον ἀπ' οὗ παρέμεινεν ἐν Βαβυλῶνι τρεῖς ἔτη, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν.

Τὰ μέχρι τοῦδε παρατεθέντα γεγονότα μετὰ μεγάλης θετικότητος ἐπιβεβαιοῦσι τὴν ὀρθότητα τῶν περιπτώσεων 1) καὶ 2). Ἦδη προχωροῦμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς 3ης τοιαύτης.

Κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ ὁ Ναβουχοδονόσορ μετέφερεν αἰχμαλώτους εἰς Βαβυλῶνα πολλοὺς Ἰουδαίους, μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Δανιήλ καὶ οἱ τρεῖς Ἑβραῖοι παῖδες. Ὁ βασιλεὺς εἶχε δώσει ἐντολήν εἰς τὸν Ἀσφενάξ, τὸν ἀρχιμενοῦχον αὐτοῦ νὰ φέρῃ τινὰς ἐκ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ «μὴ ἔχοντας μηδὲν ἄλλο, καὶ ὥραίους τὴν ὄψιν καὶ νοήμονας ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ εἰδήμονας πάσης γνώσεως, καὶ ἔχοντας φρόνησιν καὶ δυναμένους νὰ ἰστανταὶ ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ βασιλέως καὶ νὰ διδάσκῃ αὐτοὺς τὰ γράμματα καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν Χαλδαίων.» Ἐν ἄλλοις λόγοις, οἱ οὕτω ἐκλεγέντες θὰ διεπαιδαγωγοῦντο καὶ θὰ ἐξεγιννάζοντο. «Καὶ διέταξεν εἰς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς καθημερινὴν μερίδα ἀπὸ τῶν βασιλικῶν ἐδεσμάτων, καὶ ἀπὸ τοῦ

οἴνου τὸν ὅποιον αὐτὸς ἔπινε, καὶ ἀφοῦ ἀνατραφῶσι τρία ἔτη, νὰ ἴστανται μετὰ ταῦτα ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως. Καὶ μεταξὺ τούτων ἦσαν ἐκ τῶν υἱῶν Ἰούδα, Δανιήλ, Ἀνανίας, Μισαήλ καὶ Ἀζαρίας. Καὶ ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν (μετὰ τρία ἔτη) ὅτε ὁ Βασιλεὺς εἶπε νὰ εἰσάξωσιν αὐτούς, ὁ ἀρχιευνούχος εἰσῆγεν αὐτούς ἐνώπιον τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Καὶ ἐλάλησε μετ' αὐτῶν ὁ βασιλεὺς καὶ δὲν εὐρέθη μετὰ πάντων αὐτῶν ὅμοιος τοῦ Δανιήλ, τοῦ Ἀνανία, τοῦ Μισαήλ καὶ τοῦ Ἀζαρία. Καὶ ἴσταντο ἐνώπιον τοῦ βασιλέως». — Δαν. α' 3-6, 18-19.

ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ ΗΤΟ ΤΟ 614 π.Χ.

Κατὰ τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως, τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο τῆς παραστάσεως τοῦ Δανιήλ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔλαβε χώραν εἰμὴ κατὰ τὸ τέλος τῶν 3 ἐτῶν τῆς διαπαιδαγωγῆσεώς του, ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος 614 π. Χ. καὶ κατὰ τὸ ἐνδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι μετὰ ἓν ἔτος περὶπου εἶδεν ὁ Ναβουχοδονόσορ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐνύπνιόν του.

Καὶ ἤδη διὰ νὰ ἴδωμεν αἰρομένην πᾶσαν τυχὸν ὑπάρχουσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ συμπεράσματος ἡμῶν τούτου, θὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τὴν μαρτυρίαν τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα *Variorum* μεταφράσεως τῆς Γραφῆς, ἥτις ὡς ἐξῆς ἀποδίδει τὸ χωρίον (Δανιήλ 6' 1) — «Καὶ ἐν τῷ **δεκάτῳ** ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐνυπνιάσθη ἐνύπνια», κλπ. Πᾶσαι δὲ αἱ ἐμπεριστατωμένα ἀποδείξεις ἅς παρέχει ἡμῖν αὐτὸς οὗτος ὁ Δανιήλ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς *Variorum* ἀπόδοσις εἶναι ὀρθή.

Συνεπῶς ἡ ὑπὸ τοῦ Δανιήλ (6' 37) δοθεῖσα ἐρμηνεῖα εἰς τὸν βασιλέα εἶναι ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὅτι ὁ Ἰεχωῶθ καθώρισεν ὅπως ὁ Ναβουχοδονόσορ γίνῃ ἡ κεφαλὴ τῆς ὀραθείσης εἰκόνης. Εἰς τὰ τοιούτου εἶδους σοβαρὰ ζητήματα δίδονται ἡμῖν ἰδιαίτεραι πληροφορίαι εἰς τὰς Γραφάς, ὥστε νὰ μὴ περὶπλοῦμεν εἰς διαφόρους εἰκασίας καὶ ὑποθέσεις. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σαφέστατα λέγει ὅτι ὁ Θεός: «καλεῖ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα». (Ρωμ. 8' 17). Καὶ νὰ ἐκθέσωμεν τὸ ὅλον ζήτημα κατ' ἄλλον τρόπον, ὁ Ἰεχωῶθ ἀπεφάσισεν ὅπως ὁ Ναβουχοδονόσορ καταλάβῃ τὴν θέσιν ἐκείνην κατὰ τὸν χρόνον ὅπως ἐκείνον ὁ Σεδεκίας ἦτο βασιλεὺς, καὶ ἦτο βασιλεὺς ἐπὶ τρία ἤδη ἔτη, καὶ ἐβασίλευσεν ἕτερα ὀκτὼ ἔτη μετὰ ταῦτα, προτοῦ ὁ Ναβουχοδονόσορ ἀναλάβῃ πραγματικῶς τὴν θέσιν αὐτοῦ, ὡς κεφαλὴ τῆς εἰκόνης.

ΣΗΜΕΙΟΝ Ε' — Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ

Τὰ μέχρι τοῦδε παρατεθέντα ἐνώπιον ἡμῶν ἐπιχειρήματα ἀπέδειξαν ὅτι οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν ὡς περίοδος βασίζονται ἐπὶ τῆς

σειράς καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς κατοχῆς τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων βασιλέων. Ἡ μαρτυρία ἐκείνη ἀπέδειξεν ἡμῖν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 606 π.Χ., ἀφηρέθη τὸ στέμμα (ἡ ἐξουσία πρὸς ἐξασκήσιν τῆς κυριαρχίας) ἐκ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐπετράπη εἰς ἓνα ἐθνικὸν βασιλεῖα νὰ ἐξασκῇ τὴν ἐξουσίαν ἐκείνην. Ἦδη θὰ εἰσαγάγωμεν ἑτέραν σειρὰν μαρτυριῶν, ἀρχόμενοι ἐκ τινος ἄλλης μεταγενεστέρας πλὴν τελικῶς καθωρισμένης χρονολογίας καὶ ὑπολογίζοντες τὸν χρόνον ἀναδρομικῶς, θὰ καταμετρήσωμεν καὶ θὰ παραβάλλωμεν αὐτὸν πρὸς ἀλανθᾶστους Γραφικὰς μαρτυρίας, ἐκ τῶν ὁποίων θέλει πασιδῆλως προσαποδειχθῇ ἡ ἑναρξίς τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν ὡς λαβοῦσα χώραν κατὰ τὸ ἔτος 606 π.Χ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο σύστημα τῶν ἀποδείξεων θὰ εἶναι μία τελεία ἐπιβεβαίωσις τῶν προηγουμένως λεχθέντων.

Ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαίου (Ἰδὲ κεφ. μδ' καὶ με') προεῖπεν ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν Ναβουχοδονόσορα αὐτοκρατορία τῶν Βαβυλωνίων θὰ ἀνετρέπετο καὶ ὅτι θὰ ἐπετρέπετο εἰς τὸν Ἰσραὴλ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ. Ὁ προφήτης ἀνέφερε μάλιστα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νικητοῦ ἐκείνου βασιλέως, τοῦ Κύρου. Εἶναι λίαν σπουδαῖον ἐπομένως τὸ νὰ γνωρίζομεν τὸν χρόνον τῆς ἐναρξeos τῆς βασιλείας τοῦ Κύρου.

Ἡ βασιλεία τοῦ Κύρου προσεπιμαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν ἀφηγήσεων πολλῶν κοσμικῶν ἱστορικῶν. Ἡ μαρτυρία δὲ αὕτη παρατίθεται ἐνταῦθα κυρίως διὰ δύο λόγους· 1) διότι παρατηρεῖται ποιά τις ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τῆς χρονολογίας ὡς αὕτη ἐξετέθη προλαβόντως, καὶ 2) διότι ἡ χρονολογία αὕτη ἐπιβεβαιοῦται διὰ Γραφικῶν ἀποδείξεων. Κατὰ κανόνα δυνάμεθα νὰ μεταχειριζώμεθα τὴν κοσμικὴν ἱστορίαν ὡς ἐπιβεβαιωτικὴν μαρτυρίαν, καὶ διὰ τοῦτο παραθέτομεν κατωτέρω τινὰ ἐκ τῶν αὐθεντικωτέρων συγγραμμάτων:

Τὸ «Λεξικὸν τῆς Γραφῆς» τοῦ Σμίθ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἰχμαλωσίαι τῶν Ἰουδαίων» ἐν σελῖσι 99 καὶ 100, λέγει: «Ἡ Βαβυλωνιακὴ αἰχμαλωσία ἐτερματίσθη διὰ τοῦ διατάγματος τοῦ Κύρου, τὸ 536 π.Χ.»

Τὰ «Σχόλια τῆς Γραφῆς» τοῦ (Τζαίημσον, Φῶσσει καὶ Μπράουν) ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ καὶ ἐν σελ. 288, λέγει ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Κύρου καὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος ἦτο τὸ 536 π.Χ.

Ἡ «Ἱστορία τοῦ Σουήντεν» ἐν σελ. 40, δίδει τὸ ἔτος 536 ὡς τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος τοῦ Κύρου διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἰουδαίων.

Ἡ «Ἱστορία τῶν Ἱστοριῶν τοῦ Κόσμου», ἐν σελ. 27 τοῦ Β' τόμου λέγει ὅτι ἡ ἐκδοσις τοῦ διατάγματος τοῦ Κύρου διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἰουδαίων ἐγένετο τὸ 536.

Ἡ «Παγκόσμιος Ἐγκυκλοπαίδεια» ἐν σελ. 145 τοῦ ΣΤ' τόμου

δίδει τὸ ἔτος 536 ὡς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Κύρου.

Ἡ «Ἐπίτομος Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ὁρθοκρυπτικῆς γνώσεως» τοῦ Σάνφορντ (σελ. 471) λέγει ὅτι ὁ Κύρος ἤρξατο βασιλεύων τὸ 536 π.Χ.

Ἐν δὲ ταῖς Γραφαῖς ἀναγινώσκομεν: «Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει Κύρου τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας, διὰ τὰ πληρωθῆναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ὁ διὰ στόματος Ἱερεμίου, διήγειρεν ὁ Κύριος τὸ πνεῦμα τοῦ Κύρου, βασιλέως τῆς Περσίας, καὶ διεκήρυξε διὰ παντός τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ἐγγράφως, λέγων: Οὕτω λέγει Κύρος ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, πάντα τὰ βασίλεια τῆς γῆς ἔδωκεν εἰς ἐμέ Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αὐτὸς προσέταξεν εἰς ἐμέ τὰ οἰκοδομήσω εἰς αὐτὸν οἶκον ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἥ τις εἶναι ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ· τίς ἐξ ὑμῶν εἶναι ἐκ παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ; Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ ἔστω μετ' αὐτοῦ καὶ ὡς ἀναβῇ». (Β' Χρονικῶν λστ' 22, 23). «Τότε ἐσηκώθησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν πατριῶν τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμὴν καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖται μετὰ πάντων ὅσων τὸ πνεῦμα διήγειρεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ τὰ ἀναβῶσι διὰ τὰ οἰκοδομήσωσι τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ Καὶ ἐξήγαγεν ὁ βασιλεὺς Κύρος τὰ σκεύη τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου τὰ ὅποια ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶχε φέρει ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ θέσει αὐτὰ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ Τὰ πάντα ἀνεβίβασεν ὁ Σασαβασάρ μετὰ τῶν αἰχμαλώτων τῶν ἀναβιβασθέντων ἀπὸ Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλὴμ». (Ἔσδρας α' 5, 7, 11). «Καὶ ὅτε ἔφθασεν ὁ ἕβδομος μῆν, καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἦσαν ἐν ταῖς πόλεσι, συνηθροίσθη ὁ λαὸς ὡς εἰς ἄνθρωπος εἰς Ἱεροσόλυμα Καὶ ἔδωκαν ἀργύριον, εἰς τοὺς λιθοτόμους καὶ εἰς τοὺς τέκτονας καὶ τροφάς καὶ ποτὰ καὶ ἔλαιον εἰς τοὺς Σιδωνίους καὶ εἰς τοὺς Τυρίους διὰ τὰ φέρωσι ξύλα κέδρινα ἀπὸ τοῦ Λιβάνου εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἰόπης, κατὰ τὴν εἰς αὐτοὺς δοθεῖσαν ἄδειαν Κύρου τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας». — Ἔσδρας γ' 1, 7. ἴδε ἐπίσης Ἔσδρας ε' 12-14.

Αἱ Γραφικαὶ αὗται μαρτυρίαι δεικνύουσιν ὅτι ἡ ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσία τῶν Ἰουδαίων ἐτελείωσε κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Κύρου· οἱ δὲ κοσμικοὶ ἱστορικοὶ οἱ ἀνωτέρω παρατεθέντες δεικνύουσιν ὅτι τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦτο τὸ 536 π.Χ. Ἐν τῷ ἀμέσῳ ἐπομένῳ Σημεῖῳ θέλει ἐξετασθῇ ἡ Γραφικὴ μαρτυρία δι' ἧς θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ χρονολογία 536 π.Χ. εἶναι ὀρθὴ χρονολογία, ἐκ τῆς ὁποίας θέλει ἐπιβεβαιωθῇ ἔτι ἅπαξ ὅτι τὸ ἔτος 606 π.Χ. εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν.

ΣΗΜΕΙΟΝ ΣΤ' — Ἡ ΕΡΗΜΩΣΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Οὐχὶ σμικρὰ σύγχυσις προέκυψεν ἐκ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν λέξεων αἰχμαλωσία, δουλεία καὶ ἐρήμωσις, αἵτινες θεωροῦνται ὑπὸ τινων ὡς ἔχουσαι τὴν αὐτὴν σημασίαν, καὶ ὡς συνώνυμοι

δροι. Οἱ Ἰουδαῖοι οὐχὶ ἅπαξ ἡχμαλωτίσθησαν καὶ κατὰ διαφόρους χρονικὰς περιόδους· μία ὅμως περίοδος ἐρημώσεως ἔλαβε χώραν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εὗρισκοντο ἐν αἰχμαλωσίᾳ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου τῆς ἐρημώσεως, ἀλλ' ἢ τοιαύτη αὐτῶν αἰχμαλωσία ἦτο ἀπλῶς τυχαία ὡς πρὸς τὴν ἐρήμωσιν. Ἡ πρώτη αὐτῶν αἰχμαλωσία ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἤρχισε κατὰ τὸ 617 π.Χ., καὶ μόνον μετὰ ἑνδεκα ἔτη βραδύτερον ἢ γῇ κατέστη ἔρημος, ἄνευ κατοίκου. Ἐκεῖνο ὅπερ θέλει ὁ Θεὸς παρ' ἡμῶν νὰ ἐννοήσωμεν δέον νὰ τὸ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς γλώσσης τῆς χρησιμοποιοιμένης ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Θεοῦ τῇ ἐξενεχθείσῃ διὰ τὴν τιμωρίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἐν αὐτῇ λέγει: «Καὶ θέλω καταστήσει τὰς πόλεις σας ἐρήμους, καὶ θέλω ἐξερημώσῃ τὰ ἁγιαστήριά σας, καὶ δὲν θέλω ὀσφρανθῇ τὴν ὁσμὴν τῶν εὐωδιῶν σας. Καὶ θέλω ἐξερημώσῃ ἐγὼ τὴν γῆν σας, καὶ θέλουσι θανατώσει εἰς τοῦτο οἱ ἐχθροί σας, οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ». (Λευϊτ. κστ' 31, 32). Ἐπανειλημμένως ὁ Κύριος ἐπανέλαβε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐκείνην διὰ μέσου τοῦ προφήτου Ἰερεμίου: «Καὶ θέλω καταστήσει τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς σωρούς, κατοικίαν θῶων, καὶ τὰς πόλεις τοῦ Ἰούδα θέλω κάμει ἐρήμωσιν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ὁ κατοικῶν». (Ἰερεμ. θ' 11, λγ' 10, λδ' 32). Καθὼς δὲ ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, τὸ θεῖον ἐκεῖνο διάταγμα ἐπεβλήθη εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ Σεδεκίου, τὸ 606 π.Χ.

Ἡ περίοδος τῆς ἐρημώσεως τῆς γῆς καθορίζεται ἐν ταῖς Γραφαῖς ὡς ἑβδομηκονταετής. Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς διὰ τῆς βίας ἐπιβολῆς τῆς ἀποφάσεώς του ἐκείνης, ὡς οὗτος ἐκτίθεται ἐν Β' Χρον. λστ' 18-20, ἦτο, «διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὁ διὰ στόματος τοῦ Ἰερεμίου, ἑωσοῦ ἢ γῇ χαρῇ τὰ σάββατα αὐτῆς· διότι πάντα τὸν καιρὸν τῆς ἐρημώσεως αὐτῆς ἐφύλαττε Σάββατον, ἑωσοῦ συμπληρωθῶσιν ἑβδομήκοντα ἔτη (ἐδάφ. 21). Ὁ δὲ προφήτης Ἰερεμίας εἶπεν: «Καὶ πᾶσα αὕτη ἡ γῇ θέλει εἰσθαι εἰς ἐρήμωσιν καὶ θάμβος, καὶ τὰ ἔθνη ταῦτα θέλουσι δουλεύσει τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος ἑβδομήκοντα ἔτη. — Ἰερεμ. κε' 11.

ΕΡΗΜΟΣ ΕΠΙ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ ΕΤΗ

Αἱ μέχρι τοῦδε προσαχθεῖσαι μαρτυρίαι καταδεικνύουσιν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Κύρου ἤρξατο ἐν ἔτει 536 π.Χ., καὶ ὅτι τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Βασιλείας αὐτοῦ ἐσημείωσε τὸ τέλος τῆς ἐρημώσεως τῆς γῆς, καθ' ὃ ἐξέδωκε τὸ γνωστὸν διάταγμα πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Αἱ δὲ πρὸς τοῦτο παρατεθεῖσαι Γραφικαὶ μαρτυρίαι ἔδειξαν ὅτι ἡ περίοδος ἐκείνη τῆς ἐρημώσεως θὰ ἀποτελεῖτο ἐξ ἑβδομήκοντα ἐτῶν. Προσθέτοντες λοιπὸν τὰ 70 ἔτη ἀναδρομικῶς εἰς τὸ ἔτος 536, λαμβάνομεν τὸν ἀριθμὸν 606, ὅπερ εἶναι τὸ 606ον π.Χ., ἐξ οὗ τελείως καταδεικνύεται

καὶ ἐπιμαρτυρεῖται ἡ ἑτέρα σειρά τῶν ἀποδείξεων δι' ὧν ἀπεδείχθη ἐν τοῖς προτέροις ὅτι τὸ ἔτος 606 π.Χ. εἶναι ἡ χρονολογία καθ' ἣν τὸ στέμμα ἀφηρέθη ἀπὸ τοῦ Ἰσραήλ, ὁπότε ἤρχισε συγχρόνως καὶ ἡ ἐρήμωσις, ὡς καὶ οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν.

Παραμπιπτόντως, ἐπιθυμοῦμεν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι πολλὰ ἄχρι τοῦδε ἐλέγχθησαν περὶ τῆς δεκαεννεαετοῦς βασιλείας τοῦ Ναβουχοδονόσορος πρὸ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ Σεδεκίου καὶ ὅτι πλείσται προσπάθειαι κατεβλήθησαν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς τοῦτο ἐνυπάρχει παράλληλόν τι ἀποτελούμενον ἐκ δεκαεννέα ἐτῶν, ὅπερ μέλλει νὰ λάβῃ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ ἐν σχέσει μὲ τὸ τέλος τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν, καὶ τῆς πλήρους ἀνατροπῆς τῶν ἐθνικῶν κυβερνήσεων. Οὐδεὶς ὅμως ἀποχρῶν λόγος ὑπάρχει δικαιολογῶν τὰ τοιαῦτα συμπεράσματα, καθότι οὔτε ὑπὸ τῆς λογικῆς, οὔτε ὑπὸ τῆς Γραφῆς ὑποστηρίζεται οὗτος. Οὐδεμίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃσι τὰ δέκα ἐννέα ἐκεῖνα ἔτη πρὸς τοὺς καιροὺς τῶν ἐθνῶν, τὴν ἑναρξιν αὐτῶν, τὸ τέλος αὐτῶν, ἢ πρὸς τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐθνικῶν κυβερνήσεων. Τὰ τοιαῦτα ἐπιχειρήματα οὐδὲν ἄλλο ἀποσκοποῦσιν εἰ μὴ τὴν σύγχυσιν τῶν διανοιῶν τινων ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ταυτῶν πρὸς τὸ λέγειν ὅτι ἐπειδὴ ἡ γαλῆ ἔχει «ἐννέα ἰσάδας», διὰ τὸν λόγον τοῦτον θὰ χρειασθῶσιν ἐννέα ἔτη διὰ τὴν ἐξολόθρευσιν ὅλων τῶν γαλῶν· καὶ ἐπομένως ἐπειδὴ ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐβασίλευσε 19 ἔτη πρὸ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ Σεδεκίου, ἔπεται ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας θὰ λάβῃ χώραν μετὰ 19 ἔτη ἀπὸ τοῦ 1914. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἐπιχείρημά των εἶναι παράλογον, καὶ ἀντιγραφικόν, καὶ μωρόν.

Κατόπιν τῶν πολλαπλῶν τούτων μαρτυριῶν, πεποιθήμεν ὅτι οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται τοῦ λοιποῦ νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ σχετικῶς πρὸς τοὺς καιροὺς τῶν ἐθνῶν, τῆς διορίας τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας τῶν ἐθνῶν μὴ δυναμένης κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἀρχίσῃ, ἐνόσω καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τῆς τοῦ Θεοῦ τυπικῆς βασιλείας παρέμενεν ἐν τῇ γῇ. Οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει πότε ὁ εἰδωλολάτρης ἐκεῖνος βασιλεὺς ὁ Ναβουχοδονόσορ ἤρξατο βασιλεύων. Τὰ περὶ τῆς δεκαεννεαετοῦς βασιλείας αὐτοῦ τὰ τοσοῦτον σχολιασθέντα ἐπ' ἐσχάτων, εἶναι πάντῃ ξένα καὶ ἐντελῶς ἐπουσιώδη πρὸς τὸ ἡμέτερον ζήτημα. Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ἰσραὴλ κατοχὴ καὶ ἐξάσκησις τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, τῆς διὰ τοῦ στέμματος συμβολισθείσης, ἔπαυσεν ὑπάρχουσα, ὅταν τὸ στέμμα ἐκεῖνο ἀφηρέθη, ἥτοι, ὅταν ὁ τελευταῖος τοῦ Ἰσραὴλ βασιλεὺς κατεβιδιάσθη τοῦ θρόνου του, ὅπερ ἐγένετο τὸ 606 π.Χ. Τότε ἡ κυβερνήσις ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου ἀφῆθη ἐν ταῖς χερσίν τῶν ἐθνικῶν, ἐν ἔτει 606 π.Χ. ὅπερ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἀπεδείχθη ὡς βέβαιον. Τότε ἤρξατο ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία, οἱ δὲ ἐπὶ συμβολικοὶ καιροί, ἥτοι τὰ 2520 ἐτελείωσαν τὸ 1914 π.Χ.

Ἰσως ὁμως τινὲς τῶν πρὸς ἡμᾶς ἀντικειμένων νὰ ἀντιτάξωσι τὴν ἀντίρρησην καὶ νὰ εἰπωσι, τί συνέβη τότε ὥστε νὰ καταδειχθῇ ἀρκούντως τὸ τέλος τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν; Δὲν ἐξακολουθοῦσιν ἔτι αἱ ἐθνικαὶ κυβερνήσεις ἐξασκοῦσαι τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν; Δὲν ἐξακολουθοῦσι βαλόνοντα τὰ πράγματα ὡς καὶ ἐξ ἀρχῆς;

Εἰς ταῦτα ἀπαντῶμεν: Ὅτι συνέβη ἀκριβῶς πᾶν ὅ,τι ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι θὰ συνέβαινεν. Ὅτι εὐθὺς ὡς ἦλθε τὸ τέλος τοῦ (Ἰουδαϊκοῦ) ἔτους 1914, ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνήκει τὸ δικαίωμα, ἀνέλαβεν ἐφ' ἑαυτὸν τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἤρξατο βασιλεύων ὅτι τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ ἤρχισεν. — Ἰεζεκ. κα' 27. Ἀποκ. ια' 17, 18.

Οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν ἐτελείωσαν ἐν ἐτει 1914.

Ἐὰν τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιφρονούντων πρὸς ἡμᾶς ἐν σχέσει μὲ τὰς χρονολογίας εἶναι ὀρθά, τότε πᾶν ὅ,τι ἔλαβε χώραν τὸ 1914 καὶ μετὰ ταῦτα, πρέπει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἐνδειξίς τῆς Βασιλείας τοῦ Μεσσίου. Παρ' αὐτῶν ὑποστηρίζεται ἐπίσης ὅτι ἡ σειρὰ τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ πρέπει νὰ μεταβληθῇ διὰ νὰ εἶναι οὕτω δυνατόν νὰ συνταυτισθῇ πρὸς τὰ ἐξαγόμενα ἱστορικῶν τινων, οἵτινες ἦσαν ὄργανα τοῦ Σατανᾶ. Ἡ τοιαύτη ὁμως μεταβολὴ ἤθελεν παντελῶς ἐξαρθρώσῃ καὶ καταστρέψῃ ὅλον τὸ χρονολογικὸν σύστημα καὶ ἐξοβελίσῃ τὴν ἀξίαν τῶν χρονολογιῶν 1874, 1878, 1881, 1914 καὶ 1918. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἐπίσης τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ λέγειν, «Ποῦ εἶναι αἱ ἀποδείξεις τῆς παρουσίας του». «Χρονίζει ὁ Κύριός μου ἐλθεῖν». — Β' Πέτρου γ' 4. Ματθαίου κδ' 48.

Ὑπάρχει χριστιανὸς τόσον τυφλὸς ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἴδῃ ἐκεῖνα ἅτινα συνέβησαν τὸ 1914 καὶ μετὰ ταῦτα, δι' ὧν καταδεικνύεται τὸ τέλος τῶν καιρῶν τῶν ἐθνῶν; Ἄς φέρωμεν ἓν παράδειγμα — Εἰς ἐνοικιαστῆς ἐνφώκισε κτήμᾳ τι ὕψ' ὠρισμένον ἐνοικιαστήριον, οὕτινος ἡ διορὶς λήγει τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1914. Ὁ ἐνοικιαστῆς ὁμως ἀρνεῖται νὰ ἐκκενώσῃ τὸ κτήμα. Ὁ κύριος τοῦ κτήματος, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν νόμιμον ἀνακατοχὴν αὐτοῦ, προβαίνει εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων πρὸς ἔξωσιν αὐτοῦ. Οὕτω καὶ ὁ Θεὸς παρέσχεν εἰς τὰ ἔθνη τὴν ἀδειαν νὰ κυβερνήσωσι τὸν κόσμον ἐπὶ μίαν ὠρισμένην χρονικὴν περίοδον, ἐκ 2520 ἐτῶν, ἥτις ἀδεῖα ἔληξε κατ' Αὐγουστον τοῦ 1914. Τότε προσήλθεν ὁ Γαιοκτήμων, ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα Ἀρχῶν (Ἰεζεκιήλ κα' 27) καὶ ἤρχισε θέτων εἰς ἐνέργειαν τὰ πρὸς ἔξωσιν ἀπαιτούμενα μέσα. Δὲν ἔπρεπε ὁμως νὰ νομιζόμεν ὅτι ὅλως ἀφονιδίως θὰ κατέστρεφε τὰ πάντα, διότι δὲν ἐκτελεῖ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ Κύριος κατὰ τοιοῦτον τρόπον· μᾶλλον, καθ' ὃν χρόνον, παρὼν αὐτός, διακυβεργᾷ τὰ ἀντιμαχόμενα στοιχεῖα, διὰ τῶν

ἁποίων θὰ καταρρεύσῃ ἡ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις, συνεργεῖ ὥστε διὰ μέσου τῶν πιστῶν αὐτοῦ ἀκολούθων νὰ δοθῇ εὐρεῖα μαρτυρία τῆς ἀληθείας εἰς τὸν κόσμον, οὕτως ὥστε οἱ εὐδίδρακτοι τοῦ κόσμου νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸ εἰδεχθές τῆς Σατανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τὸ εὐλογητὸν τῆς Μεσσιανικῆς αὐτοκρατορίας, ἵνα πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, διερχόμενοι τῆς θλίψεως, γίνωσιν ἔτοιμοι καὶ κατάλληλοι διὰ τὰς εὐλογίας τῆς ἀποκαταστάσεως, αἵτινες μέλλουσι νὰ ἐπακολουθήσωσιν.

Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ λίαν ἐπικαίρως, ἤρχισαν αἱ ἐνέργειαι τῆς ἐξώσεως διὰ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, μετὰ τὸν ἁποῖον ἐπηρεολούθησαν ἡ πείνα, οἱ λοιμοί, αἱ ἐπαναστάσεις, ἡ ἀποκατάστασις τῶν Ἰουδαίων ἐν Παλαιστίνῃ, ἡ καταδίωξις τῶν χριστιανῶν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, καὶ τὰ σκάνδαλα μετὰξὺ ἐκείνων οἵτινες ἀξιοῦσιν ὅτι εἶναι ἀκόλουθοι τοῦ Ἰησοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν ἤρξατο ψυχραινομένη. Ὁ Ἰησοῦς προεῖπεν ὅτι πάντα ταῦτα θὰ ἦσαν πύρινα δοκιμασίαι τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑπομονῆς, τόσον δοκιμασίαι, ὥστε μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ ὑπέμενον μέχρι τέλους θὰ ἐσώζοντο». (Ματθαῖος κδ' 7-13). Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἡ ἔξωσις αὕτη προχωρεῖ, αὐτὸς ὁ Κύριος ἐντέλλεται εἰς τοὺς ἀκολούθους αὐτοῦ νὰ διακηρύξωσιν εἰς τοὺς λαοὺς ὅτι ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Σατανᾶ ἐτελείωσεν· ὅτι οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν ἔληξαν· ὅτι ὁ αἰὼν ἐτελείωσεν· ὅτι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἤγγικεν· ὅτι ὁ καιρὸς τῆς ἀποκαταστάσεως ἐπληρώσεν· ὅτι ἑκατομύρια νῦν ζώντων οὐδέποτε θέλουσιν ἀποθάνῃ· καὶ ὅτι «κηρυχθήσεται τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καὶ τότε ἦξει τὸ τέλος».

«Ὅταν ἴδῃτε πάντα ταῦτα, εἰπεν ὁ Ἰησοῦς, ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν». Ἀφοῦ λοιπὸν βλέπομεν τόσον σαφῶς καὶ καθαρῶς ἐκπληρουμένας τὰς προφητείας ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ὑπάρξῃ οὐδεμία περὶ τούτου ἀμφιβολία, ὡς ἐπάρωμεν τὰς κεφαλὰς ἡμῶν εἰς τὸν Κύριον, πάντες ἡμεῖς οἱ εἰς αὐτὸν ἐλπίζοντες, καὶ ὡς εὐχαριστήσωμεν αὐτῷ, διότι ἡ ἡμέρα τῆς μετέρας ἀπολυτρώσεως ἔγγιζει. Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀνέμενε τὴν ἡμέραν ταύτην. Εὐτυχές θέλει εἶσθαι τὸ μερίδιον αὐτῶν, ὅταν ἡ τῆς δικαιοσύνης βασιλεία θέλει ἀναλάβῃ τελείως τὴν ἔξουσίαν της, καὶ ὅταν αἱ εὐλογίαι τοῦ Κυρίου θὰ εἶναι ἐπὶ πάντων τῶν ἀγαπώντων τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ προσπαθούντων νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτόν. Εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας ἡμέρας θὰ συμπεριλαμβάνηται οὐ μόνον ἡ τῆς ἐκκλησίας ἀπελευθέρωσις, ἀλλὰ καὶ ἡ πλήρης τῆς εἰρήνης, τῆς εὐτυχίας, τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐγκαθίδρυσις.

Ἐπὶ αἰῶνας ὅλους, εἰλικρινεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐξεζητή-

σαν καὶ ἐπετόθησαν τὴν ἐγκατάστασιν τῆς κυβερνήσεως τῆς δικαιοσύνης παρὰ τῇ ὁποίᾳ τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ ἀσέβεια θὰ ἦσαν ἄγνωστα· κυβέρνησιν ἣτις θὰ ἀπένειμεν εἰς πάντας ἐξ Ἰσου ἀκριβῆ καὶ τελείαν δικαιοσύνην· καὶ ἣτις οὐδενὶ θὰ ἐχαρίζετο· κυβέρνησιν παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἡ ἀξία καὶ οὐχὶ ἡ δύναμις θὰ ἀντημείβετο· κυβέρνησιν ἥς αἱ ἐνέργειαι θὰ ἐποδηγετοῦντο ὑπὸ τῆς φιλαγάθου ἐπαθυμίας τῆς ἀπονομῆς ἀκριβοδικαίας δικαιοσύνης εἰς πάντας καὶ τῆς εὐτυχίας πάντων. Περὶ τῆς τοιαύτης βασιλείας πολλά ἔγραψαν οἱ πάλαι προφῆται, καὶ πολλὰ ἔφαλλε περὶ αὐτῆς ὁ Ψαλμωδός. Διὰ τὴν τοιαύτην βασιλείαν ἡ κυβέρνησιν ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ νὰ προσεύχωνται. Ἄλλ' ἰδοὺ! ἡ κυβέρνησις αὕτη εἶναι ἐπὶ θύραις. Ἡ παροῦσα ἀταξία, δυσφορία καὶ αἱ θλίψεις τῆς γῆς εἶναι τὰ φυσικὰ παρεπόμενα τῆς παρερχομένης παρανόμου καὶ ἀσεβοῦς τάξεως, ἅτινα εἶναι ἐπίσης καὶ προπαρασκευαστικά τῆς τελείας ἐγκαθιδρύσεως τῆς βασιλείας τῆς δικαιοσύνης. Πᾶς ἐπομένως ὅστις γνωρίζει τὰ πράγματα ταῦτα, ἃς ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγαθὰς ταύτας ἀγγελίας, ὅτι δηλ. ἡ ἀπελευθέρωσις ἐγγίζει, ὅτι ἡ ἐλπίς πρέπει νὰ ἐμφυτευθῇ βαθέως εἰς τὰ στήθη τοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ δεχθῶσι καὶ νὰ ἀπολαύσωσι τὰς εὐλογίας τὰς ὁποίας ἔχει ἐναποταμιεύσῃ ὁ Κύριος δι' αὐτούς.